خلق

د ثور انقلاب ۱۳۵۷
د افغانستان دموکراتیک جمهوریت

مرغلره

کیکونکی: جان شتاین بک

ژباړونکی: انجنیر محمد نبي

پښتو ټولنه، کابل ۱۳۵۷

د پښتو ټولنې دخپرو نو
پر له پسې نمبر «۲۴۰»

PROPERTY OF
ACKU
5697

مرغلره

لیکونکی : جا ن شتا ین بک

ژباړونکی : انجنیر محمد نبی

مهتمم : غلام فاروق

دچاپ شمېر : ۱۰۰۰ تو که
۱۳۵۷ - وږی

سریزه

داداستان‌چی دسرغلری‌په‌نامه ستاسی مخی ته‌پروت دی دنړی دمتمدني‌منطقی دیوې غربی طبقی‌سرګذشت دی له‌کب نیو و نکو او صدف لټو و نکو څخه عبارت دی چی‌څرنګه په‌یوه طبقا تی‌ټولنه کی چی طبقا تی ستم سرپه اقتدار وی‌دژو ندپه‌ټولو کارو کی‌له هرډول نو رو ستمو څخه کار اخستل کیږی‌او حتی دژو نداو سرګ‌په‌وخت کی‌یې‌هم کارکو و نکی‌خپلی‌طبقاتی‌ګټی‌په‌نظر کی نیولی‌وی

د ا ستا ن که هرخوک په غور سره‌وګورې دا به‌و رته معلومه سی‌چی ولی دیوه تورېږی او دهغه د و اړه ما شوم سره‌داسی‌غیر انسانی‌بڼه و ضعه کیږی حال داچی هغه کوچنی ماشوم هیڅ جرم نه‌لری که‌هرڅه‌جرم

دی په هغه ټولنه او جامعه کی دی چی دی په کی پیدا شوی دی او نه یی پلار پر ته له کار او
بوسی توب څخه کوم بل جرم لری ، بنار د سمندر په غاړه په خلیج باندی پرو ت دی
او د سمندر په غاړه باندی ډیر کلک ، پا خه او پلسترشوی کو رونه ابادشوی،
د خلیج په غاړه د ما نکرو زونی ولاړی دی . د بنار ښی اړخ ته د کب نیو و نکو او
صدف ټولو و نکو څپری پر تې دی چی په منځ کی یې کشتی ځای په ځای شوی دی .
کینو د خدای په دی لو یه نړۍ کی یو ه کشتی لری چی هغه هم له خپل پلار څخه
و رته پا ته شوی د ه ، کینو سها رو ختی له خو به را پو رته شو د خپلی څپری
مخی ته د پراخ خلیج په هوا رو او بو با ندی د لمر د ژ بړو شغلو سیل کوی
د دی منظری له لیدلو و رو سته کینو خپلی څپری ته ننو وت که گو ری چی
د کینو د زوی په زانگو با ندی یو غټ او بدشکله لړم د ماشوم خواته را رو ان
دی. کینو کوشش و کړ چی لړم و نیسی خو لړم د کینو د زوی کو یتیتو
زا نگو ته و رو لو بده او هغه ماشوم یې و چیچه و ا ړه ماشوم په ژ ړا پیل و کړ
چی شا و خوا ټول گاو نډیان یې په ژ ړا باندی را خبر شول او د کینو څپری ته
را غلل ، چی څه پیښه ده، ټول گاو نډیان خبر شول چی د کینو زوی لړم چیچلی
دی د کینو ښځی جاناچی ډ یره صبر نا که ښځه وه، سو که یې کینو ته و و یل:
باید ډاکتر را و لو، د کینو د ښځی په دی خبره باندی ټول گاو نډ یا ن خبر شول
چی جانا «ډاکتر غو اړی»؟ په داسی شر ایطو کی د ډاکتر غوښتل څه اسان کار نه ؤ
ځکه چی ډاکتر هیڅکله هم څپر یو ته نه و راغلی او ډاکتر به د اکار و لی کاوه،

ډاکتر د ښار په پلستر شو یو اوډبر ینو کو رونو کی د بلې ایا نو درمل کول کینو له خپل ځان سره فکر وکړاوجاناته یې وویل : «ډاکتر به راشی »؟

جاناو ویل:سو ږ بایدحتمی او ضرو ری و لاړشو . جانا دستی خپل ټکری په سر باندی راکش کړاو د ټکری یو پڅه یې د کو یتیتو په مخ باندی هواره کړه چی لمر څخه پناوی.دښار په لوری یې حرکت و کړ و روسته له یو څه مزل څخه په پخوا و ډبر ینو کو رو باندی و رکړ شول دښار نورخلك هم له دی خلکو سره یو ځای شول او پوښتنه یې کوله چې څه پیښه ده؟ هغو ته به ویل کیدل چې کوچنی لړم چیچلی دی،سوراوپلار یې او س هغه ډاکتر ته بیایې که څه هم دې خلکوخپله تو لنه ډبره ښه پیژ ندله او ټولی اجتماعی بی عدالتی ښی و رته معلو می وی سره له دی ټولو نیمګړ تیا و و یې هیله درلوده چې په دی باندی و پوهیږی چې ډاکتر به له دی کوچنی سره چې لړم چیچلی دی څه وکړی؟

کینو حیران د ډاکتر د دروازی مخی ته و درېده علت یې داوچې یو خو ډاکتر د کینو له نژ ادڅخه نه و او بل داچې د کینو قوم او قبیله یې ټول عمر استثمار کړی و و او په ژ وند کې چې د کینو قوم څه درلو دل ټول یې تړې و ړی و و،همداوجه وه چې کینو ته د ډاکتر سرګ اسان او له هغه سره مخامخ خبری ډېری و رته ګرانی وی،ځکه ډاکتر به د کینو له قوم سره داسی خبری کولی لکه د کوم ژوی او یا ځنا و رسره.

خو کینو مجبو رو د ډاکتر د روازه یې وټکوله .لږ و روسته دروازه

خلاصه سوه یوسړی راغی چی دکینو له نژاد څخه‌و، کینو پخپله مورنی ژبه خبری ورسره وکړی چی زوی‌سی لړم چیچلی دواو درمل‌ته‌ضرورت لری .

هغه سړی له‌کینو سره‌په‌خپله مورنی ژبه باندی له‌خبرو کولو څخه‌ډډه وکړه،زه‌څم چی‌پوښتنه وکړم؟ مزدوړ راغی‌ډاکتر پوښتنه وکړه‌څخه‌خبره‌ده؟

مزدوړویل : یوهندی راغلی دی خپل کوچنی زوی یې راوړی‌وایې چی‌لړم چیچلی‌دی» .

ډاکتروویل :زه‌کوم بل‌ښه کارنه‌لرم چی‌ویې کړم، تردې چی‌دجشراتو چیچل هغه‌هم دهندی کوچنیانو چی‌معالجه یې کړم. زه‌ډاکتر یم ،دځناورو ډاکتر او یې کارنه‌یم».

مزدوړویل :«ښښنه‌غواړم ».

ډاکتروویل:پوښتنه‌یې‌وکړه چی‌پیسی‌لری‌او که‌نه؟

مزدوړراغی دکینو په‌مورنی ژبه‌یې له کینو څخه پوښتنه وکړه چی‌پیسی لری که‌نه چی‌دډاکترفیس ورکړی ؟ .

کینو له‌خپل‌جیب‌څخه یوتاوشوی کاغذراوکښې چی‌څودانی سرغلری په‌کی تاووی مزدوړ ته یې ورکړی چی ډاکتر ته‌یې ورکړی ،مزدوړچی سرغلری ډاکتر ته ورښکاره کړی ،سرغلری دډاکتر خوښی‌نه‌شوی او دمزدوړ په‌لاس یې‌ډیرته‌وروليږلی .

مزدوړکینو ته‌وویل:ډاکتر یوې‌عاجلی‌پیښی ته‌غوښتل‌شوی‌دی.

پر نه‌له‌دی‌چی‌و شر سیری‌او یاخجالت‌و باسی له‌یوې‌خوا ایې‌دروغ وویل‌او له بلی‌خوا یی‌دپیسو په مقابل کی‌خپل مقدس مسلک خرڅ کړ.

کینو چی‌داوضعه‌و لیدله‌دروازه یې‌ډیره کلکه په سوک وو هله‌چی تولی گوتې‌یې‌سری‌وینی‌شوی ،ورو سته‌له‌هغه کینواو جانا دخپل کار دپاره‌دسمندر غاړی‌ته‌خپلی کشتی‌ته‌ورښکته‌شول .

دجانا زړه‌صبر نه کاو ه‌دسمندر له‌وشو خخه‌یې یوه پلنه پټی جوړه کړه او د کو یتیتو په‌زخم‌باندی چی‌لږ م‌چیچلی‌و کښښو ده .

کینو او جانا دواړو خپله کشتی‌دبحر په لو رپو ری و هله‌او کشتی‌یې‌په‌حر کت راو سته‌او دصدفو دښکار دپاره‌دبحر دمنځ په‌لو ری‌ر و ان شول،ډیره کمه‌فاصله یې‌لانه‌وه‌طی کړی که‌گو ری‌چی یو صدف‌له‌نو ر و صد فو څخه‌لری‌پر وت دی، دصدف‌خو له خلاصه‌و ه‌چی‌ناڅاپه پټه شوه د کینو زړه‌په در بډو شو چی دا به سر غلره‌وی،صدف‌یې‌د کشتی منځ ته‌و اچاو ه‌او پخپله پسی‌له‌او بوخخه‌ر اووت‌او لنډی چا کو یې‌ر او اخست که‌گوری‌چی‌د هگی په‌اندا ز ه‌سر غلر ه‌یې‌و لیده‌چی دادنړی‌ډیره لویه‌سرغلره‌ده کینو او جانالاخپلو څپر یو ته‌نه‌ووارسیدلی،چی‌ډا کتر په‌سرغلر ه‌باندی خبر شو نو یی‌له‌ځان‌سره‌و ویل:«هغه زماسشتری‌دی‌زه‌یې‌باید لږ م‌چیچلی زوی علاج کړ م ».

کینو دخپلې‌دروازې‌په‌و ره کی و لاړو چی دو ه‌تنه راښکاره‌شول څراغ

يې په لاس کې چې د څېر يو خواته راکاږه شول او د کينو دو ره خواته ودر بدل کينو وپيژند ل چې يو ډاکتر مزد و ر بل به حتمي ډاکتر وي.

ډاکتر وو يل :«نن سهار چې ته راغلې وې زه په کور کې نه وم، خو اوس تر تولو کارو دمخه اول ستا دزوی دليدو او علاج دپاره راغلم».

د ډاکتر دی دوه مخې وضعې چې سها راوما شا م يې خو سره فرق کړی و په کينو او دخپرې په نو رو خلکو با ندې ډېره بده اغيزه و کړه او د کينو په زړه کې کر که او نفرت راپيداشو، و رو سته يې په نيولې او ازو و يل:«هلک او س مخ په ښه کيدو دی»ډاکتر چې داوضعه و ليدله نو مسکې شو اوو يې ويل : «دلږ م زهر ځني و خت ډېره بده اغيزه لري کله داسې شکاري چې لږ م چيچلې مخ په ښه کيدو دی خو ناڅاپه يې پښه کړه،سترګه ړنده او ملايې کړ و په شی زه د لږ م زهر پېژ نم او علاج يې کو لای شم ».

له يوې خوا ډاکتر دوه مخې چې له سر غلرې څخه خبر شو او په دې تو ره شپه را تګ او ددې و رځې په سهار له خپلې و ظيفې او مسلک سره خيا نت او داچې سهار دلږ م په زهر و نه پو هېده اوس تر هر څه ښه و ر با ندې پو هيږي سره له دې تو لو شيانو کينو په دو ولار ی کې حيران پاته شو. له يوې خوا کر که او نفرت چې دسهار نۍ وضعې په مقابل کې و رسره پيداشوې وه او له بلې خوا دګران زوی ژو ندی پاته کيدل و و.

ډاکتر وویل: زه‌به زیاروباسم‌چی کوچنی ته‌څه دواورکړم چی‌دزهرو مخه ونیسی»، دوایی‌ما شوم‌ته ورکړه دواپه کوپټیتو باندی شه اثر وکړ او په درانه خوب ویده شو.

ډاکتر وویل:«زمافیس‌به‌څه وخت‌راکړی»؟

کینو وویل:«هرکله‌چی‌سی سرغلره خرخه‌کړه ستافیس‌به درکړم».

ډاکتر وویل:ته سرغلره لری؟شه سرغلره‌ده ؟

یوکاونډی‌وویل: کینودنړی‌ډېره لویه سر غلره‌پیدا کړی ده»

ډاکتر چی داخبره واوریده‌نو دسر غلری دغلاپه فکر کی شو کینو ته یې وویل:ته دامر غلره چیری‌ساتی که چادرخخه پټه کړه په‌دی کی دډاکتر مطلب داوچی که چیری کینو هغه‌ځای‌ته نظر وکړی چی سرغلره‌یې ښخه‌کړی وی‌او بیادشپی‌ډاکتر خپل بانډو رپسی راو لیږی، ناڅا په دکینو سترګی د سرغلری‌ځای‌ته ورکیږی‌شوی خو دشپی کینو خپله سرغلره ترتوشک لاندی ښخه‌کړه‌که گوری‌چی دشپی‌د سرغلری غله راورسیدل او دکینو په کور باندی‌یې‌حمله وکړه:په‌دی حمله کی کینو سخت زخمی شو، جاناچی دکینو وینی پاکولی نو یې‌داسی وویل :

دامر غلره‌یوه خبیثه روح‌دی،دابه‌موږو رورک کړی،دابه‌موږ برباد کړی راڅه‌چی چیرته‌یې ښخه‌کړو ،ځای‌یې ښخی‌هیرکړو او یایې‌یېرته په‌سیندکی واچوو .

دټولنې دغیر عادلانه وضعې په اساس که څه هم کینو دخپلې هغې سر غاړې په سر چې په زحمت سره يې پيدا کړې وه دغلو اوغدارانو له خوا په سروو ينو کې ولمبيدې بيا يې دخپل شي په مقابل کې جاناته وويل: «موږ يو چانس لرو».

سباچې کينو او جانا دسر غاړې د پلورلو دپاره بازار ته روان شول. په دې وخت دښهر يو يو سړی هم په کار پسې نه ولاړ او ټول بازار ته راغلل چې معلومه کړي چې کينو سر غاړه په څو و پلورله کينو او نور خلک دبازار په لوري روان شول چې پخوا بلې نګونو او بلستر شو يو کورونو ته ورسېدل که ګوري چې يو چاغ سړی چې خندان معلوميده او د ټول بازار دسر غاړو تجارت په ده پورې اړه درلوده د کينو او سر غاړې په انتظار ناست و کله چې کينو سر غاړه ورښکاره کړه او په قيمت يې سره جوړه نه شول بيا يې خپل نور همکاران او زير دستان راوغوښتل چې د سر غاړې قيمت و تاکي کينو له هغو سره هم په يوه جوړه نه شو. او کينو له خپلې سر غاړې سره ښهرې ته راغې. دښهې دغلو يو بانډ لاس ورته يو کوي او په ښهرې باندې حمله کوي کينو هم دبانډ يو تن و ژني نور يې ځې د کينو کشتي سوري کوي چې کينو و نه تښتي جاناچې داوضعه ګوري پټه سر غاړه اخلي او غواړي چې په دريا ب کې يې واچوي کينو ورباندې خبر يږي

اوپسی ځی چی جا نار او گر ځوی په دی و خت کی دغلو یو نفر راځی او د کینو څېری ته او رو راچوی. کینو دسړی له ډار څخه دخپل و رو رجا ن تو ما س کړه پټیږی او دسړی کیسه خپل ورو رته کوی چی مانن شپه و سا ته او سبا بیگا سو ږځو. جان تو ماس و رته و و یل :

سرغلره یې درځخه یو وړه. کینو و رته و و یل: سرغلره له ماسره ده.

و رو ریې و رته و و یل: ته نه غواړی سرغلره له لاسه و رکړی؟

دتو لنې په بدو شرایطو کی حتی دهغه و رو رهم دغلو له و یری څخه غواړی چی خپل و رو رله هغه څه څخه تېر کړی چی پخپلو لاسو یې کتلی او حتی دخپل ژوند په بدل کی و رته پاته شوی دی دا هغه تو لنه ده چی په هغی کی داسی و ضعه سو جوده ده چی باید تو لشیان دخو غلو په لاس کی وی او بل هیخو ک په تو لنه کی دبل شی حق نه لری چی باید ویې لری، داحق خاص دحاکمه طبقا تو اویادهغو دطبقا تی منافعو دساتو نکو دی .

ددی داستان تو ل اجتماعی اړخونه دامو ضوع شه و اضح کوی چی څر نگه په پانگه والې تو لنه کی هغه لوی ډا کتر چی ډیری پیسی یې درلو دی او یا هغه سړی چی دتو ل ښار دسر غلرو دو کانو نه ددهو و ،سره یو ځای شو ل او یو دغلو

بانډ يې جوړ کړ او دوه واړي يې د کينو په څېړي باندې حمله وکړه او کوښښ
يې کاوه چې دسرګ په مقابل کې هغه شي لاس ته راوړي، خو کاميابه نه شول
لنډ دا چې تر څو په يوه ټولنه کې طبقاتي ستم موجود وي د ټولنې ټولې
نيمګړتياوې د طبقاتي ستم محصول او ثمره ده او جنايتونه فقط هم دسرمايې په
خاطر کيږي او په داسې ټولنه کې انسانيت، مسلک داټول دحاکمې طبقې او
يا دهغو دنوکرانو په خدمت کې وي چې د ټولنې خوار او محروم خلک له
هغو څخه داستفادې حق نه لري. زه د پر خو بښيم چې ددې کتاب چاپ په داسې
وخت کې کيږي چې په ګرا ن افغا نستا ن کې خلقي د ولت د خلق د
دموکراتيک ګوندد نو ميالي لا رښود ملګرې نور محمد تره کې تر لا رښوونې
لاندې جوړ شوې دې د هيواد دليکوالانو دپاره زمينه مساعده ده چې پخپلو
ريالېستيکو آثارو او يادخپلو ترجمو په لړ کې داسې آثار منځ ته راوړي چې د
محروموخلکو په نفع وي او دګران افغانستان دخوارو خلکو په درد وخوږي

محمد اسلم قربانخېل

دپښتو ټولنې د خپرونو لوی مدير

مرغلره

په ښار کې تولو خلکو دلو يې مرغلرې کيسه اور يدلې وه ، چې څرنګه پيدا سوه او بيا څرنګه له منځه ولاړه په ډير شوق سره په يوه او بل ته کيدله ، په کيسه کې د يوه کب نيوونکې او صدف تولوونکې ، کينود هغه دښځې جانا او د هغوی د کوچنۍ بچۍ کو ټټو ژوند بيا نيولې څرنګه چې کيسه له پخوا راهيسې خوشو واړې ويله سوې ده ، نودښار د تولو او سيدونکو په زړو کې يې يوه اند ازه ځای نيولې دی . په دې کيسه کې څه او بد ، توراو سپين خويونه سته ، چې له هغو پرته په کيسه کې نور څه نه دي راغلي « که چيرې دا کيسه افسانه وی يا بل څه په هر صورت ، هر څوك يې دو يلوڅخه دخپل خوی ، عادت او اخلاقو سره سم په ژوند ا نه کې ځانته ، ځانګړی او خاصه نتيجه تری اخلی لنډه دا چې د ښار خلك دا سې کيسه کوی چې ..... » .

سپهره چادو و، ځینی ستوري لاځلیدل ، پوازی دختیز خواته دا سمان په لمن کې لیری څه ژیړ ښکونه رنا لیدله کیده، چرگانو ازا نگونه کول، نا آرامو او وختي پو رته کیدونکو خو گانو خپل سوند کان د ارگو په توتو او دبوتو په خاشو کې وهل، چې دخوړلو کوم شی په کې پیدا کړی. دغپړی دباندی پوه ډله کوچنی مرغان دتونا دونی په څا نگو کې ښور یدل او ړ یدل.

کینو ستر گی رونې کړی، لوړی یې ستر گی ددر وازی په ځلور کونجه رنا اوبها په هغه صندوق چې کو یتیتوپه کې و یده وو لگیدی ، په اخیر کې یې یاسخ دخپلی ښځی جانا و خواته را وا ړا وه، جا نا په دا سی حال کې چې شین تکری یې په پزه اوملا راتاوشوی و، ددې په څنگ کې په پزې ور سره پرته وه . دجانا ستر گی هم رنې وی، د کینو هیڅکله نه په یاد یده چې دپورته کید و په وخت کې به یې دجانا ستر گی پتې لیدلی وی، دهغې توري ستر گی د ستورو په شان ځلیدلی، اود هروخت په شا ن د کینو وخواته کیږی وی.

کینو دهغو غوپو آواز چې د سمندرله غاړی سره لگیدلی او ړ یده، دا آواز کینو ته دډ ر خوږ او گران و، نو ستر گی یې پتې کړی چې داخوږ موز یک دغه وخت له پاره نور هم واوری، دا پوازی دده کارو چې دی خواپه موز یک ته غوږونیسی، یا

دا چې دده ټول تبر ددی سوز یکځ داور یدلو سره عادت درلود. دده قوم یو وخت ښه سندر غاړی او سند ری جوړ وو نکی خلکځ وو، هر هغه څه چې یې لیده یا یې کاوه ، یا یې اور یده او یا په یې په زړه کی تیر یده، دیوی سندری شکل به یې نیو دا سندری خوله په خوله راتلونکی نسلو ته پاته کیدی. خودا ډیر پخوانی عادت و، خواوس دا عا دت هیر شوی و، نوي سندری په زړو سندرو ز یاتی نه شوی ، له دی ځخه باید دا اتکل ونه شی چې ګوندی څو ځ اوس خپلی محا نګړی سندری نه لری، د کینو په سر کی هم اوس اوس یوه سندره چې ډیره خوښه سندره ده ګرځي او راګرځي، ګینو که چیری دا سندره په خبرو بد لولای شوای نو هرو سرو به یې دی سندری ته د کورنی سندره و یلی وای.

کینودسړي ا و لنډي هواله کښله شړی تر پزی پوری په ځان راکش کړی وه ، ناڅاپه یې سترګی د یوه سو که کړپ او کروپ په آواز سره ور پیدی ،وبې لیدل چې جانا بی له کوم ځیر او غوږ ځخه را پورته شوه. په چاودو اولو څو پښو د هغه صندوق وخواته چې کو ټیټو په کی و یده و،ورغله او هغه ته یې المولو وو یل. کو ټیټو د خوشیبو د پاره پورته کتل ، بیا یې سترګی ټې سوی او دو باره و یده سو.

ورو ښته جانا دنغری و خواته نږدي شوه، داور یوه سکرو ټه یې دا یرو ځخه راوایستله د پوزي څو خاشی یې ورباندی واچولی او په هو کو لو سره یې اور تازه کو.

کینو هم را پا ځیده شړی یې په اوږو، پزه او سر باندی راتاو کړه ، کناوی یې په پښو کړی او دهړی دباندی ووت چې دلمر ختو ښکلی ښکلا وګوري. د باندی در وازی ته نږدی کینا ست شړی یې په ځنګنو راکش کړه، دخلیج دها سه یې نری

اور یخی چې سري ځلیدلی تر سترګو کیږی، یوه وزه چې خپلې ز ړې سترګې یې په ده کې خښې کړې وی ور نږدی شوه، بوی یې یې و کیښ بیاتری ږیرته شوه. ترشا یې دجانا اورد څپری له سورو څخه خپلې وږانګې دباندی استولی ، د دروازی څخه ځلور کونجه رنا د څپو په څیر دباندې وتله، یو پتنګ‌ځ اورد پیدا کولو دپاره شا وخوا چورې یده. د کینو تر غوږو د کور نی د سندری اواز کیده د سندری د آواز سره سم د هغی میچنی غږ چې جاناد سورسکو دپاره جواری یې میده ګول یو ځای اور یدل کیده. د لمر ختل نږدی و. اول لیږه خړه رنا، ورپسې رون څیز او په پای کې سور اور غوندی لمر د خلیج دپاسه را پورته شو. کینو د لمر د رنا څخه ستر ګی کته وا چولی اود څپری څخه یې د سورسکۍ د یخولو تړپ اوتړوپ اوریده، اود سورسکو بوی چې په تبخی باندی پخیدل تر سپو موکیدو ، مخی ته یې لوی او کو چنی سپو یان په څمکه اخته وو، یوه ز یږ ر نګه سپږی د هغی لومی له دپاره چې یوه لوی سپږی په سترګی ورته اینبی وه ډیر سخت زور واهه چې ور څخه و تښتی.

یو ډارن تور سپی چې دور یخو په ځای یې ز یږ طلائی خالو نه درلودل د کینو وخواته نږدی سو ، کینو په نرم ومهربانه آواز سره سپی دځان و خوا ته ورو باله سپی خپله لکی دښوبه سنځ کی ځای په ځای کړه او سوند کې یې په کرار او ورو د کینوتر سنځ په ز ینه باندی کیښود. ننی ګهیځ هم دنورو ګهیځونو په شان بی عیبه و . جانا کوپتې تو د ځانګو څخه راوا خیست، د ځانګو درسی آو از د کینو تر غوږو ورسید جانا کوچنی پاک کو اوپخپل تکری کی یې د اسی و نغښت چې سینی ته یې نږدی ځای په ځای سو . کینوتول داشیان بې له دی چې ووینی کتل . جانادخپل ځان سره

ورو ورو یوه پخوانی سندره ویله دی سندری دری نوټه درلودل خوښیا هم نه تماسیدونکی وه دا محکه چې ورپسې نور ی کړی ترلې کیدلی . اودا هم د کورنۍ د سندری یوه برخه ګڼل کیدله دا یوازی یوه برخه وه خو کله کله به دومره لوړ یدله چې ستونی به یې دیوه دردناک غیسې په شان په درد راوست په دی وخت کې به سندره داسې ویل کیدله دا سندره ساتونکی ده ، تودې ده ، خوږه ده ، هرڅه او هرشی ده . د څېړی په خوا کې نوری څېړی او کورونه هم پراته وو ، له هغو څخه هم دودونه اولوګی پورته کیدل د سوړسك پخولو د تړپ او تروپ آوازتری پورته کیده. د هری څېړی آواز د هغی څېړی د اوسیدونکو دپاره د یوی سندری حیثیت درلود محکه څېړ ی ، خو ګان ، مالونه اوتول شیان یې بیل وو ، ښځی یې هم د جانا په شان نه وی .

کینو زامی اوغښتلی و ، تور ویښتان یې په نصواری رنګه تندی باندې را پراته وو ستر ګی یې زړه وړونکی اوځلاندې وی ، بې رحمه غوندی پکاریدی ، نری اوشخ بر ېتونه یې درلودل .

ا وس هوا ښه او صافه سوی وه ، شړی یې له ېزې څخه لری کړه ، لمر خپلی ځلیدونکی وړانګی په توله څېړ ی باندی اچولی وی ، څېړی ته نږدې دووچر ګانو چې سرونه یې کښته نیولی وو ، دوزرواو غاړی ښې یې ېیری کړی وی ، یوه اوږل ته یې تو پونه وهل ، ښې توئیدلی څرنګه چې چر ګان جګړه مارنه وو ، جګړه یې هم دومره خوندوره نه وه کینو د یوی شیبی د پاره د هغو نداری ته ځیرشو ، خوښیا یې سترګی په هغو صحرایې کو ترو باندی ولګیدلی چې د غوندیو پلوته دالوتلو په حال کې وی ، اوس نو تول

سا گنبس راپاځیدلی وو ، کینوهم پورتهشو اوخپلی ځپری ته ننوت .

د کینو دننو تو سره سم جانا دنغری دتازه اورځخه ولا په سوه ، کو ته تو یې په ځانگو کی ځای په ځای کووروسته یې خپل تور و یښتان پمنځ اوپه دوو واښکیو یې سره بیل کړه اوساتو یو سرونه یې په یوهشنه ترانگه سره وترل . کینود نغری په غاړه کیناست .یوتود سورپسك یې وا خیست پهسر که کی یې دوب کړ ا و وی خوړ، ورپسی یې بیالبر څه پلکو.وچښل د کینو په یاد همداسبا ناری و،ځکه هغه به د اختترا و یا کوم خیرات پهورځ دد ی سبانا ری ترمنځ بیلتون و ، کینوته پخپل ژوند کی یوه بله دخوشحالی ورځ هم په یادوه ،چی په هغه ورځ یې دومره کلچی اوخوړی دوډی خو ړلی و ی چې نږدی و د ډیر و خوړوځخه مړشی. څه وخت چی کینوخپل سبانا ری وخوړ جانا بیرته دنغری وخواته راغله اوخپله برخه سبانا ری یې وخوړ، دوی به د هر سبا نا ری په وخت خپری سره کولی خودا خبری د یوعادت له مخی وی د یری خوندوری نه وی.

کینو وارپسل له دی اړیمی څخه معلومه شوه چی د ی دسبانا ری څخه خوښ دی ،دسبانا ری په وخت کی دی اړیمی ددوی په منځ کی دخبرو حیثیت درلود . لمړځپری ورو ورو تودوله اودلمړوړانگی دځپر ی دسورو څخه دنړیو پلوشو په ډول دځپری په منځ ځلیدلی یوه نر ی وړانگه د کویتتو په ځانگو او دځا نگوپه واښکیو باندی هم لو یدلی وه .

ناڅاپه د کینو اوجاناستر گی په ځانگو ولگیدلی دواړه پخپلو ځا یو با ندی یخ کړخ پاتی شول .په هغه پرې باندی چی ځانگو یې ځړیده یوازې ورو ورو دځا نگو و خواته را کښته کیده ، زهرلرونکی لکی یې داسی په شا را اړولی و ه چی هره شیبه یې

کولای شوای چې کو یتیتو په نیښې ووهي . کینو له ډیرې وارخطایي خو له وازه کړه چې د تنفس آواز ښکاره کړي ، دوجود شخوالي يې لرې سو ، او يوه نوې سندره يې په سر کې گرځيد له : دفيلم سندره ، د ډبې من سوز يې د کورنۍ د غليم سندره ، يوه وحشي پټه او خطرناکه سند ره له هغې سره يې د کورنۍ د سندرې دردناکې اوغمجنې ناري په غوږ کې د نگيدلې .

لړم په ډيراحتياط او ورو د ځانگو وخواته راکتله سو ، جانا په داسې حال کې چې سايې نيولې وه يوه پخوانۍ جادو گرۍ د عا يې تر ژ بې لا ندې و يله چې دبلامخه يې و نيسي .

په د اسې حال کې چې غاښونه يې سره نښتي و و ، پاکه او مقدسه سر يمه يې هم رابلله خو کينو په حرکت کې و ، وجود يې ډير وروسخ ته کشاوه ، لاسونه يې په داسې حال کې چې پر غوږ يې د ځمکې وخواته غزولي وو ، او دوستر گې يې په لړم کې خښې وې ، تر لړم لاندې په ځانگو کې کو يتيتو وخندل اوخپل لاس يې د لړم وخواته اوږد کړ . لړم ودريد ، ناڅاپه يې لکې تاندې کړه اونښې يې له ورايه وځلېده .

کينو تيارولاړو ، اودجانا پخوانۍ دعا ، اود غليم غمجن سوز يلك يې د واړه يوځاى اور يدل ، د ده خوځيدل د لړم په خوځيدو پورې تړلي و ځکه لړم هم دا احساس کاوه چې سرگ ورو ورو ورنږدې کيږي د کينو لاس په ډيراحتياط او کراره سره غږيده ، ناڅاپه دلړم نيښې و بر يښېد په همدې شيبه کې خندان کو يتيتو د ځانگو پرې وښوراوه اولړم د ځانگو خواته په لو يدو سو .

کينو د لړم دلو يدو په حال په تلوار سره د هغه د نيوا و لپاره لاس و غزاوه ، خو لړم يې

د گوتو ترمنځ تیرسو ، د کوچنی په اوږه واو یدهغه یې وچیچه ، کینو لږم په ګوتو کې راواخیست اودخمیرې په شان یې د خپلو لاسو په منځ کې وسرو یل په ځمکه یې وغورځاوه اوږه سوک باندې یې د ځمکې په مخ اوارکړ .

کوښتیتو په درد نا کې ژړا پیل وکړه ، کینو لږم دوسره وواهه چې د لنډی توتې په څیر یې لږم د ځمکې په مخ پلن کړ ، غاښونه یې سره نښتي اوسپین ښکار پدل د یرقهرجن او په غضب سره لوسیدلي اودغلیم سوز پاک یې په سر کې چورلیده .

جانا کوچنی په غیږ کې راواخیست دلږم د نیښې ځای یې پیدا کړ ، چې سور بر نښیده راو شاوخوا یې وار په وار سره کیده ، جانا خپله خوله په زخم شوی ځای باندې کینښودله او هغه ځای یې وز یښه ، بیا یې خو له تري لرې کړه اولاړې یې تو کړې ، دا کار یې څو ځله تکرار کړ . خو کوښتیتو بیا سختې کوکارۍ وهلې .

کینود جانا سره هیڅ دول سرسته نه سوای کولای ، یوې او بلې خواته ګرځیده ، د کوچنی په چیغو او کوکارو ګاونډیان د څپر یو ځغه راو و تل ، او د کینو په څپړې یې ورمخه کړه

د کینووروږ جان ټوماس او هغه چاغه ښځه اپولونیا اود هغوی خلور زامن د څپر ی په وړه کې ولاړوو ، اودنورو په مخ یې لاز ترلې وه ترشا یې نورو خلکو کوښښ کاوچې (څپړې) ننې وګور ي ، یو کوچنی هلک د د وی د پښو ترمنځ څپړې ته ننوت هغه غوښتل چې د څپړې د لنه په پښه باندې ځان خبر کړي . هغه څوک چې په مخ کې ولاړوو ، د شاوخوا خلکو ته یې داخبره ورسوله : لږم د ی کوچنی لږم چیچلی دی .

جانا د زخم زبیښل د هوی شیبی د پاره پس کړل ، د نیښې وهلو سوری لږ څه لوی سوی و ، څنډی یې د زیښلو له سپینې اوښتی وی پارسوب او سوروالی یې شاوخوا ته خپور سوی و ، او د یوی لویی دانې په شان د پوست څخه لوړ بر ینبیده تواو خلکو لړم او د هغه زهر څه پیژندل په دې هم پوهیدل چې د لړم زهر لوی سړی هم زوبلوی خو همدغه ز هر یو کوچنی هلك په اسانۍ سره و ژنی ، دوی په دې پوهیدل چې کوچنی به اول د پارسوب تبی اود ستو نې د تنګیدو سره سخامخ سی او بیا به یې ګیله سخته سی او که یې چیری هوره زهر وجود ته ننوتی و ی نو سر ګ یې حتمی دی ، اوس د زخم د ردمخ په ورکیدوو ، د کوچنی ژړا په سلګیو بدله شوی وه ، کینو د جانا صبر او حوصلی ته حیرانیده جانا د پرله خبری ما ته په لاره سمه ، خوشحاله او صبرنا کې څېره وه ، د کوچنی د زیر بد و په وخت کې یې له ډیره درده ملا کړو په نیولی وه ، خود خولی څخه یې غږ نه خوت ، جانا د ستوماني اولوړی په مقابل کې تر کینو کلکه اوسیخته وه د جال په غوړولو ، راټولولو او د پارو په وهلو کې د نارینه غوندې غښتلی او چالاکه وه او س یې هم پوه حیرانوونکی او د تعجب وړ خبره وکړه : « ډاکتر » بیا یې د پرسې ز یاته کړه ولاړشه ډاکتر را وله .

د اخبره د هغو ګاونډیانو غوږونه ورسیده چې د څېړی د باندی راغونډ شوی وو ، هغوی د اخبره پخپلو سترګو کې یواو بل ته په ډیره حیرانتیا سره ویله : « جانا ډاکتر غواړي »

ډاکتر غو بښتل پوحیرانونکی اونه هیرونکی کار و ، ډاکتر هیڅکله څېړ نه وته نه وراغلی ډاکتر به ولی د اکار کاوه ، څکه هغه نور د پر کار ونه د رلودل ، ډاکتر یوازی د بنارپلستر سوواو د پرینو ګورو کې د پلایانو د رسل اوهلاج کـول .

کوم خلک چې په انګړ کې ولاړوو ویې ویل: ډاکتر به راشي؟ کینود ځان سره فکرو کړ بیا ئې جانا ته مخ ور واړول ویې ویل: هغه به رانه شي». جانا چې ستر ګې یې دزمری په شان رڼې نیولې وې کینوته وګتل، جانا د نړۍ د ټولو نعمتو څخه یوازې هم دغه یو کوچنۍ بچي درلود. کله چې کینو د جانا په نیت پوه سوه د کورنۍ خو پرمخ یک ځل په مغز وکې په یوه درانه آواز سره دغلیم دموزیک په مقابل کې راپورته سو.

جانا وویل: «هرومرو باید ولاړسو» په یوه لاس یې خپل تکری په سر باندې سم کړه، د تکری دیوې پیچکۍ څخه یې دلالهاندې کوچنۍ د پاره ځای جوړ کو او بله پیچکه یې د هغه په مخ وغوړوله چې ستر ګې یې دلمر له وړانګو څخه وساتلې سي.

هغه خلک چې د څېړې په وره کې ولاړ د شا په والو یې زور وو وړې د جانا دوتلو لاره خوسی کړې کینو هم ورپسې رهي سو، دوی د درو ازې څخه روان سول هغې لارې ته چې لوړې اوزورې یې درلودې ووتل. د دې پېښې او ګاونډیتوب په خاطر ټول ګاونډیان په یوجا یې توګه بې له کوم غږ اوغوږ څخه په او چتو ګامو په دوی پسې د بنار لورې ته روان سول.

اول جانا او کینو ورپسې جان توماس او اپولونیا چې غټه خپته یې د او چتو ګامو په واسطه وروورو ښوربده اوورپسې ټول ګاونډیان سره له هلکانو چې د دوی د ټولې په څنګ کې یې منډې وهلې روان وو.

د شاله خوا زیرلمر د دوی سیوري د مخې وخواته اچولې و دوی پخپلو سیوروباندې تګ ګاوه او د اسې ځای ته ورسېدل چې څېړې خلاصیدلې او د بریښ پلستر سوی بنار شروع کېده، د بنار محکم دیوالونه په ډېر عظمت سره ولاړوو، د بنار په مخ کې سمسور پارکونه، ښکلې باغونه چې رنې اوخوږې او به په کې بهیدلې پراته وو، چې د یوالونه په سپینو

د پرو ، ګلابی او سرو خښتو باندی پټ و ، دوی د باغ دا و بو آواز چی په د پرو باندی توییدی د مرغانو له چرچری سره چی په باغ کی وه یوځای او ریدل. داخلک د رند و د موسسی او د کلیسا د مخه تیرسول .

اوس نو د دوی د له د پره لویه سوی وه څکه بنارته نږدی نور خلک هم ورسره یوځای او ګډ سوی وو ، نو یوو رګډ سو یو خلکو چی به یوښتنه و کړه . نو په د پره پته خوله او آرامی به قصه و رته کیده له؛ چی کوچنی لږم و چیچه اوس یې سور او پلار غواړی چی هغه د اکتر ته یوسی.

د نو یوخلکو څخه چی د دوی د لی ته و رګډ یدل لحینی یې د کلیسا د مخی سوالګرو و ، دی سوالګرو د هرسړی د شتمنی په اټکلولو کی د پرلوی لاس در لود .دوی د ستی د جانازړی لمنی ته و کتل او وی لیدل چی ګریوان یې په اوښکو لوند دی، بیا یې د هغی شینی پرانګی پیه چی و یښتان یې پی ترلی و اټکل کړه، د کینو د شړی عمر او د هغه ، هغه کالی چی څوځوواری پریمنځل سوی و، هم اټکل کړه. لنده د اچی د خپلی ځیرنی او کتنی ور وسته یې دوی دغریبانو او بی وزلو خلکو په د له کی حساب کړه، سره له دی هم دوی پسی روان و ، غوښتل یې چی و ګوری چی د ا پیښه څه د ول د رامه را منځ ته کوی او د اړامه به څه د ول پای ته ورسیږی .

هغو ځلورو تنو سوالګرو چی د کلیسا په مخ کی یې ژوند کاوه، د بنار ی ژوند ټول اړخونه یې بنه پیژندل هغه ځوانی ښځی چی د ګناو د اعتراف او اقرار څخه په ورو سته چی له کلیسا څخه راووتلی ،دوی به په یوه وار ګتلو سره کولای شوای چی د هغوی د ګناو و څرنګوالی ځانته معلوم او څرګند کړی دوی د د پرو کوچنیو او یادلویو جرمو او جنایتو څخه خبرو او یا خبر پدل ،دی ملنګانو نه غوښتل چی څوک دی یې د دوی له خبرتیا څخه د ګناو و د اعتراف او اقرار د پاره کلیسا ته نږدی له همدی کبله دوی تل او همیشه د کلیسا تر سیوری لاندی ویده کیدل

دوی ډاکتر هم ډبرښه پیژاند په ناپوهی، ظلم، حرص او آزار باندی چې خلکو ته یې رسول ښه خبرو و، دوی په دی هم پوهیدل چې ډاکتر د جنین سبقط هم په خوشالی او خلاصه ټنډه سره سرته رسوی؟ دهغه خیرات ور کول یې هم لیدلی و چې څرنګه کوچنی کوچنی سکی غریبا نو ته غوږ ځوی، د ډاکتر د مړو د و د او د ستو ر یې هم چې کلیسا ته یې د ښه ښه و ړل په یادوو، څرنګه چې د لوړی ماس ورځې تهری سوې وې د دوی کاروبار هم چې د خیرو خیرات ټولول وه سوړ سوی و، نو دوی هم په ډله پسی رهی سول.

دی یې کراره او ناآرامو خلکو خپله ټولنه ښه پیژند له، خو بیا یې هم غوښتل چې دا معلومه کړی چې د ډاکتر به ددی بی وزلی او غریب کوچنی سره چې لږم چیچلی دی څه و کړی، په آخیر کی د اپه ښکاره او څپانده ډله د ډاکتر د کور دلو یې دروازی ته چې په دیوال کی ټینګه کلکه سوی وه ورسیده له، دوی داو بو دتو یید لو آواز چې په ډبرو باندی تو ییدی، د هغو مرغا نو آواز ونه چې په قفسو کی پراته و او داو ږدی جارو کښیا چې د انګړ د غولی په ډبرو باندی تپر یده اوریده، د کور څخه د خوګ د کباب شوی غوښی بوی پورته کیده. کینو دیوی شیبی دپاره زړه بې زړه ودریده، ډاکتر د ده د نژاد څخه نه و، ډاکتر د هغه قوم څخه و، چې تقر یباً ځلور سوه کاله یې د کینو قوم بی ساری استثمار کړی و، لوڅ او برهنه یې د رولی و، بې سیاله یې بللی و، پخپلو غیرا نسانی کاروباندی یې د اړولی و، نوله همدی کبله یوسی کینو سرتیتی دروازی ته ورتپر سو او د یخوا په شان چې به ددی قوم کوم سړی ته نږدی کیده، کینو به ځان کم زوری، د اریدونکی، وارخطا او غمجن لیده، اوس یې هم د ډاکتر د دروازی په مخ کی همدا حال درلود قهر او د اړ یې دواړه په وجود کی راپیدا سول، کینو ته د ډاکتر وژل

اسان کارو. خودهغه سره مخامخ خبری ورته وپری مشکلی پکار یدی، دالحکه چی دډاکترقوم تل دکینو دنژاد سره داسی خبری کولی، تا به فکر کاوه چی دکوم ساده ژوی اویا ځناور سره مخامخ دی، څه وخت چی کینو خپل بنی لاس د دروازی دځنځیر دشر نگولو دپاره پورته کو، نو وجودیې یوه تیوته قهراو غضب وگرځیده، ددښمن موز یک یې په غوږو کی شرنگیده، سو نو ان یې له غاښو سره کلک نیښتې و، کینې لاس یې دخولې دلری کولو دپاره پورته کړ، څه وخت چی ځنځیر د دروازی سره ولگیده دتک تک آواز پورته سو، کینو خپله خولی دسر څخه لری کړه، منتظر ودریدو کو یتیتو لږ څه وغونځیده، جانا دهغه دکرارولودپاره ورو ورو للوللوو ویل

ډله ددی دپاره چی تول حال او خبری له نږدی څخه وگوري او واوري، نو دروازی ته رانږدی اوغونډ سول.

ورو ورو له لږ شوې لویه درو ازه څوانچه بیرته سوه. کینو د دروازی له چولی څخه دباغ پکلی او شنه منظره او یوه کوچنی فواره چی او په یې هری خواته پاشلی لیدلای سوای. هغه سړی چی د دروازی له چولی څخه یې کینوته کتل دده له قوم څخه و، کینو دهغه سره په مورنی اوزړه ژبه خبری وکړی: «کوچنی لومړنی زوی می لرم چیچلی دی» کینو داهم وویل: هغه دډاکتر مهارت او دوا په کار لری. دروازه بیرته وتړله سوه مزدور په مورنی ژبه له خبرو کولو څخه ډډه وکړه وبی ویل: «یوه شوښه ودر یږه زه څم چی پوښتنه وکړم».

مزدور درو ازه وتړ له، ځنځیر یې بیرته په کی وا چاوه، رڼه ځلیدونکی لمر ددوی تولوسیوری، دکور په سپین دیوال باندی درسم سوی شی غوندی اچولی و.

ډاکټر پخپله خونه کې په لوبه او پسته چوکۍ کې ناست و ، دوربینمو سره بخونه چوپانه چې د فرانسې ساخت و اغوستی وه ، چوپانه یې لږ څه تنګه ښکاریده ، سړی داسې فکر کاوه چې د چوپانې تنې ترلی سوی دی د میزد پاسه یې یو دسپینوزرو پتنوس ، یوه دسپینوزرو چاینکه او یوه چې پیاله چې د هګۍ د پوست په شان نازکه او نرۍ وه ایښې وو ، ډاکټر په دوو ګو توپیاله پورته کړه او دري نورۍ ګوتې یې د پیالې په شاوخوا راوګرزولې چې چای وخوري پیاله او چاینکه دومره ښکلې او ښایسته وې چې د ډاکټر غټ لاس ورسره ورنه و ، ستر ګې یې په چاغ او پرسیدلې مخ کې ګوچنۍ او کټه بربنډې ، خوله یې داسې ښکاریده چې ګوندې له کاروبار اوژوند څخه خوښ او راضي نه ده ، د برغټ اولوی ، له د پرچا غبښت څخه یې ستونې ترفشار لاندې و ، آوازیې د پر درونداوغږمبې ته ورته و ، څنګ ته یې په یوه بل میز باندې د شرقي جوړښت خاکستر دانې او یو د سګریټو قطي پروت و ، د کوټې میز او نورو شیانو درونده ، تور بخونداوغمجن رنګ درلود په خونه کې یې عکسونو ، رسمونو ، تابلوګانو اوده د ښځې تصویر او نورو ټولو نقاشیو تقریبا مذهبي رنګ درلود ، که یې خدای دعاګانې اوخیرا تونه قبول ګڼي جنت به یې په برخه سی

ډاکټر یووخت دلیږي سودی د پاره دهغه دوینا سره سم دلوبې او مترقي نړۍ یواوسیدونکیو اوس یې هم په فرانسوی توب اودفرانسې په یادو پورې ځان ترلی باله ، او سنی اوراتلونکی ژوند یې د فرانسې په یاداو د فرانسې په صفتو تیریده له دې خبرو څخه ډاسې اتکل ګیدای سی چې ده هلته کولای سوای چې په لږو پیسو مزدورونیسی ، رستوران ته ولاړسی ، په لږه بیه ډوډۍ وخوري او ځانته یوه پیاله قهوه واخلی ډاکټر یوه پیاله شیدی ور واچولی اوخوږ بیسکوټ یې ور مات

کړ مزدور راغی او په کوټه کی ودریدچې ډاکټرې وویلی
ډاکټر پوښتنه وکړه «څه خبره ده»
مزدور: «یوه هندی خپل کوچنی هلک راوړی دی، هغه وایي چې لږم
چیچلی دی»
ډاکټر دمخه تردی چې قهرسی خپله پیاله پې ورو کیښودله.
«زه بل کوم ښه کار نه لرم چې وبې کړم تردی چې دحشراتو چیچل هغه
هم دهندی کوچنیا نوچې معالجه پې کړم زه ډاکټریم دځنا ورو
ډاکټراو پیکار نه یم» مزدور وویل: «هو، ښه غواړم»
ډاکټر پوښتنه وکړه «پیسی لری که نه؟».
نه. نه دوی هیڅکله پیسی نه درلودی او نه پې لری، زه دایوازی زه باید
پدی نړۍ کې خوپې دخدای په جات کارو کړم زه ددې کار څخه
ستړی شوی یم بیا هم وګوره که چېرته کومې پیسی ولری مزدور
ولاړ بیا پې یوه بله دروازه ټکوله او منتظر دلی ته پې وکتل
او داوار پې په سورنی ژبه ورته ووېل. «پیسی لری چې دډاکټر فیس
ورکړی؟».
کینوخپل لاس ترشړی لاندی دیوه پټ ځای دپلټلو دپاره او وېد کړ هغه
یو کاغذ چې څوخوواری تاوشوی وه، راوکیښ. کاغذ پې تاوپه تاو
خلاص کو په آخیر کې د کاغذ له منځه اته دانی پدشکله بې رنګه اوبې
قواری کوچنی کوچنی مرغلری راپیدا شوی، مرغلری خاوری رنګه
اوزخم شوودانوته ورته وی، اوتقریبا بې بیې وی. مزدور کاغذ تری
واخیست اودروازه پې پېرته وټرله داخل مزدور دیر زر پېرته راغی
دروازه پې دوهره پېرته کړه چې ایله په ایله پې کاغذ تری تېر کړاودهغه
څښتن ته پې وسپاره.

«دا کتر دباندی وتلی دی» او بیا یې ورپسی زیاته کړه «هغه یوی عاجلی پېښی ته غوښتل سوی دی». بی له دی چی وشرمیږی او یا خجالت وباسی زر یی در وازه وترله، د شرم او سرټیټی احساس په ټوله ډله پریووت هغه حیران سول، ملنګان بیرته د کلیسا دزینو وخواته وخوځېدل لاروی اودلاری د سر بیکاره او او په هره خلک ټول په خپله مخه ولاړل، گاونديانو هم پریکړه وکړه او رهی سول هغونه غوښتل چی د کینو سرټیټی او خجالت دټولو په مخ کی په ستر گوو وینی.

کینو چی جانا یې هم په څنګ کی ولاړه وه د در وازی په مخ کی دزیات وخت دپاره ودریده، له هغه ورو سته یې ورو خپله خولی دیوه سوالگر او خیر غوښتونکی په څیر په سر کړه، بیا یې بی له کوم غږ او غو ږ څخه در وازه ډیره محکمه په سوک وو هله، د در وازی دو هلو څخه ورو سته خپلو گوتو ته چی وینی تری بهیدی هک پک او حیران پاته سو.

دوهم فصل

نبا رد سمندر په بوه پراخ خلیج باندی پروت دی، د سمندر غاړه زیږ بخونو پلسترشوو ودانیو او تعمیرونیولی ده، داو بوپه غاړه کی سپینی او آسمانی رنګه کوچنی کشتی ځای په ځای ولاړی دی، دا کشتی د نسلونسلونه را په دیخوا د صدف نیوو نکو او کب نیوونکو له خوا دیوه پلستر په واسطه چې سخت دی او به تاثیر نه پې کوی ساتل سوی دی. کشتی د غشی په شان جګی او ښکلی دی. دهری کشتی په منځ کی دیوه بادبان د تړلو د پاره یو کلک او سخت ځای و جود لری د سمندر غاړه په زیږو شګو پټه ده خود او بوغاړی د ډبرو د ټوټو او سمندری نباتاتو پلستر نیولی و، چنګاښان پخپلو غارو کی چې په شګه کی بې جوړ کړی وغو نخیدل په هغو ځایو کی چې او به لږی وی کوچنی چنګاښان د خپلو غارو څخه وتل او ننوتل، چې د تګ او راتګ آواز بې اوریدل کیده ای سو، د سمندر ژوری برخی د بنوییدو نکو او شنه کیدو نکو سمندری نباتاتو څخه ډکی وی، نصواری رنګه بحری نباتاتو د او بو د حرکت په واسطه د څپو په څپر حرکت کاوه، سمندری شنی چوپړی وروورو د څپو سره ها خواد یخوا بنوریدی او د او بو کوچنی آسونه ورپوری نښتی وو خال لرونکی کبان

د چوپړ یوپه منځ کې او سیـــدل ، چنګاښان د دوی د پاسه په تګ
او ړا تګ کې لیدل کیده د ښارو ړی سپی او خوګان په سړو کبانو
او سمندری حیواناتو پسې چې مدوجذر په واسطه د سمندر غاړی ته
راوړل سوی وو لالهانده ګرځیدل. تنکی غرمه لانه وه لمر هم ډیر هسکه نه
وراغلی ، خړه پړه هوا پورته سوی وه ، هغه هوا چې ځنی شیان لویوی
او ځینې بیا د ستر ګرځخه پناه کوی د ټول خلیج د پاسه خوره ښکاریده
طبعی منظری هم ښکلی نه وی او په لیدنه یې هم باور نسو کیدای ، له همدی
کبله د ځمکې او او بو په منځ کې کوم خاص توپیر نه و موجود او منظره یوه
نامعلومه خوب ته ورته وه ، ښایې همدا سبب وچې د خلیج او سیدونکو
په روحی اوخیالی شیانو باندې عقیده او باور درلود ، خو بیا هم دوی
د خپلو ستر ګو په لیدو پاڼه نه وو اودا یې هم نسوای اټکلولای چې
د دوی ستر ګې د کومو اټیکې توانینو سره برابری دی که نه ؟ .

دمانکروز دونو له منځه چې د سمندر په غاړه ولاړی وی د خلیج یوه
برخه د لیدو وړه ، خو د مانکروز دونوزیاته برخه د شنه تور بخن ګرد په
شان ښکاریدی ، د سمندر پورې غاړو لږ څه ر نادر لود ه اودا و بوغوندی
ښکاریدی خو په لیدو پاڼه نه وه ، دا نه معلومیده چې هلته څه شی شته او
که نه د خلیج او سیدونکو ټول شیان او ځایونه په پورتنی بې باوره شان کتل
د هغو د پاره دالیدنه د حیرانتیا وړ نه وه . د او بو د پاسه سور بخن ګرد
ولاړو ، چې د سهار تو د و پلوشو په نه لیدونکی څپو ښورا وه . د صدف
نیوونکو او کب نیوونکو څپړی د سمندر د غاړې څخه لږ څه بیر ته د ښار په
ښې خوا کې پرتې وی او کشتی هم د هغو په منځ کې ځای په ځای سوی وی کینو
او جانا د سمندر غاړې ته ورشیوه شول ، او خپلې کشتی ته ورغله .

کینو د خدای په دی لویه نړۍ کې یوازی د دی یوی کوچنۍ کشتۍ
خاوند و ، کشتی چې څه هم ډیره زړه وه خو ده ته ډیره ګرانه او خوږه وه

د ګینو ور نیکه هغه د یاریت څخه راوړی وه ، بیا یې نیکه هغه د ګینو پلار ته ور ګړی وه. او هغه په همدې شان ګینو ته په میراث ور رسید لی وه ، دا کشتی د ګینو ټوله شتمنی او دډوډی د پیدا کولو یواز ینی وسیله وه په دې ځای کې چې یوه سړی همدا سی یوه ګوچنی کشتی در لوده ډاډه و ، چې یوی ښځی ته څه نا څه د خوړلو کوم شی پیدا کولای سی ، کشتی د لوړی په مقابل کې یوه پناه وه ګینو هر کال خپلې کشتی ته زیر بخون پلستر پخپله خاصه او پته طریقه چې د پلار څخه ور پاتی شوی و. و ر کا وه ګینو کشتی ته راغی او د عادت سره سم یې ور ولاس په یاد بان تیر کړ هغه خپله د غوتی و هلوډ په ره ، دوه رسی او ټوکری د کشتی په یوه خوا کې واچول ، شړی یې و نغښته او د باد بان په ښخ کې یې کینبو ده جانا ګویټو په شړی پری ایست ، خپل تکری یې پې و غوړ اوه ، چې د لمر له تو دو ور انګو څخه یې و ساتی ، هغه او س پته خوله و ، خود او ړی پار سوب یې شاو خوا د غاړی او غوږ و تر بیخه پورې رسید لی و ، مخ یې پرسید لی او تبه لرونکی غوندې ښکاریده .

جانا د او بو خوا ته کړه سوه ، لاس یې په او بو کې ډوب کړ ، څه نصواری رنګه غوندې سمندری نباتات یې راغونډ کړل ، یوه پلنه لنده پټې یې تری جوړه کړه بیا یې د کویټو په پرسید لی او زخم سوی ځای باندې ګینبوده ، بیا یې د ادرمل هغو سره په یرموثروی لکه هربل درمل ، خولوی عیب یې د او چې عصری درمل نه ور ته وړ یل کیده ، یوخوسا ده او ډل د اچې بیه یې هم نه در لوده ، کویټو ته د ګیډې سختوالی و ر پیښ نه شو بیا ئی جانا ز هر د اغیزی څخه د مخه ز یښلی وی ، خو بیا یې هم خپله خوا شینی د خپل لومړی اولاد په برخه کې نه سوای زغملای جانا فکر کاوه بیا یې د ګوچنی د روغید و د پاره به یې د زړه د اخلاصه د عا نه وی کړی او یا به

يې دادعا په زړه کې ورتیره سوی وی چې کومه مرغلره پیدا کړی او یاد هغې په واسطه کوم پاکتر د کوچنۍ دروغید ودپاره راولی ، ددی خلکو زړونه دخلیج د هنداری غوندی پاك او صاف وو.

کینو اوجانا کشتی داوبو خواته شپوه کړه ، کله چې د کشتی منځنی برخه په لاسبوسوه ، جانا کشتی ته ورو ختله ، کینو د کشتی وروستی برخه داوبو لورته پورې وهله او پخپله د کشتی په څنګ کې په اوبو کې ورسره رهی و کله چې کشتی پوره اوبوته ورسیده له کینو هم وروخوت کینو اوجانا دواړو پاروګان په لاس کې ونیول او کشتی یې داوبو په منځ په حرکت راوستله ، کشتی چې ترشا یې سپینه لار په اوبو کې جوړیده اوچته سوه نور صدف نبوونکی ډیر د منځه وتلی وو ، لږ شیبه وروسته کینو هغه ولیدل چې د ګردپه منځ کې د صدفو په ځای سره راغونډ شوی دی .

دلمر وړانګې داوبو څخه تېری اودسمندر تل یې روښانه کړی و ، دسمندر په تل کې د مرغلرو صدفونه د څنګ په څېر ډډ پروسره نسبتی وو ، دسمندر مخ د ماتو اوخېری سوو صدفونو څخه ډک و داهغه تل او ځای وچې دهسپانیې پاچاهان یې د پخوانی اروپا لوی اوغټ قدرت ته رسولی وو ، او دهغو د جګړو لګښت ته یې ډېر کومک او مرسته رسولی وه ، او هم یې دهغو په واسطه د خپلو اړواحګانو د ښېلو دپاره کلیسا وی یې ښایسته کړی وی . خاوری رنګه صدفونه پخپل پوست باندی ګنه لمن لری چې ځینې کوچنۍ بحری نباتاتو اوطفیلی حیوانات یې په لمنو پورې نښتی وی ، او په سر یې کوچنۍ چنګاښان ګرځی اوراګرځی ګله ګله دا سی هم ګیږی چې کومه شکه ددی صدفونو په کوم غړی او کونج کې ځای ونیسی او د صدف د عضلی هغه برخه خرابه کړی ، خو صدف د خپلی عضلی دساتنی دپاره یوخاص سمتی پوښ په شګه باندی

غوړوی کله چې دا کار شروع شی عضله د باندینی شی پوښ کو لوته دوام ورکوی، ترڅو دمدوجذر په واسطه او یا د صدف د څېرولو په وخت کې د باندنیی شی تری جلا سی چې په حقیقت کې هم دغه پوښ سوی شی ګه او د باندینی شی مرغلره ده، دې پرې پخوانی زمانی راهیسی انسانان په او ښو کې غوټې وهی او دسمندر دتل څخه صدفونه را باسی هغه ښوا څېریی او سپړي یې او په هغو کې دپوښ سویو شګو پلټنه کوی، کله کله کښان د صدفونو په ځای کې ژوندکوی او د صدف لټوونکو خلکوله خوا کښان دخپلو ځایونو څخه سړل کیږی ترڅو او به رونې وساتی.

د مرغاری پیدا کول یوتصادفی کار دی، دهغه چا د پاره چې بخت او طالع ورسره مل وی کیدای شی چې دانیک مرغی یې په برخه شی.

کینودوه دانی رسی درلودی، چې یوه یې په تو کړی او بله یې په ډېره پوری تړلی وه، کینو خپل کمیس او پتلون و کیښ خولی یې د کشتی په منځ کې واچوله، او به غوړې او کراری غوندی ښکاریدی تو کړی یې په یوه لاس او ډېره یې په بل لاس کې ونیوله ـ اول یې پښې د کشتی په زې وښویولې، او بیا ډېری د اوبو منځ ته ورکش کړ د هوا پوکانی د کینو د ډوبیدو په وخت کې له او بو څخه راپورته کیدی د اوبو تر رنېدو وروسته هرشی د لیدووړو، داو بو مخ اول څپانده خو بیا په یوه ځلانده هنداره بدل شو، کینو خپلې کشتی لاندینی برخه لیده چې په دی هنداره کې نیښتی ښکاریده. کینو په ډېر احتیاط سره حرکت کاوه نه یې غوښتل چې او به دخپلو اوشګو په واسطه خړی سی، پښې یې په هغه کړی کې چې ډېره ورپورې تړلی وه تینګې کړی، لاسویې په ډېره ډېره احتیاط سره کار کاوه، دسمندر دتل څخه یې صدفونه په جلا جلا ډول او که به سره نیښتی وو، ګیډی ګیډی راشکول او خپلې تو کړی ته یې اچول د کینو قوم دهرشی د پاره چې پیښ شوی و او تر

اوسه منځ ته راغلی و ، سندری جوړی کړی اوویلی وی.

دوی د کبانو، د آرام اوطوفانی سمندر دنیا اوتیاری، د لمر او سپوږمی دپاره سندری در لودی دغه سندری اوداسی نوری سندری چې هروخت جوړی شوی اوځینی یې هیری شوی هم دی خو د کینو اودده دقوم په مغزو کی پرتی وی ، په دی وخت کی ټوکری په ډ کیدووه ، د کینو په مغزو کی سندره راپورته سوه ، ددی سندری آواز دزړه در پیدل و، چې ساتل شوی اکسیجن یې وارپه وارخوړ.

شین بخونو اوبو ، بی کراره کوچنی بحری ژوی اود کبانو تښتیدونکی ګلی ددی سندری دمیلودی ځای نیوخو په دی سندره کې یوه بله کوچنی خوږه سندره چې په سختی سره حس کیدله هم موجوده وه د اسندره چې ډیره خوږه اونه پیلیدونکی وه دهمدغی میلودی په نفس کی پټه وه ، د اسندره د مرغاری سندره وه ، کیدای شول چې د ا مرغاره په هغه صدف کی چې ټوکری ته اچول کیږی پرته وی، خو پیدا کول یې اسانه کار نه ښکاریده او که سړی ډیر بختور وی هغه خو پیله خبره ده.

کینو پوهیده چې جانادده دپاسه په کشتی کی رنګارنګ د جادو ګری دعاګانی لولی اوخپل بخت از مویې او په زوره به له خدای څخه مرغاره غواړی، دا ځکه چې جانادا وخت د کویتو ټو د پرسیدلی او بې دپاره ضرورت درلود، څرنګه چې ارتیازیاته وه هیله هم په هغه اندازه غټه وه د مرغاری خوږه او کوچنی سندره چې ښائی مرغاره پیدا شی ان سهارتر نورو ټولو سندر وغښتلی ښکاریده ، دهغې زیرو بم ، او بندونه په څرګنده توګه د سمندر دتل څخه راپورته کیدل کینو په خپله مغروره اوزور وره ځوانی تردوو دقیقوزیات تراوبولاندی بې له سا ښکلو څخه پاته کیدای سو.

نو په همدی سبب یې په ځیر اوغور سره کار کاوه ، اوخت خت صد فونه به یې پلټل دا ځکه چې صد فونه ګډود او یود بل سره نښتی پراته وو ، د کینو په ښی خوا کی یوه ډډ پرو راوتلی برخه پرته وه ، دا پر خه تازه اوتو یو صد فونو چې د تولولو ورته وو پوښ کړی وه ، کینو تردی راوتلی ځای تپرسو ، خود هغه په څنګ کی یې یوځا ننګړی صدف چې د نورو صد فو سره نیښتی او پوښ سوی نه وو ولید په دی ځای کی اوږ صدف د هری پلاخخه خوندی پاته سوی و ، د صدف یوه برخه خلاصه پاته وه ، د صدف په عضلو کی چې سوندو ته ورته وی ، کینو یوه خیالی غوندی رنا ولیده ، وروسته د صدف خوله پرته وترلهسوه د کینوزړه په درپېدوسو ، دامیلوری کیدای سی چې مرغاره به وی ، د ده په غوږ وکی ناڅاپه په ننوتو سوه کینوسو که په صدف پاندی زور واچاوه راجلائی کواو دخپلی سینی سره یې تینګ ونیو ، کینو پښه وخوځوله او ډډ بری درسی څخه یې خلاصه کړه ، بدن یې داوبو سر ته راپورته کو ، په داسی حال کی چې تو رو پښتان یې دلمر په وړانګو کی ځلېدل ځان یې د کشتی څنګ ته ورسا وه ، اوصدف یې د کشتی منځ ته وغورځا وه .

د کینو دختلو په وخت کی جانا کشتی د توازن په حال کی سا تله ، کینو په داسی حال کی چې ستر ګی یې د خوشالی څخه ځلېدلی په ډډه سینه او کمینی سره یې اول ډډه او ورپسی د صدفو تو کری د وبوسر ته راپورته کړل اود واړه یې د کشتی په منځ کی کیښوول ،

جانا دده په احساساتو وپوهیده خوځان یې بلی خواته مشغول ساتلی و، جاناسا و نیولهاوفکر یې کاوه چې د یوه شی د پیراوز یات غوښتل ښه نه دی ځکه ځنی وختونه دسړی بخت چپه کوی ، یوسړی یا ښځه باید دځان سره برابر شی وغواړی .

خو په همدی وخت کی هروسرو دار باب الانواعو سره په هوښیاری اواحتیاط سره معامله وسی. کینو په ډیر ځیر توب او دقت سره خپل لنډی او تیره چاکوخلاص کو . دیوه پلټونکی او قمارباز په شان یې ټوکری ته وکتل، بیا ئی فکرکاوه چې دا به ښه وی چې لوی صدف د ټولو په آخر کی څیړی کړی ، ده یو کوچنی صدف د ټوکری څخه راواخیست، عضلی یې ورپرې کړی ، دهغه کونجونه یې وپلټل بیا ئی اوبوته واچاوه ناڅاپه یې په فکر کی ورو ورو ګرځیدل چې اول باید لوی صدف څیړی اووپلټی ،دکشتی په بیخ کی کینوست صدف یې راواخست اووې کوت دصدف لیکی تو ری او نصواری ځلیدلی اویوازی څوکوچنی طفیلی بحری حیوانات په صدف پوری نښتی وو، خوسره له دی هم دکینو خوښه نه وه چې صدف وپلټی، ده همداسی ځنی شیان لیدلی و ، کینو فکر کاوه چی ښایې دا یوازی دده دفکراخستنه وی، اویا داچې ښل هوارصدف په کی ننوتی وی اویاخو بیخی خوب اوخیال وی. څرنګه چې په خلیج کی واقعی رڼا نه وه نو تر ریالستی اورښتینی شیانو خیالی شیان ډیر ډیر ښکلی ، دجانا ستر ګی په کینو کی خښیدی وی او نورې انتظار نسوای

PROPERTY OF 5697

استلای، جانا خپل لاس دویتو کیتو په سر باندی کیښو دا وروبې وویل: خلاص یی کړه.

کینو په شه تو گه چا کو د صدف په ارخ کی ننیست، د چا کو د نښو توخخه یې د عضلی شخ والی حس کړ، د چا کو لاستی یې تینگ کو، عضله پری سوه او صدف په دوو برخو سره جلاسو. دسو نه و غوندی عضله تاورا تاوسوه، چی ورسته بیا د حرکت خخه و لویده. کینو د صدف عضله بهر ته کړه دسپورمی په شان یې گرده او بشپړه مرغاره ولیده چی پر ته وه. د لمر وړانگی چې د مرغاری په سخ ولگیدی، هغه یې صافی کړه او بیا یې داسی وړانگی خپری کړی لکه په سپینو زروچی یې انعکاس کړی وی. مرغاره دسمندری مرغه دهگی په اندازه غټه وه. د اد نړی ډیره غټه او لویه مرغاره وه، جانا خپله خوله پټه کړه اوسا یې ونیوله کینو د مرغاری هاڅگړی اوپټه بیلوری صافه اوښایسته، گرانه اوتوده، زړه وړونکی، خلاندې او هر یالی واوریدله. دلو یې مرغاری په سخ کی یې لیدل چی خوبونه اوخیالونه جوړیږی، کینو مرغاره د مړی کیدونکی عضلی خخه وایسته اوورغوی کی یې ونیوله، بیا یې تاورا تاوکړه اوو یې لیدل چی تول سخونه او پوښونه یې بشپړدی، جانا ور نږدی شوه چی هغه د د ه په لاس کی وگوری دا هغه لاس وچې د پاکتر دروازه پری وهل سوی وه او د گوتو زخم یې د سمندری مالگینو او بو په واسطه خاوری رنگه رنگ نیولی وو.

جانا بی واکه او بی ارادی کویتیتوته چی د پلار په شړی کی پروت وورغله، د سمندری شنو وښو پټی یی تری لری کړه او د کویتیتو

اوږی ته يې وکتل په لوړ آواز سره يې غږ کړ «کينو» .

کينو د مرغلاری څخه ستر گی پورته کړی وو يې ليدل چې پارسوب د کوچنی داوږو څخه مخ په تلو دی او ز هر يې د وجود څخه مخ په وتودی، په دی وخت کی کينو خپل ورغوی په سر غاره راتينگ کړ او تر احساسا تو لاندی ولاړ ، سر يې شاته کوږکو او چيغی يې کړی ، له ډيرو چيغو څخه يې ستر گی سپينی واوښتی او صورت يې شخ پخ شو، د نورو کشتيو خلک سره وښورېدل ، شاو خوا يې وکتل او وروسته يې خپل پاروگان په اوبو کی ډوب کړل پيا د کينو د کشتی وخوا ته په تلوار سره رارهی سول .

دریم فصل

دا بار یوه ځناور ته ورته دی ، هر بار څخه تر ټولو بار رونځه جلا خو یونه او عادتونه لري همدا سبب دی چې په نړۍ کې دوه بار رونه کټ مټ په یوه شان وجود نه لري ، دا چې څنګه په یوه بار کې خبره زر خپریږي او دخبرې خپریدو په سبب پوهیدل مشکل کار دی ، داسې معلومیږي چې په دې بار کې خبرې کوچنۍ هلکان په ډیره بیړه او تلوار یوه او بل ته رسوي ، او یا خو یې بڅې د دیوالو د کړکیو څخه یوې او بلې ته وایې چې خبر یږي .

دې څخه تردې کینو ، جانا اونور د صدفو بڼکاریان د کینو څېرې ته لا نه و رارسیدلې ، د بار خلک د دې خبرې په اوریدو سره چې کینو د نړۍ ډیره لویه او غټه مرغلره پیدا کړې ده په حیرت کې وو ، کوچنیو هلکانو به غوښتل چې دا نوې خبره خپره کړي ، خو د دوې سینډې به تر دوې دې څخه په مطلب پوه وې چې خبره څه ده .

خبره تر ټولو څېر یو ورسیده ، د یوې غښتلې او طوفانۍ څپې په

څېړه پلستر سوی او د بر ین ښارو ر نتوته داخبره د کشیش ترغوږو چې په باغ کې گرځید، هم ور ورسیده ،ددی خبری د اوریدو سره سم د کشیش په ستر گو اندیښمن حالت را پیداسو او هم ورپه زړه سوه چې کلیسا ځینو خاصو جوړولو او ترسیمولوته ضرورت او اړتیا لری ، بیا یې دهغان سره فکر کاوه چې دا مرغلره به څومره بیه ولری ،او په دی خیال کې ډوب وچې آیاد کینو د زوی د نوم ښودلو او د نکاح تړلو مراسیم به ده پای ته رسولی وی .

د مرغلری خبری د دوکاندارانو غوږو ته هم ورسیدی ،داوریدو سره سم یې د نارینه و هغو کالوته کتل چې ښه خر څلاویې نه درلوده داخبره ډاکترته هم راورسیده ، ډاکتر د یوی ښځی سره چې ناروغی یې د عمر پروالی و ناست و ،البته ددی خبری له اوریدو وروسته نه ډاکتر کارکولای سوای اونه یې د هغه ناروغ درمل ،کله چې دا ورته معلومه سوه چې کینوشوك دی ، ډاکتر هوښیار سو ، هغان یې تر یو و نیو و یې و یل «هغه زما مشتری دی زه یې باید لږم چیچلی زوی علاج کړم » . بیا یې ستر گی دمخ په چا غه کاسه کی پورته ورغړیدی او د پاریس په چرت کې ډوب سو .

هغه کوته په یاد ورغله چې ده ژوند په کی کا وه ،او د پر ښا یسته ځای و ،بیا یې هغه پیغله چې د ده سره یې د یوی ښکلی اوسپرانی نجلی په څیر ژوند کاوه ورپه زړه سوه . څرنگه چې دا نا روغه ښځه ددی در یو واړو څخه یوه هم نه وه ،نو ډاکتر خپل فکر اوستر گی د

ناستی نا روغی بښځی څخه وارولی .

ځان پې د پاریس په یوه رستوران کی ناست ولید په داسی حال کی چی یوی پښکلی پېغلی دشرابو پیاله ورته برابروله ، دمرغلری خبری د کلیسا دمخی سلنګا نوته هم ورسیدلی دوی د پر خوښحاله و ځکه دوی پوهیدل که خوار خلک ناڅاپه شتمن سی دوی تر نورو تولوخلکو دخپلو ګناوو د پښلو دپاره د پری غټی غټی صدقی او خیراتونه ورکوی کینو د نړی د پره لوپه مرغلره پیدا کړی ده ، د پنا ر په لو یو اوکو چینو د یوالو کی هغه خلک ناست دی چی د صدفو د پښکا ریانو څخه مرغلری اخلی ، دوی خپلو دوکانو کی په چوکیو ناست دی ترڅو مرغلری وروړی ، بیا د صدف خرڅوونکو سره چنې وهی ، غالمغال کوی د اروی او ترتې پی ترڅوخرڅوونکی وروستی بیی ته غاړه کیږدی دمرغلرو په بیه کی یوه بیه سته چی دمرغلرو رانیوونکی جرائت نه کوی چی مرغلری تر هغی بیی په زیا تو یسو واخلی دا دوه سبه لری یو داچی دوی کوشش کوی چی د همدی کمی بیی په واسطه دا نژاد په ستی ژوندی وساتی په همدی لړه بیه هغوی دځان د پاره دومره دخوراك شیان پیدا کړی چی د صدفو پښکار او پیدا کولو ته دوام ورکړی بل دا چی کله کله داسی هم پیښ سوی چی صدف نیوونکی خپلی مرغلری په د پره نا امیدی او پښیمانی سره په د پره کمه بیه ورکړی او کلیسا ته پې ورپښلی .

کله چی دمرغلرو خرڅلاپای ته ورسیږی نو دمرغلرورانیوونکی

یوازی ناست وی اوپه‌مرغلرو کی خپل لاسونه په کراره کراره وهی‌اومرغلری سره اړوی ، هغوی هم تل داهیله لری چی کاشکی ددی مرغلرو خاوندان وایې دا ځکه د دومره ډیرو مرغلرو اخستونکی نسته په حقیقت کی دمرغلرو اخستونکی یوازی یوسړی دی نور دوکانداران ددی یوسړی مزدوران اوپه دوکانونکی یې کینولی دی ، ترڅو د رڼایت تېرایستلو بازار تودا وساتی دا دوکانداران هم په‌دی‌خبره خبرسول دستر‌گو ترکونجو به یې لاری ته کتل ، د گو توسرو به یې‌سوی کاوه ، هر یوه دا سوچ واهه چی‌ددوی بادار خو به تل ژوندی نه‌وی ، با یه‌یوبل نفر یې‌ځای ونیسی او په‌دی فکر کی وه‌چی څرنگه دیوی نوی‌سرمایې په واسطه په کار پیل وکولای شی . لنده داچی تولو پیریدونکو او هغو خلکو چی نویو‌پښتوپه‌باب یې‌له‌خبرو او اترو سره عادت درلود ، د کینو وخواته یې‌ستر‌گی کیږی سوی وی کینودنړی لوپه‌مرغلره پیداکړی ده دمرغلری گته‌اوهیلی دخلکودگتو اوهیلوسره گډی‌سوی ، هر سړی لاڅاپه دکینولهٔ مرغلری‌سره وټرلسو ، دکینومرغلره ددوی د فکرو ،خیا لو اوپلانو په‌هیلوکی ډوبه‌وه خودوی د خپلو هیلو اوغوښتنو په‌لارکی یوازی یو سړی‌خنډ باله چی‌هغه کینو نومیده. نوله همدی کبله‌کینو دخلکو غلیم اودښمن وگرځیده، دی‌خبرو په‌هارکی یو ډیر بدانعکاس تولیدکوچی ددی تور والی نتیجه

بد لږم ته ورته وه ، یا داسی ښکاریده لکه چی په یوه وړی سړی باندی دتودی ډوډی ښوی ولګیږی او یا خوهغه سړی ته ورته وه چی نوردیار دعشق اوسحبت تمه ونه لری ، دی ذهنی ز هرو په ټول ښار زور واچاوه او دښارو ګړی یې په راز رازاندیښنو کی واچول.

کینو اوجانا په دی شیانونه پوهیدل ، ځکه دوی له ډیری خوشحالی څخه سره اشنا یدل ، داسی فکر یی کاوه چی ټول خلک به دوی په خوشالی کی ورګډوی جان توماس او اپولونیا په دی نړی کی یوازینی دوه تنه وو چی ددوی په خوشحالی کی ګډوو ، له غرمی وروسته چی لمرد جزیره نما وهغی بلی خوا ته په بله بحیره کی مخ په ډوبیدو و ، څپړی د ګاونډ یانو څخه ډکه وه کینو اوجانا یې په منځ کی څنګ په څنګ ناست وو ، کینو لویه مرغاره چی ژوندی اوګرمه غوندی ښکاریده په لاس کی نیولی وه. دمرغاری موزیک د کورنی دخوا په سو زیک سره ګډیده د یوه اوبل خوږ والی یې ډیراوه .

ګاونډ یانو مرغاری ته چی د کینو په لاس کی پرته وه کتل اوپه دی حیرت کی ډوب وو ، چی څرنګه دادو سره بخت اوطالع یوه سړی ته ور په برخه کیدای شی .

جان توماس د کینو وروره ، نوځکه د کینو دښی لاس خوا ته ناست و ، پوښتنه یې تری وکړه :

« ته چې اوس شتمن سوی څه به وکړی؟ »

کینو خپلې مرغلرې ته کتل اوجانا هم ستړګې کته واچولې ټکرې يې په سخ راتا وکو، چې خپل احساسات اوسور والی د نوروځخه پټ کړی، د مرغلرې په پلوشو کې د هغو شیا نو شکل معلومیده چې پخوا کینو د هغو په باره کې فکر کړی واو یا يې کاوه، خو په لاس راوړل يې ورته ممکن کارنه ښکاریده، په مرغلرې کې يې جا نا کم یتیمو اوخپل ځان لیدل چې د قر با نی په لور ځای کینی او ولاړ یږی، او دواده مراسم په ځا ی کو ی ځکه د وی اوس ددی لګښت د پاره پیسې درلودې، کینوورو وویل:

« مورِ به په کلیسا کې د واده مرا سم په ځا ی کړو »

په مرغلره کې يې دواده اغوستې کالی هم ولیدل، جا نانوی شال او نوی لمن چې د نوی توب څخه شخ ولاړ دی ا غوستې و کینو ولیدل چې تر اوږدې لمن لاندې يې بوټونه هم په پښود ی د اتول په مر غلرې کې ښکاریده او شکل يې هلته ځلیده، د کینو هم سپینه نوی دریشی او خولې په سروی خود اواریی خولې د پزې نه وه بلکه د ډیرو ښوورِ یوځخه جوړه شوی وه، د د ه هم د کنډاوو په ځای بوټونه په پښووو. خوکو یتیمو یوازی هغه څوک وچې د امریکاد نا و یا نود ریشی اغوستې او کوچنی خولې يې په سروه د اهغه رنګه دریشی وه چې کینو یووخت په یوه ښا یسته کشتی کې چې دسمندر غاړې ته را غلی وه د یو ه کوچنی په غا ړه ا و

ځان کې لیدلی وه ، دارازشیان کینو په ځلا نده مرغاره کې لیدل نو ویی ویل :

«موږ باید نوی کالی ولرو»

دمرغاری موزیک یې دشپیلی پەشان پەغوږ و کی اوچت سو، وروستەدمرغاری زړه وړونکی سطحی تەواړەواړه شیان چی دکینو په مغزوکی گرځېدل راپورته شو ، یوه دکمپ نیولو نیزه چی د هر پروسږ کالنی ورکی شوی نیزی ځای و نیسی پەدی شرط چی دنوی نیزی کړی اولاستی دواړه پولادی وی ، دکینوخیال اوغوښتنو توپ واهه چی باید یوتوپک هم ولری ، اوس خوشتمن سړی دی کینو په مرغاره کی دستی ولیدل چی دوینچستر لنډی توپکې یې پەغاړه کی پروت دی ، دتوپک درلودل په دی وخت کی بیخی افراطی خوب اوخیال و ، نوله خولی څخه یی ورو د توپک کلمه راووتله بیا یی وویل :« یو توپک هم بنایې » داد توپک کلمه وه چی دده دفکر اوخیال له سخی څخه یې خندونه لری کړل ، څرنگه چی دتوپک درلودل یونا ممکنه کارو ، کینو چی اوس دتوپک خیال یی په سرکی گرزاوه سرته رسیدلی بالله نوتول شاو خوا ناممکنات یې مات شول ، اودایې هم کولای شوای چی خپل خیال په تراټه هری خواته وځغلوی ځکه داډ یر و یل شوی دی چی انسانان قناعت نه کوی ، که چیری هغوی ته یو شی ورکړشی

هغوی نورهم غواړی او دی ته دانسان په خوی او فضیلت نه وایی، حال داچی داسی دانسانانو بهترین زیر کتوب او په والی دی چی هغه د نورو ساکښو څخه چی پخپلو موجود و شیانو یې قناعت کړی دی پیلوی اود هغوی پادار یې گرځولی دی گاونډیان چی پته خوله ناست وو، دکینو دی عجیبو خیالواو فکرو ته یې سر ښوراوه، یوسړی چی په آخیرکی ناست و، دځان سره وښونگید: توپک! دی به توپک ولری.

د سرغلری موزیک تر نورو موزیکونومست شر نگیده جانا پورته کتل او سترگی یې د تعجب په حال کی دکینو شوق او خیال ته نیولی وی، ناڅاپه یې دبرق په شان زړه ته قووت ورغی دخیال فضا یې پراخه شوه، د زاړه تفکرسرحدونه یې توته توته شول کینو په سرغلاره کی ولیدل چی کو یتیتو په ښوونځی کی په یوه کوچنی چوکی ناست دی داچوکی هغه چوکی ده چی کینو یووار دښونځی دیوی خلاصی دروازی هخه لیدلی وه، کویتیتو نوی جاکټ، سپینه غاړه اوور یښمین پراخ کنډوری اغوستی و، پرسړه یې دی په یوه لوی کاغذ پاندی یې لیکنه کوله په دیر قهر او غضب سره یې وویل: «زما زوی به ښوونځی ته ولاړشی».

گاونډیان ددی خبری په اوریدو سره پته خوله شول. جانا زر ساه ونیوله کینو ته یې دکتو په وخت کی سترگی وځلیدی. اوزر

يې کو يتېتو ته چې په غېږ کې يې پروت ووکتل چې وګوري آيا دا به کېدونکی کار وی که نه ؟

دکېنو مخ چې دغيب ويونکی او پوهېږی په شان ښکاريده وويل: «زما زوی به لوست وکړی ، کتابونه به وپوهېږی ، نېږونه به ولوستلای سی ، او داشيان به سوبه آزاد کړی- دی به وپوهېږی او بيا به سونبوپوه کړی». کېنو په مر غلره کی ولېدل چې دی اوجانا دواړه په ځپړی کی دنغری په څاړه ناست دی ، په داسی حال کی چې کويتېتو ديوه لوی کتاب څخه دوی ته لوست کوی ، کېنوووويل :

«داهغه کار دی چې مرغلره به يې وکړی» . کېنو په خپل ټول ژوند کی دومره پرله پسی خبری نه وی کړی ، کېنو نا څاپه دخپلو خبرو څخه ودا ړيد سو تی يې په مر غلره راټول کړ ، رنا يې تری لړی کړه کېنو دا ړيدلی ووهغه دا ړيدونکی سړی ته ورته و ، چې وايې « زه به داکار وکړم » خود هغه کار په کولو نه پوهېږی .

اوس گاونډيان پوهېدل چې دوی د ډيری لو يې پېښی کتونکی او لېدونکی دی ، دوی ويل چې نور به وخت اوزمانه د کېنود مرغلری د پيدا کېدو څخه حساب وشمېری ، او تاريخی مبدا به و ګرځی ، دوی د ډيرو راتلونکو کلو د پاره په دغه شيبه پاندی بحث اوخبری کولی .

کله چې دکېنو خيالونه اوهيلی رښتيا شی ، دوی به وايې

«هغه د پرنورانی سړی وه ، کوم روحانی قدرت ورکړ سوی و ، مرغلره داسی اوداسی پیداسوه ، نه پوهیږی چی د هغه شه بی وروسته هه څومره لوی سړی شو اوخپله داشیان ما پهستر گوولیدل » . اوکه دکینو پلانونه اوخیالونه رښتیا نه شول ، همدغه گاونډیان ډ ښائي ووایي : « داکار داسی پیښ شو ، یادلپونتوب غوندی حالت ورباندی ، راغی په پو چوو پلو پي پیل وکړ ، ، خدای دی سوږ له داسی شیانو څخه وساتی هو ـ خدا په کینو وتر تی هغه باغی سو ـ ژوند څنگه چی وهغسی پي نه څوښت ، نه پوهیږی چی په هغه باندی څه راغلی ـ ماخپله کینو په هغه شیبه کی ولید چی هیڅ عقل پي نه درلود » .

کینوخپل موټی سوی لاس ته وکتل ، دگوتو پندونه چی پي د دروازی په وهلو زخمی شوی ووتراوسه لاشخ وو ، خوزخم شوو ځایونو نری پوست نیولی و .

نیاره وار په وار خپریده جانادخپل تکری څخه دکویټیتو دپاره غوته جوړه کړه چی هغه پخپله غاړه کی هوږنده کړی جانا نغری ته ورغله . سکروته پي دایروڅخه راوایسته پوڅو خاشی پي پی واچولی ورپوی پي کړل پیاداور لمبی تری پورته شوی داورشغلی دگاونډیانو په سخو ډکاریدی ، گاونډیان پوهیدل چی د دوډی خوړلودپاره باید خپلو کوروته ولاړشی ، خو یوه پي هم دتلو پیړه اوهڅه نه درلوده اونه پي غوښتل چی داسی زرولاړ

سی ، د با ندی اوس بیخی توره تیاره وه

د اور شغلود سړو اوشیا نو سیوری د څپری په د یوالوا چولی وو د با ندی څخه د ازو ږ څپری ته را ننووت چې و یل کیده : «روحا نی پلار راځی- کشیش راځی - کشیش راغی» .

خلکو خولی له سرو څخه لری کړی ، د دروازی څخه بهر ته شول ښځو خپل تکری په سخو با ندی را تول کړل ، ستر گی یې ښکته کړی کینو، جا نا اود ه ورور جان توماس پورته سول . کشیش چې سپین ږیری ، د وجود پوستکی یې د زور والی څخه کوت کوت و ، ژو ند ی او تیری ستر گی یې د رلودی څپری ته ور ننووت هغه د ننووتو په وخت کی خلکو ته وویل : «هلکا نو!» ده د هغوی سره تل د هلکا نو په خیر راسه درسه کوله .

بیا یې ورو وویل : «کینو ! ستا نوم د یوه لوی سړی نوم دی هغه د کلیسا لوی کشیش دی» ده خپلی و یناته په د اسی لهجه دوام ورکړ لکه د عا چې لولی «ستا هم نامی صحراورانه او آ باده کړه ، د خلکو فکرو نه یې خوا ږه کړل آیا ته په دی نه پو هیږی دا تول په کتاب کی راغلی دی » .

کینو ژړ د کو یقه تو سرته چې د جا نا نه غیږ کی پروت وو کتل دا یې په فکر کی را وګرځیدل چې کومه ورځ به د اور کوتی پوه سی چې کومی خبری په کتا بو کی سته او کومی نسته ، د کینو د مغزو څخه خو ږ موزیک و وتا وه ځای یې ورو ورو نرمه د سهار نغمه ، د غم

سوزیک اودد بښمن سوزیک شرنګیده ،خو دا سو زیکونه کم زوری او سوکه وهل کیدل. کینوخپلو ګاونډیانو له وکتل چې د اسندره به چا دهمان سره راوړی وی.

کشیش بیا هم وپونګیده :«زه خبرشوم چې تالوی شی پیدا کړی دی ، یوه لویه سرغاړه» کینوخپل سوتی خلاص کړ سرغاړه تری ډکاره سوه

کشیش د سرغاړی دښایست اولوی والی څخه سا ونیوله او وروسته یې وویل :«زه هیله لرم چې دګناهو بښنه هیره نه کړی. زما زویه! هغه چا ته چې تا ته یې د اخزانه د رکړی ده عبادت او دعا وکړه او هغه څوک هم هیر نه کړی چې تا ته به په راتلونکی ژوند کی لار ښونه کوی.

کینو د ګنګی په شان سر وښوراوه ،جانا وویل ،« مقدسه پلاره سوبه داکاوکړو ،اوس به د واده سراسم په ځای کړو ،کینو همدغسی ویلی دی». دې ډګاونډیانو له نوخواته وکتل چې د هغی دخبرو تصدیق وکړی ، ګاونډیانو هم خپل سر ونه وښورول .

کشیش وویل :«چې وینم سودا د خوشالی ځای دی ، ستاسی لوسړی فکرونه اونیتونه ښه دی ،زامنوخدای دی په تاسی ورحمیږی».

ده بیرته مخ واړاوه اوورورارهی سو،خلکوهم لار ورته خوسی کړه چې ولاړسی د کینو لاس بیرته په سرغاړه تینګ راسوتی سو،شا وخواته کړې شکمن وکتل ځکه دده په غوږ وکی دغلیم سندری د سرغاړی د سندری په مقابل کی پوره اوچت آواز کاوه.

ګاونډیانخپلو کورونه ولاړل ، جانا چې د نغری په څنګ کی ناسته وه دیخی سوی لوبیا لوښی یې د او ربه

داور پەشغلو باندی کیښود ، کینو د دروازی خواته تیرسو او دباندی پې وکتل ، دېخوا په شان پې دې پرو اورولوګی ترسیږمو کیده ، داسمان ستوری پې په خپر ګردکی لیدل ، دشپی سرطوبه او لنده هوا پې هم حس کړه او پزه پې تړېته کړه ، کینوته هغه ډنګر سپی راغی د پوښتنی په څېر پې دباد وهلی بیرغ په شان ځان د کینو په پښو کی تېرړا تېر کو کینوکتەوکتل خو هغه پې ونه لید ، اوس دی بیخی پەسړه هواکی دباندی ولاړو ، کینو ځان دیوا زیتو ب ډار او ویری سره مخامخ لید ، دونو ، دچنګښو آوازپې ترغوږوسو او داسی ورته معلومه سوه چی دغلیم آواز د چنګښو داواز څخه راپورته کیږی کینولږغه ولږزیده شړی پې نوره هم پەځان راکش کړه ده لاتراوسه پوری مرغاره پەلاس کی نیولی وه ، مرغاره ښوی اوګرمه سوی وه .

دجانا دسوږسکو تړپ تروپ پې دمخه تردی چی په تبخی واچوی واوریده اوترشا پې دکورنی دسندرې آوازپیشود بچی پەخورخور کی واوریده ، دکورنی ګرانوالی او ساتندو پې ورته معلومه سوه . اوس کینو ددی خبری سره مخامخ و چیرا تلونکی ژوند به پې څنګه وی ؟ پلان یو رښتنی شی دی ، څرنګه چی شیان طرح سوی وی هغسی اجرا اوښپړ کیږی ، پلان چی یووار جوړ او فکرته وسپارل سو بیا د نورو رښتینو شیانو په څېر یو رښتینی شی ګرځی هیڅکله لەمنځه نەځی ، خوپەاسانی سره حملە پې کیدای سی ، د

کینو را تلونکی ژوند حقیقت درلود ، خو څرنګه چې هغه شروع سو نوروقواو هم په کار پیل وکړچې هغه وران اوویجاړ کړی . دی په دی تولو پوهیده او ځان یې مجبورپاله چې دهری حملی او یرغل په مقابل کی ځان چمتو کړی .

کینو پوهیده چې دا ارباب النوع د بندګا نوپلا نونه او نیټونه نه خو ښوی ، دارب النوعه دکوم تصادف نه پرته د چا ډری او ترقی نه خوښوی ، دی په دی هم پوهیده چې دا رب النوعه د هغه چا څخه څیچ اخلی چې دخپلو ستوپه زور لوړمقام او ترقی ته رسیدلی وی البته کینو د بدو نیټو او پخوانیو پلا نوخخه ډاریده ، خو اوس ده خپله یو پلان جوړ کړی و ، چې هغه یې هیڅکله وران او ویجاړولی نه سوای . د حملی سره دمخامخ کیدو دپاره کینو د پخوا څخه ځان د تولی نړی په مقابل کی ټینګ کړی و ، دده ستر ګو او فکر دواړو په ښه دول کار کاوه خطر یې تر پیښیدو دمخه اټکلاوه .

کینو لا په دروازه کی ولاړو ، چې د لری څخه دوه سړی راپکاره سوه ، د دوی سره یو څراغ و چې په ځمکه او د دوی په پښو یې رڼا اچوله . هغوی د څېړی وخواته را کاږه شول او دده دروازی ته راغلل . کینو و پیژندل چې یو ډاکټر اوبل یې هغه مزدوردی چې سهار یې ده ته دروازه خلاصه کړی وه ، د پیژندو سره سم د کینو زخم سوی ګوتی په درد راغلی .

ډاکټر وویل : « نن سهار چې ته راغلی وی زه کور نه وم خو اوس تر تولو کارو دمخه اول ستا د بچی د لمدو دپاره راغلم » .

کینو په وره کی داسی ودریده چی وریې ټول په خپل وجود باند کړ ، د نفرت ، کرکی اوویری حس یی په ستر گو کی را ښکاره سو داهکه چی دسوو کلو غلامی او اطاعت په کینو او دده په نژاد باندی ژوره اغیزه کړی وه .

په داسی حال کی چی سا یې نیولی وه ژریې وویل : «هلک اوس مخ په ښه کیدو دی . »

داکتر مسکی سو خوستر گی یې چی په کسو کی ترکوچنی کوت لا ندی وی پورته نه کړی خو وی ویل : «ملگریه د لړم زهر ځینی وخت دیره بده اغیزه لری ـ داسی به ښکاری چی لړم چیچلی مخ په ښه کیدو دی خو نا خا په اوبې خبره یوف ! » .

ددی د پاره چی داسی وښیی چی څومره زړپه ښیری ، خوله یې د هوا څخه ډکه شوندی یې سره تولی کړی اود یوی چاودنی په شان یې هوا بهرته دخولی څخه وایسته له ، اوخپل تور داکتری بکس یې داسې ونیو چی د خراغ رنا یې ولویږی ځکه دی په دی پوهیده چی د کینو قوم هرمسلک دسامان اوآلاتو سره مینه او په هغو باندی باور اوعلاقه لری .

په دی وخت کی داکترخپله لهجه نرمه کړه «ځینی وخت کیدای سی چی پښه کیږه سی ، یاستر گه رنده سی اویا ملا کړو په سی . آه ملگریه زه د لړم زهر ښه پیژنم اوعلاج یې کولای سم . »

کینو د قهر او کینی ځای وپری او دارته ږ پښود ، دی نه

پوهیده شاپي ډاکټر په‌رښتیا وایي . اوده دا نه‌غوښته چې خپله خرګنده ناپوهي د ډاکټرد پوهې په‌مقابل کې کیږدی ، دی د نورو خپلو خلکو په‌شان په لوسه کې ګیرسوی وو ، اودوی په دده د وینا سره سم ترهغو پورې په‌دی لوسه کې ګډوډ ترڅو چې دوی د پوهیږی چې رښتیا دغه‌شان په‌کتابو کې راغلی‌دی که‌نه ؟

کینۍ اوس د دوولارو په‌منځ کې حیران‌دی له پوی‌خوا د ډاکټر هغه کرکه اونفرت اوبلی خواته دکویټو ژوندی پاته کیدل. کینو په‌وره کې پوی خواته ودریده ډاکټر اوس دوریې دواړه څپړی‌ته ننوتل ، د ډاکټر د ننوتو په‌وخت کې جانا د نغرې هغه پورته‌سوه اوهغه‌ته‌یې شاکړه اوپه تکړی یې مخ پټ کړ ، کله‌چې ډاکټر خپل‌لاس د پوښتنې د پاره ور ورانډی‌کو ، جانا په‌کوچنی کویټو باندی وغوړیده اوهغه ځای‌ته چې‌کینو ولاړو اوداور شغلو ته یې سیوری ښکاریده کټل . هغه‌وخت چې‌کینو سر وښوراوه جانا کوچنی ډاکټر ته‌ور پریښود ، چې‌ډاکټر کوچنی وروا خلی .

ډاکټر وویل : « پورته یې ونیسه » . مزدور څراغ جګ‌ونیو ، ډاکټر دیوی شیبې د پاره هغه زخم ته چې د کوچنی په اوږه کې و وکټل بیادهغه‌شیبې د پاره په فکرکې سو ، و روسته یې د کوچنی د سترګو زیږسی پورته کړی .

اود سترګو ګسوته یې‌وکټل سر یې‌و ښوراوه ، کویټو هم د خپل خلاصون د پاره لاس اوښتی وهل.

ډاکټر وویل «څه چې ما فکر کاوه هم هغسې ده، زهر دننه نښوتې دی او زړه په کار پیل وکړی، راشه وګوره». ډاکټر زیږمه لږ څه کته ونیوه وګوره سترګه شین ښکاره ده. کینوپه داسې حال کې چې وارخطا وه، ویې کتل چې په ربړټیا سره سترګه شین ښکاره ده، دې نه پوهیده چې سترګه تل همدغسې شین ښکاره وي که نه؟ خوله مه اینږدله سوې وه، د خلا ضمون هم کومه لاره مؤ ځوده نه وه.

ډاکټر سترګې چې په چاغ سخ او کوچنیو کاسوکې پرتې وې او به پیدا کړې. هغه وویل زه به زیار وباسم چې کومې ته څه دوا ورکړم چې د زهرو سخه ونیسي». هلکې پې پرته کینوته ورکړه

وروسته پې له خپل یکس څخه د سپینو پوډرو یو ورې بوتل او یو کپسول راوایستل هغه کپسول د پوډرو څخه ډک کړاوو پې تاړه وروسته پې یوبل کپسول هم راپرکړله دی وروسته پې پوډره سمه توګه کارته دوام ورکړ کوچنۍ پې را وا خیست او د هغه په لاندنۍ سونده پې زوروکو، ترڅوچې خوله خلاصه کړی، د ډاکټر غټو ګو توکپسول ستونې ته نږدې کیښود په داسې حال کې پې کیښود چې کوچنی هغه دپاندې نه سوای غورځولای. وروسې پې د څپړې د غولې څخه پلکیو راو اخیستل او کوچنی ته یې ورکړل، «کله چې دا کار پای ته ورسیدو بیا پې د کوچنۍ دستر ګو کسو ته وکتل او خپلې سونډې پې تولې کړې، د اسې معلومیده

چې ګوندې فکر کوې .

کوچنۍ پېښېرته جانا ته ورکړ ، او دې د کینو خوا ته راوګرځېده وې ویل : «زه فکر کوم چې زهر به یوه ګړۍ ور وسته حمله وکړي خو بس پې چې دوا کوچنۍ د زهرو څخه وژغوري ، زه یو ساعت وروسته بیا راځم اوکوچنۍ به د حملې تر رسید و د مخه وژغورم» . ډاکټر یوه اوږده ساه وایستله او د څېرې څخه راووت او نوګر پې څراغ په لاس ورپسې روان شو جانا اوس هلک ترخپل تکرې لاندې نیولی و ، په غمجنو او وېر جنو ستر ګو یې هغه ته کتل ، کینو جانا ته ورنږدې شو تکرې پې تړلې کوا و هلک ته ځیر شو لاس پې اوږد کړ چې د هلک زیږمې وګوري ، په همدې حال کې پې په مرغلره ستر ګې ولګیدې چې لاتر اوسه پورې پې په لاس کې نیولی وه ، بیا د هغه صندوق وخوا ته چې د ډیوال پېخ ته ایښی و ، ورتیر شو د صندوق څخه پې یوه توته را و ا خسته او مرغلره پې په کې ونغښته او بیا د څېرې کونج ته ولاړ ، هلته پې پخپلو ګوتو سره په خاورین غولی کې یوکوچنۍ سوري جوړ کو او مرغلره پې په کې کېښوده ، سوري پې پټ او غولی یې هوار کو ، د سوري نښې اونښانې پې پټې کړې ، بیرته د جانا خوا ته چې نغرې ته نږدې ناسته وه اود کوچنۍ مخ ته یې کتل راغې .

ډاکټر په خپل کورکې په چوکۍ ناست و ، اوخپلې ګړۍ ته پې کتل مزدورانو پې دشپې دوډۍ چې چاکلیټ ، خوا ږه کېک

اوهه‌میوه وه ده‌دپاره راوړل ،اودی هم په‌داسی حال کی چې‌راضی‌نه ښکاریدو په بی‌اشتهایې سره دډوډی په‌خوړلولګیاسو.

دګاونډیانو په کورو کی دلوسړی‌محل د پاره دداسی‌پېښی په‌شاوخوا کی‌خبری کیدی چې‌په‌راتلونکی وخت کی په‌ددوی هرورځنې بحث وی‌وېل به‌یې: دا‌به‌هغه شی، نورپه‌هه وشی، یوه اوبل ته‌یې دخپلو ټوګوتو په واسطه‌دمرغلری‌لوی‌والې ښوده اودمرغلری ښکلا به‌یې دخپلو وړواکتو سره ډوډمای‌بیانوله، ګاونډیانو سر د اوسه کینو اوجانا ترنظرلاندی‌نیولی وو، چې آیا شتمنی‌اودولت‌ددوی‌فکرونه‌دلوړوشتمنو په‌شان‌بدلوی که‌نه؟ هکه دوی‌ته معلومه‌وه چې‌شتمنی دټولو فکرونه بدل کړی دی، اوله سمې‌لاری‌څخه نې ایستی دی،ټول ډوهیدل‌چې داکترولی راغی،په‌دی هم‌ښه ډوهیدو چې‌خپله دوه (دوروی) نسې‌ټولای اوداکترهم‌په‌دی ښه ډوهیدو چې‌خپله دوه‌سخی نسې‌ټولای.

دغه‌رډو څخه‌لږ لری ډوی‌دلی کبانو اوبه ډیری‌کولی اوټپه‌ټیدل‌اوله شا‌یې‌ډوی ډلی دلی لویو کبانو وړېسی منډی‌وهلی غوښتل‌ې چې‌هغوې‌خپله ګواله کړی ، صدف نیوونکو د‌کوچنیو کبانو دټپښتی اودلویو کبانو دغو ټوډهلو آواز تل اوریدل، اودا دمرګونو آواز ترغوچې لوی‌او کوچنی کبان موجودوی اوریدل کیږی‌به، بخار اولنده هوا دخلیج څخه پورته‌شوی‌وه دخلیج هوایې خړه کړی‌وه، دالوندوالی او بخار د کاکتوس د‌ټولواد خلیج دغاړی‌په‌ونود خړو غاښکو په‌شان پروت‌و،سوړ کانو دشپی هلی‌ځلی‌شروع کړی‌وی ، اودشپی ګرځیدونکوبازانو په ټه‌او کراره د هغو ښکار کاو.

دنگروچ کلک سپی چې په سترګو کې یې داور دشغلو زنا د کوچنیو بخرکو
پەشان بریښیدل د کینود روازی ته ودریده اودننه یې کتل، څه وخت چې د کینو ورنام
سو هغه لکې اودوجود آخیری برخه وشورول، سپی څېری ته وردننه سوپه داسی حال
کې چې دسترګوځخه یې اوبه بریښیده، د کینو د ډوډی خوړلو انداز یې کوله، کینو
د ډوی کوچنی کامی ځخه لوبیا وخوړله، دسورسک په یوه ګوله یې ګامه پاکه او
ګوله یې خولی ته کړه اوبیا یې د پلکو په یوه غرپ سره ګوله کیدی ته شیوه کړه.

کینو د ډوډی خوړلو ځخه نورخلاص و، اودسګریټ په تاوولولګیاسو، په دی
وخت کې جانا ناڅاپه غږ کړ: «کینو». ده هغې ته وکتل، اوچت را پورته سواو د
هغې خواته ورغی ځکه ده هغې په سترګو کې د دار اووېرې نښې ولیدلی، دی د
جانا په سرودریده کنه ځیرسو، ځرنګه چې زنا کمه وه، دوچوخاشو ځخه یې سوتی دلاسه
ګرو اوپه نغری کې یې واچولی، دلمبو په پورته کیدو سره یې اوس د ګلو پتوتو
ـــخ لیدای سوای، د کـــوچنـــی ســـخ تک ســور اوشین و، ستونـــی
یې غږ اکوله اودخولی ځخه یې تنګی نارې رابهیدلی د ګیدی عضلویی په شخوالي
بیل و ګرځیدلی چې کوچنی د پورسخت ناروغ دی.

کینود خپلې پښتی په ځنګ کې کیناست اووېې وېل: «څرګنده ده چې ډاکټر پوهیده
کینو داخبره دځان اودخپلې پښتی د پاره وکړه، ځکه د ده مغزو کار نه کاوه په دوا یې
هم پا ورنه درلود، او هغه سپین پوډر یې هم د پاده نه وتل، جانا کوچنی له یوه ارخه په
بل ارخ کاوه، اود کورنی غزاله یې دځان سره وبله چې ګوندی دازمزمه به کوچنی
دخطر ځخه بچ کړی، خوسره له دې هم کوچنی د جانا په غږ ګې تاویده او قې یې
کاوه، په همدی حال ګې کینو د پرغمګین و، په دوا باندې یې باورنه درلود او دغلیم

موزیک یې هم په سر کې چور ولوید ، د ی سوز یک کینو دو سره ځور اوه ، چې د جا نا
دسندری آواز یې هم دسره ځخه ووت .

دا کتر خپل چا کلیت وخوړل ، د کیکوتوتی یې دسیزله سره ځخه تولی او گو تی
یې په یوه دسمال سره پاکې کړی ساعت یې وکوت راولاړسو اوخپل کوچنی بکس
یې را واخست .

د کوچنی دناروغی آواز د یرزړه ځپړیو کې خپورسو ، ځکه د غږ یې او یې وزلو
انسانانو د یارله لوړی وروسته ناروغی دو هم د ښمن ګنل کیږی ځینو به ورو ور و یوه
اوبل ته ویل : ګوره نیک سرغی اوښه ژوند ، نوربد اونا و ړه سلګری هم د ځا ن سره
راو ړی » .

په داسی حال کې چې د کینو د ځپړی خواته را پاځیدل ، د یوه او بل خبری به یې
دسر په ښورو لوسره سنلی . ګاو نډ یان په ډیره په داسی حا ل کې چې د یې د سړی
او لندی هواځخه ښې کړی وی په توره تیاره کې بیاد کینو په کور کې سره راتول
سول دوی د یوه اوبل له اوږدځخه دسخه وخواته کتل ، دوی په دی پا ندی چې
د خوشالی په وخت کې غم او ویر ډیر سوی دی خبری کولی او هرچا د خپل نظر بیان
کاوه اووبل یې : «تول ګارونه د خدای په اراده دی او کیږی» . سپین سری ښځی
د جانا په ځنګ کې کیناستلی هځه یې کوله چه د جانا سره کومک وکړی او که یې
کومک دومه ونسو لږ تر لږه خو باید هغې ته داډ ګرنه ورکړی دا کتر په داسی حا ل
چې مزدور یې ورپسې و ، په ډیره ډیره ځپړی ته ننوت ، زړی ښځی یې د چر گی د بچو
په ځیر د جانا له شاو خوا ځخه لری کړی ، کوچنی یې راواخست و یې کوت ، په سر یې
لاس ورکیښود ویې ویل « زهر و خپل ګار ګړی د ی زه په خپل زیار و باسم » ده اوبه

وغوښتی‌اوبه ښوه‌پیاله ا وبوکی‌یی دری‌قطری اسونماگ واچول ،دکوچنی خولـه یې‌په زوره بهرته کړه‌او پیاله‌یې‌په‌خوله‌کی ورتشه کړه . کوچنی ددوا خورلو لـه وخت کی ددا کتر ترلاس‌لاندی‌چیغی وهلی،جانا کوچنی به ډونیو لو سترگو سره کوت دا کتر د کار‌به‌وخت کی‌لږی‌خبری کولی «داډېر د خوښی ځای دی چی زه‌دلرم به‌زهر وښه‌یوهیږم» . ددی‌دپاره چی د زهرو اغیزه و ښی خپلې ا و یې یې وښو ولی .

کینوویا هم بدگمانه اودډاکتر به‌علاج‌یې باورنه در لو د او خپلی سترگی یې ددا کتر دخلاص‌بکس اوبه بکس کی‌دپوډرو له بو تل څخه نسوای لږی کولای وروډرو دکوچنی دلاړو هیدل ودریدل ،کوچنی‌دډاکتر ترلاسو لاندی‌آرام سو .

څرنگه چی کویټه‌تو ډډپروهلو ځلو څخه ستو مانه شوی و نو تربوی اوږ دی سا اچولو څخه وروسته به درانه خوب ویده سو .

ډاکتر کوچنی بهرته دجانا‌به‌غیږ کی واچاوه اووې‌وویل: «دی به ډېرزرښه شی زه به دی جنگ او جگړه کی برپالی شوم » . جانا دآفرین او شا باش به تو گه ده ته و کتل .

ډاکتر دخپل بکس دتړلو په وخت کی ووېل : « څه فکر کوی ز ما فیس به څه وخت راکړی » . ده داخبره به ډېره مهربانی سره ادا کړه .

کینوورته ووېل : « هروخت چی ماخپله سرغاره خرڅه کړه فیس به درکړم». ډاکتر‌به ډېره سینه پوښتنه تری وکړه « ته سرغاره لری؟، څه سرغاره ده؟».

ډډا کتر ددی پوښتنی سره سم دگاونډیا نو زوړ پورته شو او ناری یې کړی: « ده دلږی خورا لویه او څټه سرغاره پیدا کړی ده » . دوی د خپلو بټوگوتو په

ټولو سره د سرغاړی غټوالی ډاکټرته وښود . دوی وویل : « کینو به د ډیر شتمن سړی، د د ی سرغاړی جوړه تر اوسه پورې هیڅوک نه لیدلی » .

ډاکټر په داسې حال کې چې هکټ پکټ ټاټی و ووېل : ما په دې باب څه نه دی اوریدلی ، ته دا سرغاړه په کوم خوندی ځای کې ساتی ؟ او یا ټاټاپې چې زه یې بخیل صندوق کې درته وساتم ؟ » .

د کینو تندی ترېو او سترګې یې ټینګې شوې وېې ووېل :« ما هغه خوندی ساتلی ده ما یه یې خرڅه کړم ستا حق به درکړم» . ډاکټر خپلې اوږې وښورولې خو له اوبو د کې ستر کې یې د کینو له سترګو نه ډډ ورته کړای، ده باور دراوده چې سر غاړه د هیرې په غولۍ کې خښه شوی ده ، او فکر یې کاوه چې ټا یې کینو هغه ځای ته چې سرغاړه په کې خښه شوی ده وګوري ، نو ډاکټر ووېل : « دا یه ډېر ناوړه ګار او لوبه بد سرغې وی چې د خر ځلاو د سخه یې هوك د رځخه غلا کړی » . ده ولیدل چې د کینو سترګې وېرېښېدې، ناڅاپه اوبې اختیا ر ه یې ستر کې د هیرې د غولۍ هغه ځای ته کیږې سوی چې سرغاړه په کې خښه و ه .

هغه وخت چې ډاکټرولاړ او ګاونډیا ن هم زړه نا زړه خپلو کورو ته ستا نه سول . کینودنفرې په ځنګ کې چې تراوسه پورې لانرې نرې شغلې تری پورته ګیدې کیناست اودشپې زوړ ته یې غوږ ونیو ، د سمندر د کوچنیوشپو آرام اوسنظم آواز ، د لرې سپو غما ، په هیرېو کې د حشراتو د تګ اوراتګ څرپا او په هیرېو کې د ګاونډیانو ورو زوړ آوریدل کیده .

په هیرېو کې خلکو آرام خوب نه درلود دوی به د ډیوی شپې د ډاره ویده وه ،

بیا به یې رته راپورته کېدل اوبودبل سره به لږ څه ګړ یدل اوبیا به یې رته ویدیدل، ترهوشیږو وروسته ګینو هم دنغری څخه پور ته سو او د خپلې خوږې د درو ازی خوا ته و لا ړ، د ه سړه هوا په یزه ګش کړه او په د یر ځیر سر ه یې هر دیاندیخې نا اشنا آوازته چې راپورته کیدو غوږنیو، په تیاره هوا کې چه ځیر سو څکه د غلیم سوزبک یې په سرکې چور ربده‌له همدې کباله یې په‌ترس اوو یره ګې غوږ لیولی و، ور و سته له هغه چې پخپلو حواسو یې شاو خواو ځیرله بیا ورو ورو د هغې ستن خواته چې مرغلره یې په ارخ ګې خپه وه ولاړ، مرغلره یې د خاورو څخه راواستله، او تر خپل تلتک لاندې یې په خاوره کې پوښل کړې و ګنده او مرغلره یې په کې خښه کړه.

جانا چې دنغری په غاړه ناسته وه دګینو دا کار یې په حیرا نتیا سره ګوت کله چې ګینو مرغلره خښه کړه دې تری پوښتنه وکړه: «دچا څخه وېریږی؟».

ګینو دیوه رښتینې ځواب په فکر ګې سو اوبه آخیر ګې یې و رته و و یل: «دهرچا څخه». ددې ځواب په ورکولو سره ګینو حس کولای سوای چې په شاو خوا یې بند او محکم دیوال چې دهری حملې څخه ونیسی راچاپیر سو. ور وسته له هغه وخته دوی دواړه دخوب په تلتک پرېوتل، جانا نن شپه خپل زوی په زانګو ګې ویده نه کو په داسې حال ګې چې دګوچنی په‌مخ یې تکری اچولی و په غیږ کې یې پروت و، دنغری وروستی شغلی هم ورو ورو خا موشه او سړی سوی خو دګینو ماغزه په خوب کې هم په ګرار نه‌سول، ګینو خوب‌لیده چې کوښتیتو کتاب لوستلی سی یعنی داچې دده دتېر څخه پو سړی کولای‌شی چې ده‌ته‌حقیقت

او ږښتیا و وایې ، ګینو دا هم په خوب کې و لیدل چې ګوښتۍ ټولوی کتاب ټولی ، دوسره لوی کتاب لکه دیوی کوټی په شان او توری پې دسیو پشان غټ وو ، د کتاب پهسخ پې مستی او هلې ځلې کولی وروسته د کتاب په سخ تو ر ه تیاره خپره سوه ، او دتیاری سرهسم دغلیم دسوزیدک آواز را پورته سو ، کینو پخپل خوب کې وغوږنحیده ، ددې په ښوریدو سره دجانا ستر ګی ر و نې سوی ، کینو هم را بیدار شو ، توره تیاره وه ، ځرنګه چې دغلیم سوز یک په وجود ګی ځپی وهلی نو د هر آواز داوریدو دپاره پې غوږونه ځیر کړه .

لږ وروسته د ځپړی د ګونجک ځغه وروا واز وا و ر ید ل سو ، دوسره ورو چې ډوازی فکر کیدای سو - وړېسی ورو ډېنو ځرپا چې په غولی کشیدلی،داوډدی ساه نیولو آواز چې په ا سانی سره داوریدو نه خوږه سختي سره اوریدل کیده .

کینو دآواز داوریدو دپاره خپله شاه و نیو له ، او پوه شو چې هغه تور شی چې دده په ځپړی کې و ، دغوږ نیولو دپاره خپله سا ونیوله ، خودغه شیبی دپاره دځپړی د ګونجک ځغه کوم آواز پورته نسو ، ګینو فکر ګا وه چې دا یو ا ز ی خیال او بی ځایه تصور دی ، خو په همدی وخت کې جانا ورو خپل لا س کینوته وغزاوه او د ی پې دخطر ځغه خبر ګو ، په دی حال کې آواز پیاپیدا سو ، دا آواز ډېنو ځرپا او دګوتو آواز و چې په خاورو کې پې غه شی پلټل . د کینو وجود سر تر پایه پوری ډار او ویری ولړزاوه ، او دیخوا پشان پې له ویری وروسته په وجود ګی قهر اوغضب راپورته سو ، د کینو لاس خپلی سینی ته چې هلته پې چاره په یوه تار ځړولی وه وغزید ه اوپیا لکه پوقهر جن ځناور غوندی را و غورځیده ، او د هغه تورشی خواته چې دځپړی په ګونجک ګی وه بریدیی ږی و ګو.

دده دتورشی په جامو او کالو باندې لاس ولګیده ،جا ړه یې د هغه خواته وړاندی کړه ، چاړه تری خطا سوه بل واری یې بیاچاړه دجامو خواته پوری وهله ، داواری ورته معلومه سوه چی چاړه په جامو کی ننوته، په دې وخت کی یې په سترګو تیاره او په سریی ډیر سخت درد حس کړ، په همدی وخت کې یی د دروازی څخه د پښو آواز چې په منډه کی وی واوریده ،دباندی څخه هم ترخوشیبو پورې دګامو آواز چی په منډه کی وواوریدل کیده وروسته بیا چوپه چوپتیا سوه .

کینو دګرمو وینو بهیدل چی په تندی باندی یې را روانی وې حس کړل ،دجانا غږ یې هم چی له ویری څخه ډک واوریدل چی زارې وهلی « کینو! کینو! » د کینو قهر سوړسو ،بیرته زړآرام سو اوویې ویل :« زه جوړیم هغه وتښتیده » کینو بیرته د خوب د تلتک وخواته راښوډې سو،په همدی وخت کی جانا په نغری کی داور په بلیدوسوه دی داور یو ، سکروټه دایرو څخه رالوڅه کړه دجوارو دتانټو کوچنی خاشی یې ور باندی واچولی اوورپو یې کړل او له نغری څخه یوه کوچنی لمبه راپورته سوه،چی د څپړی په دیوالو یې رنا یې واچوله ،جانا دخپل غوټو څخه یوه کوچنی دم کړی ډیوه چی کشیش دم اودعا پری ویلی وه راواخسته ،داور دلمبی څخه یې رنا کړه اود نغری په یوه ډبره یې نیغه ودروله، جانا سره له دی چی ډبره ویریدلی وه، له ځان سره ښه بله اوپه ډبره چټکتیا سره لګیاوه .دې دخپل تکری پیڅه په اوبو کی ډوبه کړه اود کینو دزخم سوی تندی څخه یې وینی پې پاکولې ،کینو وویل «څه نه دی سوی خویزنه یم »خوسره له دې یې هم له سترګو غږ ید و څخه دقهر غضب او ډار نښی ښکاریدې ،وارپه وار یې کینه اونفرت په وجود کی زیاتیدل .

هغه قهر اوغضب چې دجانا په وجود کې راغوند سوی و، وچاود، سوندی یې نری سوی اوپه زوره یې چیغې اوکړې کړی: «داسی دښمن دی دامرغلره پوه خپښه روح ده ،دابه موږ ورك اوبرباد کړی ،په داسی حال کې چې آواز یې لرز پیدا وویل : «وی غورځوه ، کینو! ددوو دیرو په منځ کې یې سپه سپه کړه، رالحه چې چپرته یې خښته کړو اوبیا ای یې بیخی هېر کړو ،رالحه بېرته ای په سندګی وغورځوو ،دا زموږ غلیمه ده . کینو زما خبرتنه ! دابه موږ ورك اوبرباد کړی ،جانا داور په شغلو کې لمده کیده چې سوندی یې د و یری څخه لرزیدی .خود کینو د ښې څخه د اسې معلومیدل چې خپل تصمیم یې نهولی دی اوویې ویل :«دازموږ پوازینې چانس دی ،زموږ کوچنی باید حتمی پوونکی ته ولاړسی ، هغه حتمی بایدله دې جیل څخه ووزی چې موږ به کې بندیا ن پو ».

جانا چیغې کړې: «یې دابه موږ ورك او بر باد کړی ،حتمی زموږ زوی به هم راڅخه واخلی ».

کینو وویل : «چپ سه ،زهاتی نوری خبرې سه کوه ،په سهار کې به موږ سرغلره خرڅه کړو ،نوربه دښمن ورك وی اویوازی نیک سرغی به پاته سی، زما میرستنی نورشور ماشورپس کړه». ددې توری ستر ګی دنغری په کوچنیو رانګو کې خښې وې، پام یې سوچې چاپیلا ترا وسه پورې په لاس کې نیولې ده ،د هغه تیغ یې و کـو ت چې دوینو نری لیکه یې پرته ده ،غوښتل یې چې دچرې تیغ پخپل پتلا نه پا ند ی پاک کړی ، خودد ی کار څخه بېرته تېرسو اوچاړه یې دغولی په خاوروباندې فینی ایسته اوپاکه یې کړه .

چرگ غیږو ، دچرگانو آوازونه دلری څخه اوریدل کیدل ، سپیده داغ وهوا هم رنا کیدله او سهار رانیږدی کیده . دسهارباد دسند څپی دمانګروز دونوله رهیږو سره وهلی ، چې زړه وړونکی آواز تری پورته کیده او کوچنی څپی یې دسند دغاړی له ډیرو سره چې وارپه‌وار یې آواز لوړیده لګیدلی ، کینو خپل تلتک پورته کو مرغلره یې‌راوښکه اوپخپل مخ کې‌یې کیښوده بیاورته ګیرسو .

دمرغلری ښکلاچې داورپه کم رنګه‌شغلو کې ځلیدله ، دکینو سد یې له سره وایست ، دومره ښکلی اوګرانه وه چې خبری‌یې‌تما می وې .

اوخپل دخوښی موزیک هم‌تری‌اوریدل کیده ، دهغی موزیک‌د خوشحالی اووعدی‌موزیک وه‌دراتلونکی هوسا ژوند ضمانت‌یې کاوه ،دهغی ګرا ن اوروږمخ دنارغتیا دظالمانو د سپک نظرپه مخ کې لوی‌اومحکم دیوال وه هغی دلو ړی دروازه دکینو اوجانا پەمخ ترله ،څه‌چې نورهم ورته ځیر سو سترګی یې رونې او تندی یې‌وغوړ ید ،دەد شمعی کوچنی‌تصویر دمرغاری په ښکلی مخ کې ولید او بیایې دسند ښکلی‌او زړه وړونکی موزیک چې‌د سند دشنواوځلاندو اوبولە زړه‌څخه راخوت ترغوږ وسو .

جانا کینوته دسترګو له کونجو څخه کتل، وبې‌لیدل چې دکینو خوله‌دخندا څخه ډکه ده ځرګنه چې دوارو پەژوندانه کې‌بوه لاره اوپولیت‌در لو دنودا هم‌له ده سره یوځای پەسسکا شوه .

دوی‌دوارو پەنوی ورځ کې له‌ډیرو لو یو اوګرانو هیلوسره‌ګام کیښود .

څلورم فصل

دایوښکاره حقیقت دی چې کوچنۍ کلی اولوی ښارونه خپل تیر تاریخ ساتي ،او و
دهر یوه کلیوال کهنروی یاښځه او که کوچنۍ ځپل دود اوډستور سره سم حرکت
کوی ، کوم مشکل نه وزغه پیښیږی اودنورو سره هم څه فرق نه لری، نوی شی اونوی
لاره هم منځ ته نه راوړلی ، نوساغزه اوفکر یې هم آرام وی ، د کلی اویا ښار درواج سره
سم حرکت او تکامل کوی ، خوښار او کلی څپله عضوه ډېره ژرهیر وی ، چې بیا
دهغه په باب څه نه اوریدل کیږی . که ونشوچې یوسړی د کلی دمنل سوی فکراویا
دهغه دود اودستور څخه چې په کلیوالو کې یوه منل سوی حقیقت دی غاړه وغړوی، نو
د کلی د خلکو ذهنونه زرسره وګرځی ، دا پیښه اوخبره د برزر په کلی کې خپه یږی ، هر
څو ګټ هغه کوی چې دا پیښه اوخبره د کلی اوسیدونکو ته ورسوی په دی برخه کې
کلی اوښار دیوه عصبي سیستم غوندې دی .

په همدی اساس په لاپازکې لاسهار وختی د ښار اوسیدونکی خبروو ، چې کینو
نن خپله لوبه اوغټه سرغړه خرڅوی په دې خبره په ځیږوکې هم ټول ګاونډیان

خبرو و ، صدف نیوونکی هم په دې پوه وو ، تولودو کاندارانو په دې برخه کې هو ره معلومات درلوده ، کلیساته هم داخبره رسولی وه ، په دې باره کې د کلیسا د ملکانو د کورس ډلو د یواوبل سره په غوږو کې ګنګوسې کاوه ، خبره د کلیسا راهبانوته هم ورسیده ، اود کلیسا دمخ سوالګرو هم په دې باب خبرې کولې ، ځکه دوی هم غوښتل چې د هغه ځریب سړی چې داول ځل دباره شتمن کیږی ضدقه اوخیرات یې و اخلی کوچنیانو ملکانو هم په دې برخه کې تودې خبرې کولې ، خوترټولو زیات دسرغلرو اخستونکو په دې برخه کې زیات معلومات درلودل ، دوی هریو په خپلو د کانو کې ناست و ، هغه سرغلرې چې په پتنا سه کې به ورته ایښې وی په ګوتو سره ازولې ، دسرغلرو داخستلو په برخه کې به یې دخپل کار اوفعالیت اثکل کاوه .

په ظاهره کې سړی داسې فکر کاوه چې دسرغلرو اخستونکی هریو خپل ځانته ګټه او کار کوی ، چې دسرغلرو په رانیولو کې دیوه اوبل په ضد باندې بیه کښته اوهو ر ته بیایې ، البته چې له پخوا یې دغسې شکل درلود ، خودا ورته معلومه سوه چې د هغه لاردیر ټاوانلرې اوسرغلرې ارزانه نه تمامیږی ځکه کله کله داسې هم پیښیده چې یوه اخستونکی به دیوې ټکلې سرغلرې دپاره دنورو درقابت اوسیالی د پا ره ضد ف خرڅوونکوته دیرې پیسې ورکولې .

خواوس په ټول ښارکې دسرغلرو یوازې یواخستونکی و ، چې دنورو په لاسویې کارکاوه ، هغه سړی چې د کینو راتاو ته یې سترګې نیولې و ی پخپلو منځو کې سره پوه و و ، چې باید کومه بیه دسرغلرې درانیولو اواخستلو دپاره وراندې کړی او ترکومې بیې پورې پخپلو منځو کې رقابت اوسیالی سره وکړی ، اوهر یو څه ډو ل

چالونه دمرغلری داخستلو دپاره په کارواچوی ، په دې معامله اوراکړه و رکړه کی دوی ته ترخپل معمولی معاش څه زیات شی په لاس نه ورتلل .

دخپریو زوړ او حرکت دمرغلرو اخستونکی په خپلو دندو کی سخت مشغول ساتلی وو، هغه چاچی کولای سوای دمرغاری بیه تمته راولی او بیه بیې بیه تمته کړی او تر تولو بې په کمه بیه واخلی ، دا یې خاصه خوشالی او آرزو وه، هر سړی په دې لحاظ کی دخپل بیت او فکر دقباولو دپاره اخیری هڅه کوله چې تر ممکنه حده بې سرته ورسوی، بی له دې څخه چې د کوم بخشش ، صفت او یا لورمقام وعده ورکړه سوی وی ، دا به پریږدو څکه دمرغلرو اخستونکی خو هغه دمرغلرو اخستونکی دی چې یوازینی خوشحالی یې په دیره کمه بیه دمرغلرو اخستل دی .

په دې سهار لمر ډیر تودو ، دسند دغاړی لوند وا لی یې په بخار بدل کړی او د خلیج دپاسه دغبار په څېر ښکاریده هوا ځپانده وه ، لیدنې او کتنی دسهراب شکل پیدا کړی و، دښار دشمال وخواته په هوا کی دیوه غره منظره چې . . ۲ میله لری اتکل کیده لیدله کیده ، دغره دېری لوړی برخی د کاج په ونو پټی ، د ونو له منځه یوه لویه او جګه دېرینه څوکه راوتلی وه .

دا سهار تولی کشتی دسند په غاړه پاتی سوی ، په دې وخت صدف تو لوونکو به صدفو پسی په سند کی غوتی ونه وهلی ، څکه نن وخت دیره مهمه پېښه پېښېده، صدف نیوونکو غوښتل چې د کینو دمرغاری خر څلاو اود هغی په باره کی پېښی له نږدې څخه وویني .

دسند په غاړه په څپریو کی د کینو گاونډیان دسهار په ناری باندی تر نورو

معمولی ورځو ولخوږدل، دوی په دې برخه کې خبرې کولې ، که چیرته دوی دا سر غاره پیدا کړی وای څه به یې کړي واي یوه ویل : ما به دا سر غاره مقدس پلار ته روم ته دسوغات په ډول لیږلی وای. بل ویل: مابه ددې سرغاړی په واسطه دزرو کالو رایسی دخپلې کورنۍ گناوی اخستی اوښښلی.وای .څلورم نفر دا سې وویل : چې مابه ددی سرغاړی پیسې دلاپاز دټولو غریبانوپه منځ کې ویشلی وای . یوه بل وویل : چې مابه ټول هغه ښه شیان چې په پیسو لاس ته رانۍ ددې سر غاړی په پیسو اخستی وای لکه سپی صد قې او دآزادی له ټولو گټو څخه چې یوه شتمن ته برابر یږی گټه اخستی وای، ټولو گاونډ یانو هیله درلوده چې باید د کینو فکر په دې ناڅاپه شتمنی بدل نه سی ، اودنورو شتمنو په څیر غدار،ظالم اودخپل تبر څخه بیزار نسی ، څرنگه چې کینو په ټولو گران و ، نود کینوبدلون دوی ته لویه بدبختی ښکاریده دوی ویل : په دې ښه ، ښکلی ښځی جاناوپه دې ښکلی کوچنی کویتو باندی به څه راسی ، دا به یوه عجیبه پېښه وی که چیرې دوی ددې سرغاړی په واسطه وران ، ویجا ړاو برباد سی .

د کینو اوجانادپاره دا کهیڅ یو د هغو گهیڅو څخه و ، چې ددوی په ژوند کې یوازی د کوچنی دزیږیدلو د کهیڅ سره یې برابری کوله .دا هغه ورځ وه چې باید دنورو ټولو ورځو تاریخی سپد اوگرځی او ښایی دا ورځ دوی داسې یاده کړی: «دا پېښه د سرغاړی تر خرڅیدو وه کاله دمخه و ه ، دا کار شپږ هفتی د سرغاړی تر خرڅیدو وروسته پېښ سو».

جانا چې ددې تاریخی ورځی په لویوالی او اهمیت پوهیدلی وه ، هرڅه چې یې

داغوستلو در لو دل له بخښې څخه يې را وايستل ، کو يتمتو ته يې هغه جامې وروا غوستې چې د غسل تعميد په وخت يې د پيسود پيدا کولو په وخت بايد اغوستې واى.

جانا خپل تور ويښتان پسنځ او بيا يې په دوو بر خو سره پيل کړل دو يښتانو سرونه يې په يوه سره تړانګه وتړل وروسته يې د خپل واده جاکټ اولمن واغوستل.

دوى چې خپل ځان تيار او برابر کو ، لمر هم هسك راپورته سوو، د کينو جامې زړې خو بيا هم پاکې وى او دا د کينو د زړو جامو وروستى وخت وه ، سبا اويا بنايې نن ماسپين کينو نوى کالى وا غوندى .

گاونډ يانو نوى کالى اغوستى تيار ناست وو ، اود کينو دروازه يې د خپلو څېريو د سورو څخه څارله ، دوى د کينو او جانا سره په لاشعورى توګه د سرغارى د خرګيدو د پاره سلګرتيا کوله ، البته دا يو طبعى کار و او دا يوه تاريخى شيبه وه، دوى خپل نه تګ د کينو او جانا سره دنا پوهى اودنه خپلوى نښه بلله .

جانا خپل تکرى په د يراحتيا ط سره په سر کو د تکرى يوه پيڅکه يې تر بنې مټ لاندى تيره کړه چې د کو يتمتو د پا ره ځاى بر ابر کړى او کو يتمتو يې هلته ځاى په ځاى کړ ، ا و د تکرى هغه بر خه چې د کو يتمتو څخه يې نيولى وه لرى کړه ، تر څو چې هر شى ښه ووينې او که چېرى سمکه وى چې په يادې وساتې. کينو خپله دبور يالو يه خولې په سر کړه او شاوخوا يې لاس پې راتېر کو چې له سم والى څخه يې زړه ناډه سى ، هسې نه چې ياد شا په خواوى او ياد ارخ په لورى کړه وى. چې کينو يې احتياط، يې پروا او يې ارادى سړى وښيى، اونه بايد داسى هوار په سر

سوی‌وی چې هغه دزاړه سړی غوندی ښکاره سی ،خولې لږځه باید دمخې وخواته کړه وی ،چې کینو دیوی‌سختې اوتینګی‌ارادې، اوزړورسړی وپریښوی .

دیوه سړی دخولې له‌په سرکید وځخه ډېرشیبان اتکل کید ای سی - کینو خپلې کښاوې په‌پښو کړې‌اود کښاووبند ونه یې‌پخپلو پښو راتاوواوو‌تړل.لویه‌مرغلره دهوسې په‌زاړه اوپاسته پوست کې نغښتې اودځر منې په کښوړه کې پرته د کینو د کمیسه په‌حبیب کې ځای په‌ځای‌سوی وه .

کینو خپل ځادرپه‌ډېر احتیاط سره غبرګ اوپخپله کینه او په‌یې اوار واچاوه . اوس نوتلوته تیا رو .

کینو چې له سترګو څخه یې وقار اوپه‌ځان باور پریښېده، دځپړی څخه راووت ورپسې‌جاناچې کویټتویې‌په‌غیږ کې نیولی و-را و و ته ،د وی‌دواړه‌د کور څخه‌په هغه لا ر چې د ښار خواته ښکله سوی‌وه .اودشبنم‌دپرخې‌څاڅکی لاور‌باندی‌پراته وو روان‌شول ، ګاونډیان هم دستی‌ورسره یوځای سول .

دځپړیود سخه خلک راغونډیدل، هلکا ن هم دځپړ یو څخه را وو تل .څرنګه چې دایوه مهمه پیښه وه نوله همدی کبله له کینوسره دټول جمعیت ترسخه جا ن توماس چې د کینوسشر ورور وروان‌و،جان توماس کینو ته ښه‌اونصیحت کاوه‌اوورته ویل یې: « ته بایدځان ډېر بیدار ونیسی چې لوڅ دې نه کړی، په‌دی‌ډېر خه کې ډېر پام کوه » .

کینودجان توماس خبرې‌د سر په ښورید وسره متای ،جان توماس بیاوو ویل :

«سوبه نه پوهیږ وچې په نورو ځایونو کې ښه څه مره ده او په داسې مرغلرې باندې څوښتې ورکوی» .

کینو وویل: « دا ښه ټیاده ، خو سوبه څنګه کولای سو چې په ښه باندې وښوهیږو سوبه دلته یو، هلته نه یو، اونور ځایونه سونه دې لیدلی » .

په دوی پسې د تګ په حال کې ډله ، ښارته ډنډ دې کیدو په وخت کې ورو ورو ډېرېده ،جان توماس چې ډېر احساساتي شوی و خپلو خبرو ته یې داسې دوام ورکړ.

« کینو! ستاتر زیږیدو ځه سفرانو او زړو خلکو ډېر غلر و څخه د ډېر و ټیسولاس ته راوستلو د ډارې دیوی لارې اوچارې فکر کړی وو ،دوی دا فیصله کړی وه چې سوبه باید یو نمایندګه په مرکز کې ولږو، اوهغه باید زموږ څخه مرغلری ټولی کړی او هلته یې په ښه ښه خرڅې کړی ، اودهغوله ګټې څخه یو ه برخه خپل ځان ته وا خلی » .

کینو سروښوراوه اوو یې ویل :« زه خبر یم دا ښه فکر اولازه وه» .

جان توساس وویل : « په آخر کې د وی دا سې سړی پیدا کړو، هغه ته یې مرغلری ورټو لی کړی، هغه یې د پایتخت خو اته ولیږه خود هغه سړی پته چا ته معلومه نه سوه ،بېرته راونه ګرځېده اومرغلری هم په هغه ځه پسې ورکې سوی .

دوی دوهم ځل بیا بل سړی پیدا کواوهغه یې د مرغلر وسره پایتخت ته و لیږه، خو هغه هم تری تم سو ، سوبه پوهیده وچې د مرغلر واخستو نکو هغوی له منځه وړی دی،نوله همدی کبله دوی دانوي لاراوفکر پر ښودل اوبېرته وهغې پخوانۍ اوزړې لارې ته راوګرځېدل .

کینوویل :« پوهیږم زما په یادیږي، چې زموږ پلار هم په دې باب خبرې کولې، دابنه خیال اوفکر وخوګټورنه و ،سبب یې داو چې دمذهب په ضد کار و، اوروحاني پلار داکار په ښه بیا ن سره څرګند کړ: دمرغاړو ورکېدل دهغوخلکو دګنا وو جز اوه ، چې هغو خپل استوګنځی اوکار پریښود ، روحانی پلا ر دا هم څرګنده کړه چې هرنر اوښځه دیوه عسکر غوندی دخدای له طرفه رالیږل سوی دی چې دد ې نړ ی یو ګوټ وساتي .

البته دوسره توپیر سته چې ځنی دقصر په دیوالو اوځینې نور ددیوال لاندی په تور و ځایو کی ژوند کوی ، سره له دی هم باید ټول پخپلو ځایو کی پاته سی، او خپله ورسپارل سوی دنده سرته ورسوی .هاخوادیخواونه څخلی اودخپل لمځی څخه پښې اوپردی ونه غزوی ځکه دادو سره لویه ګډاده چې دهغی په اثر کیدای سی، دد نیا ښه ژوند په دوزخ باندی بدل شی .

جان توماس وویل:«ماهم داخبرې دده په وعظ کی اوریدلی دی اوکشیش دا مطلب هرکال اویا ویا بیانوی» .

ورونو دتګ په وخت کی دخپلو پلرو اونیکونه شان سترګی لږ څه چنې ټولی وی ددوی پلرو اونیکو دا کار دخپلو روسو کالو راپه دیخوا دپردو خلکو په مقابل کی چې تو پك اوبیل قانون یې دراوده کاوه ،د کینو تپرد د ې دوارو (توپك اوقانون) په مقابل کی یوازی یوه اسلحه درلوده ،اوهغه داچې سترګی به یې چنې اوسوندي په یې ورو ترغاښو لاندی کړی اویا به په شاولاړل. هیڅوا ددې مدافعی دیوال نه سوای ماتولی اودوی ټول ددې دیوال دننه خوندی پاته وو، دله وار په وار د پر یده نظم

اوترتیب یې ښه کیده ،دبدبه اوهیبت یې مخ په‌لوړیدو و، ځکه دډلی ټول خلک ددې ورځې‌په‌لو یوالی اواهمیت پوهیدل کوسو هلکانو چې غوښتل به‌یې چې چیغې کړی ،اویا یودبل خولی‌وتښتوی ، اویا ترویښتانو سره ونیسی ، دلویانو له‌خوا په ددا سې کاروځخه‌منع کیدل، ددې‌ورځې اهمیت‌دومره لوړو ،چې‌یوزوړ اولوید لی‌سړی دخپل‌لمسی‌په پلنواوږو سپورد ډلی‌دلیدودپا ړه‌راغی. د له‌څېړیو څخه راووته‌د ډېرو اود سمټو ښارته‌ور ننه و ته دښاروا ټونه پراخ وو، اودواړواړ خوته‌یې دودانیوترمخ ټری‌سمټ‌سوی لاری دپلوخلکودپاره درلودی. د یخو اپه‌شان سوالګرهم هغه‌وخت چې‌ډله د کلیسا ترمخ تیریده‌ورسره‌یوځای‌سول، دوکاندارانو اوبقالانوهم ددې ډلی دتېریدونداره کوله ،دټولو مغازو، دوکانو اورستورانو مشتریان یوپه‌بل پسې‌ددلی وخواته راټول ـ دمغازو ، دوکانواورستورانو خاوندان هم دی ته مجبور سول‌چې خپل دوکانونه وتړی اوپه ډله پسې روان سي.

اوس لمر پورته را غلی و او سیخ‌دو اتو نو په مخ لګیده، خوبیا هم کوچنیو دوکانو کی دمرغلرو دښکار یانو په انتظار نیغ نیغ ناست وو، ددی دپاره چې دوی خپل‌ځان دکینو درا رسیدو په‌وخت کی مشغول وساتي ،نوددوکانو په‌مخ کی یې دکاغذوپه‌غوړو لو ایل وکړ، خپلې مرغلری یې دمیزو دسرو څخه ټولی اوپه صندقو کی یې کیښودلی ،دوی‌نه‌غوښتل چې عادی مرغلری دنړی دښکلی اولویې مرغلری سره څنګ په‌څنګ کیږدی ځکه

ددوی ترغوړ وپوری د کینو دمرغلری بی ساری ښایست والی اولویوالی رسیدلی و، دمرغلرو درانیونکو دوکانونه ټول په یوه نری کوڅه کی څنګ په څنګ پراته وو، اودد وکانو کړکی یې دهولادی سیخو هوا سطه خوندی ساتل سوی وی.

او دلرګو درودلمر ورانګی په مستقیم توګه دوکانوته نه پر یښودې، دلمر درنا څخه یوازی یوروڼ سیوری اوسلایمه رنا دوکانوته ننوتله.

یو تکړه، مزی خندان او خوش خلقه سړی په یوه دوکان کی ډډلی دراتلو په انتظار کی ناست و، څیره یی دډلار په شان مهربان سړی ته ورته وه. په سترګو کی یې داخلاص، پنه نیت او دوستی نښی نښانی معلو میدی، په ډیره مهر بانی سره په یې دخپلو همکارانو اونورو خلکو سره ستړی مشی او جوړ په خیر کول، او د هغو لاسونه په یې داسی ښورول لکه چی داختر په ورځ یې ورسره لیدلی وی، داسی دوړ ین تندی خاوند او خوشاله سړی و، چی دخندا وړ ټولی توکی او ټکالی یې په یادوی، اودا یې هم کولای سوای چی په یوه شیبه کی له خوشالی څخه دخپګان وخواته ټوپ کړی ځکه هغه به یووار دخندا په سنځ کی د سړی دتو ری دمړ ینی ګسه په یاد راوړه داسی به و یرجن اوبه غم ورسره ګډیده اواوښکی به یې په سترګو کی راتولیدلی. تن سهار ده یوه دانه ګل په ګلدانی کی دخپل میز په سرایښی و، ګلدانی یې دتور بخمل په څنګ چی سرغلری وربانډی ښودلی کیدی، سخامخ ځان ته ایښی وه، ډیره یې پاکه خر یلی وه لاسونه یې پاك اونوکانوته یې هم جلاور کړی وه، دې چاغ او خندان سړی ددوکان دروازه پرانیتی وه، او دسهار تازه هوا یې په ډیر شوق سره په خوله ننی ایستله، په داسی حال کی چی ښې لاس یې په چل ول سره مشغول و،

یوه سیکه یې دښې لاس په‌گوتو کې کته اوپورته کوله، کله‌به یې دگوتو په منځ کې پته او کله به‌ښکاره سوه، وبه‌یې څرخوله اووبه یې بریښوله. سیکه به کله زر ښکاره سوه اوهسې‌زربه‌بیرته دسترگو له‌لیدو څخه پته سوه، اوددې سړی داحرکتونه یې‌له‌دې چې‌پوهشي اجراکول، په همدې حال کې‌چې تازه‌هوا به‌یې دباندې څخه تنفس کوله ددروازې شاو خوا به‌یې دسترگو دکونجو څخه څارله، اوگوتوبه یې‌په میخانیکې اوډیره دقیقه توگه‌بیاهم سیکه کته پورته کوله.

ددلې زوریې ترغوږو سوچې دې دوکان وخواته رانیږدې کیږي، دښې‌لاس‌په گوتو کې‌یې سیکه لاپه‌ډیره کته‌اوپورته کیدله، هغه‌وخت‌چې‌دکینو وجوددوکان په‌دروازه کې څرگندسو سیکه هم‌میخانیکې‌ډول سره یو وارو بر یښیده او بیا دسترگو څخه پناه سوه.

چاغ‌سړی وویل: «ستړی مشی زماسلگر یه‌زستادپاره‌څه‌خدمت کولای‌سم؟»

کینو ددوکان په تیاره کې څیرځیر وکتل اوسترگې یې‌وغړولې‌چې‌هر شي په ښکاره توگه‌وویني، څکه کینو دلمر دقوی رڼا څخه ددوکان کمې رڼا ته ننوتلی وه،نو سترگو یې ښه لیدنه کاوه.

ددوکاندار سترگې دباز غوندې شخې، بې‌حرکته او بې رحمه وې، خوخوله یې دمر غلرو دخر څووڼکو دپاره له خندا ډکه وه

په دی وخت کی یې هم د میز تر شا په پته سیکه کته اوپورته کوله .

کینو وویل : «زه یوه سر غلره لرم ».

جان تو ماس چې د کینو په څنګ کی ولاړ و ،د کینو په د ی دستی او ساده مطلب ویلو سره لږ څه خفه سو . ګاونډی یانو له دروازی څخه د دوکان دننی حال ګوت ، څو قطاره هلکان د دوکان د کړکی په سیخونو ختلی وو ،او د دوکان دنینی حال یې څا ره، او ځینو نور وته په تیته سلاد کینو د لینګو تر منځ د دو کان دننه ننداره کوله .

دوکاندار وویل :«ته یوازی یوه سرغلره لری ، ځینی وختونه یوا زی یو سړی لس دولس سرغلری راوړی ،دیر ښه سرغلره به وګورو ، ګوندی په خرڅلا و اواخستلو په یې سره جوړ سو ، اوسو یې به تاته دهغی لوړه او ښه بیه د رکړو خوګوتو یې په دیر تلوار او غصه سرمسیکه ښورو له .

کینو هم په دامی کارو کی خپل رول پیژانده ، دهغه په سرته رسولو کی ارادی مشغول سو . کینو اول دخرمنی کڅوړه د جیب څخه را وایسته، او په کرار یې د هغې څخه داوسی نرم او زوړ پوستکی اری کو ،اومرغلره یې د تور بخمل په پتنوس ورغړوله اودستی یې داخستونکی مخ ته وکتل ، خوداخستو نکی په مخ کی هیڅ حرکت ، کومه علامه اوبدلون رانغی. خودښی لاس څخه یې چی د میز تر شا پټ و ، د حرکت نظم اوترتیب ولاړ ،سیکه یې د ګو تو څخه خطاسوه او وروو د دوکاندار په لمن کی و لو یده اودلاس ګو تی یې د میز شا ته د سوک په شان سره راتولی سوی .

کله چې دد و کاندار لاس له خپل پټځای څخه را ووت ، د شهادت په ګوته يې لوبه مرغاره لمس کړه او هغه يې په تور بخمل باندې ورغړوله، بيا يې په دووګوتو ستر ګو ته نږدې او پورته کړه ، اوس مر غاره په هوا د دو کاندار په ګوتو کې ورو ورو تاويدله .

کينوا وټولو ګاونډيانو نو سا نيولې وه او ګڼه ګوڼه دډلې ترپايه پورې ولاړه: «مرغاره ګورې ـ تر اوسه پورې يې ته نه ده رسيدلې — او په قيمت باندې يې خبرې نه دي شوې » .

داخستونکي لاس لخانته يو جلا کيفيت درلود، په لاس يې مرغاره ښيرته په تور بخمل وغوړ ځوله او بيا يې په کرکه سره د شهادت ګوته په مرغاره باندې کينښوده، داخستونکي په سخ کې کرکې خندا را پيدا کړه ، د ډې ډا ره چې و ښيې د دې بدبختي مسئول دې نه وې ، اوږې يې لږ څه پورته ورغوځولې اوويې ويل : «سلګرې زه خفه سوم » . کينووويل :« دا د يوې لوړې ښې مرغاره ده »، اخستونکي مرغاره ورو په ګوتو ووهله چې څو واړې په بخملې پټنوس کې له يوې خندې څخه تر بلې خندې پورې هوارو لاړه .

اخستونکي وويل : « تادليوني د سروز رو کيسه اوريدلې ده ؟، دا مرغاره هم هغه دليوني سره زردې ، دا ډېره غټه ده ، دا په څوک واخلې ؟ د د غسې شيانو د پاره بازار اورانيوونکي نسته ، دا يوازې لږ پيدا کيدونکې شې دې ، زه ډير درته خفه سوم ، تا فکر کاوه چې دا به ډير ګران شې وې، خو يوازې کم پيدا کيداى سې او بس».

د کينود ښې څخه د تعجب او خپګان علا مې ښکاره شوې غږ يې کړ : « داد نړۍ

لویه مرغلره ده ، هیڅاترا وسه پوری دا سی مرغلره نه ده لیدلی اونه یې پیدا کړی ده .

اخستونکی وویل : « ستاخبره ریښتیاده ، دیره غټه اوبد شکله ده ، یوازی ښه والی یې غټوالی دمښا یې کوم سوزیم یې واخلی ، چې دصدفو کلکسیون یې بشپړ کړی ، په دې شیانو بر سېره زه یوزړپز و (۱) درکو م ».

دکینو سخ له دې پرې قهره څخه تک تور سواووې ویل : « داهغوس زړه پزو بیه لری ، ته په دې ښه پوهیږی خو یوازی سالوڅوی » اخستونکی دبې د ویلو سره سم د دلی زوږ واوریده ، دازوږ ددی دپاره راپور ته سو چې ا خستو نکی دمرغاری دپاره د یره ټیټه بیه ویلی وه ، دزوږ سره سم ددوکاندار په هډ و ډار پر یووت ، هغه په ټیږه وویل : « ما سه سلا متوه ، زه یوازی یواخستونکی یم ، دنور وڅخه پو ښتنه وکړه ، دوکانو ته یې ورسه او سرغلره و ریښکاره کړه او یادا چې نوروته به ورغږ وکړو چې دلته را سی ، نو بیا به تا ته معلومه شی چې زما په خبرو کی کوم چا ل اوټپرا یستنه نسته غږ یې کړ : « هلکه ، مزدور ددوکان ترشادد روازی ځخه سر راوایست . بیا یې ورته وویل : هلکه پلانې او پلانې ته ورشه اوورته ووایی چې دیوی شیبی دپاره دلته راسی ، داسه ور ته وایی چې دځه دپاره یوازی دومره ورته ووایه چې زه ددوی په لیدو خوشا لیږم » . ښې لاس یې بیا دمیز ترشا جیب ته ولاړ له سیکه یې راواستیله اوهغه یې په ګوته کی کښته اوپورته کوله .

دکینو دګاونډیانو په منځ کی ګنګوسی سو ، دوی دد ی وزکړی اورا کړی دهغو شیا نو څخه ډاریدلی وو ، مرغاره غټه وه عجیب رنګ یې درلو د ، دوی له اول څخه وربانډی شکمن وو ، خوسره له دې هم یوزر پزودغور ځولو وړ پیسی نه وی تقریباً

---

(۱) پزو : دلاتینی امریکی دپیسو واحد دی .

دا پیسی دیوه غریب او بی وزلی سړی دپاره بدی پیسی نه وی. اودا یوزړبزود کینوغو ندی سړی دپاره چې پر ون یې یوه پیسه هم نه درلوده بنه شتمنی وه .

کینود دیری غصی څخه وچ کلک سو په شاوخوا یی خواره بازان اولیوان راګرځیدلی وو، چې سو چې شیطانانا ن اوغداران یې شاوخوا ګرد چاپیره راګرځیدلی دی، په دی پوه شو چې بدسر غی ته یې سخه ده، دی حیران پا ته و، اونه پو هیده چې د خپل ځان څخه څنګه دفاع وکړی ، دبدسر غي سوزیکټ یې ترغوږ و سو .

خود تور یخمل په پتنوس باندی لویه مرغاره دامی ځلید له چې اخستونکی هم د هغی څخه ستړګی نه سوای پتولای. دله سره وښوریده اودریو نورود و کاندارانو ته یې لارخلاصه کړه، د کینو ګاونډیان چې لاروو، داریدل چې کومه خبره یا حرکت د دوی څخه پټ پاته نسی ، کینوهم په دې خبر سره چې لاړو، په شاباندی وروسوک ولګیده، کینو مخ شاته واړاوه ستړګی دجانا په ستړګو ولګیدی، هغه وخت چې مخ یې بېرته اخستونکو ته راواړه په ځان کې یې نوی قووت ولید .

اخیستونکو یوه اوږل اومرغاری ته وکتل، دمیز ترشا اخستونکی وویل :«ساپه دغه مرغاره باندی یوه بیه اپیښی ده د هغی څښتن چې دلته ولاړ دی زما په مناسبه نه ګڼی، زمستاسی څخه هیله کوم چې هغه وګوری دغه ده وې ګوری یوه مناسبه بیه یې کیږدی» هغه کینوته وویل :«وګوره ماخپله بیه دوی ته یاده نکړه» .

لومړی اخستونکی چې په ځان وچ کلکه اوتریو تندی یې در لود ځا ن یې داسی وښود چې داول ځل دهاره یې دامرغاره لیدلی ده ،هغه مرغاره ورپورته کړه او ددوو گوتو په منځ کې یې تاوراتاوه کړه. اوبیا یې په دیره کر کره سره پتنوس ته وغورځوله په وچ آواز سره یې وویل :«زما څخه مشوره اوبیه مه غواړی ،زه هیڅ بیه نه وایم زه یې نه اخلم .دامرغاره نه ده ،یوبدشکله اوبی قورای شی ده» بیا یې خپلی نری شونډی سره تولی کړی .

اوس وار دوهم اخستونکی ته ورغی ،هغه چې کوچنی وجود اودبڅی غوندی آوازیې درلود مرغاره یې ورپور ته کړه هغه مر غاره په دیرځیرسره و کتله بیا یې د جیب څخه یوه شیشه راواېستله اومرغاره یې ترهغی لاندی وازمویله وروسته یې ورو وخندل.و یې ویل:«بښی مرغلری دسریښتنا کوشیانو څخه جوړ یږی؛ زه دا شیان دیر ښه پیژنم دانرسه اواهکی ده ،دا به خپل رنگ او رنا په څومیا شتو کی وبا یلی ، و گوره !» .شیشه یې کینو ته ورکړه اودهغی کارکول یې ورو ښودل . کینوچې هیڅکله دمرغارو سخ ترسیکرسکوب لاندی نه ولیدلی ،دهغی دعجیبه رنگ او جوړښت په لیدو چې تر هخوا خره بریښده وجودیې ولرزید .

دریم اخستونکی مرغاره دکینودلاس څخه واخسته هغه وویل :«زما یوسلگری هم دغسی شیان.خوښوی زه به پنځه سوه پزو درکړم اوبیا یې چې زه یې په هغه باندی په شپږ سوه پزو خرڅه کړم» .

کینو زرمرغاره د هغه د لاس څخه غوته کړه داوسی په زاړه پوست کی یې ونغښته او د کمیسه په لاندی جیب کی یې کیښوده. هغه سړی چې د میز شا ته ولاړو. وو یل: «زه پوهیږم چې لوی ناپوهیم خوبیا هم په خپله اوبیا هم یوزر پزو در کوم».

کله چې کینو مرغاره په جیب کی اچوله دمیز تر شا سړی غږ کړ «ته څه کوی».

کینو په زوره چیغه کړه: «مالو څوئی، زما مرغاره دلته دخر څښد ونه ده زه څم، او که لازمه شی حتی پایتخت ته به هم ولاړ سم».

په دی وخت کی اخستونکو یوه اوبل ته سره وکتل، دوی سره وپوهیدل چې په دی معامله کی یې سختی کړیده په دی هم پوهیدل چې ددی نا کامی په سبب به جزا ورته ورکړه شی، نو هغه سړی چې دمیز ترشا ناست و، په بیړه اوالوتی بنه وویل: زه پنځلس سوه پزو درکوم».

خو کینو د دلی څخه دوتو په حال کی و، د دلی زو ږ یې په ستی ترغوږو ورسید ه، په غوږو یې دخپل زړه د د رپیدو آوازچې په بیړه غورځیدلی او ریده، کینو خپل زوروا هه اود دلی څخه دباندی ووت، جانا هم په منډه په کینو پسی ځان رساوه کله چې سابنام شو، گاونډیان په خپلو ځپریو گی دشپی په ډوډی خوړلو چې سوړسکۍ اولو بیا وه لگیا وو، اود تېر سهار په پېښه یې خبری سره کولی. دوی نه پوهیدل چې دا به یوه څه مرغاره وی که نه؟ ؛ خوبه خپل عمر یې دومره لویه اوغټه مرغاره نه وه لیدلی دا هم معلومه وه چې دمرغلرو اخستونکی تردوی په مرغاره اود هغی په بیه څه پوهیدل.

دوی ویل :اخستونکوپه‌خپلو منځو کی خبری سره ونه کړي ،خوددی سره‌پوهیدل چی مرغلره ښه زه‌وه ،اودوسره د لوړی بیی هم نه ده".

ځینو دلیل راوړو ، ښه داوه چی کینو دایونیم زر پزو اخستی وای ، داډیری بیسی دی ، دوسره بیسی دی چی د ه پخپل عمرکی نه‌دی ایدلی‌یاښایي‌چی کینو دلیونی غوندی په‌خپل سرکارو کړی ، که داو منو چی دی به پایتخت ته ولاړشی او که بیا هلته دمرغلری د پاره اخستونکی پیدانه کړی ،هلته هم پاته کیدای نشی کارو بار به یې څنګه شی؟"

اوځینو به لانوری ویر جنی خبری هم‌پسی کولی ،اوس دمرغلرو اخستونکی‌د کینو څخه بدوړی ،نوربه د کینو څخه مرغلره وانه‌خلی او معامله به ورسره ونه کړی ، نوسعلومه ده چی کینو په‌خپله خپل ځان ورك اوربادکو،

ځینو نورو ویل : کینو په‌اراده سخت‌او زړه ورسړی‌دی د هغه لاره سمه اوفکرپې ښه دی. د هغه زړور توب‌زموږ د تولو په ګټه دی، د غه رنګه خلکو بیاپه کینو باندی ویارل اوفخرپې وربا ندی کاوه،

کینو پخپله څپړی کی په لمځی باندی ناست و، رنګارنګ فکرونه یې په مغزو کی ګرځیدل .هغه مرغلره د نغری تریوی ډبری لاندی خښه کړه .

کینو دلمځی اویدل سوو ږرګولا رو ته ترهغو هوری کتل ،څوچی یې هغوی‌په‌سترګو

کی سره گډی وډی سوی ، کینو اوس زړه نړی له لاسه ورکړی وه اونوی نړی ته هم لا نه دی رسید لی .

کینو دا ویده هغه هیڅکله دومره لری له خپل کور څخه نه وتللی، له پردو خلکو او پردو ځایو څخه دا ویده، دی له هغه عجیب شی څخه چې پایتخت یې ورته ویل هم دا ویده، پایتخت داوبو هغې بلی خواته دلوبو غرو شاته چې دده دښپړی څخه یې یو نیم زر کیلومتره واټن درلود پروت و، دده د پاره هر کیلومتر د دا راوخطر څخه ډک و، خو اوس کینو خپل زوړ ژوند او زړه نړی له لاسه ورکړی وه نو دی ته اړوچه هرومرو نوی نړی او نوی ژوند ته گام واخلی ځکه دده خوب او خیال درا تلونکی ژوند د پاره یوربښتینی حقیقت و، نو ده غوښتل چې هغه هیڅوک وران او ویجاړنه کړی مجبور وچې وواې: «زه به ولاړ سم» ددی کلمو ویل هم یو نوی شی و، ځکه تصمیم نیول د کار نحائی برخه ده جانادسر غلری د خښېدو، د کوښښتود پا کېد واومړېدو او دشپې د سور سکټ دپخو لوپه وخت کې پراته پسې کینو ته کتل. جان توماس څېړی ته ور ننووت او د کینو په څنګ کې کینا ست او د ډېر و خت د پاره پټه خوله نا ست و ، ترڅوچې کینو پوښتنه تر ی و کړه: «زه نور څه و کړم هغه ټول غله د ی ».

جان توماس سر وښوراوه، دی تر کینو مشرو، کینوتل د هغه څېر کتیا او هوښیارۍ ته احترام کاوه، ورو ربی وویل «په دی پوهېدل مشکل کار ده، خو مونږ دومره پو هېږو چې دز یږیدو څخه بیاد کفن او تابوت تر پیسو ورکولو پورې د دوی له خوا د ټول عمر د پاره

لوهېرواوشکيږوخوبيا هم ژوند ی پاته يواوژوند کوو. نه يوازی دسرغاروا خستونکی بلکه زمونږ ټول اجتماعی سيستم اودسرغارودخرڅلاوتيره لاز دسبارزی وړده، دوی له موږ سره سبارزه کوی اوجنګيږی همداسبب دی چی زه دتاپه سر داريږم .

کينو پو ښتنه وکړه اوو يی ويل: «زه دلوړی څخه پرته دهغه شی څخه وډاريږم».
جان توماس سروښوراوه: «دلوړی څخه هرومرو ټول ډاريږو، دامنم چی ستاخبره سمه ده، اود ا به هم ومنوچې دتادسرغاری بيه ډيره لوړه ده. نوته فکر کوی چې کاربه په همدی ځای بشپړ اوپای ته ورسيږی».

جان توماس بيا هم وويل: «زه نه پوهيږم خودتاپه سر باندی ډاريږم». هغه ځای ته چی ته يی نوی دی او به لاره هم بلدنه يې کينوويل: «زه به ولاړسم زه به ډيرزر ولاړسم».
جان توماس دکينوخبره ومنله، هو، داکاربه ته حتماً وکړی، خوبيا هم ډاريږم چی دپايتخت اوددی ځای دخرڅلا و پهښځ کی به کوم توپيرنه وی. ټول داچې ته دلته ملګرې او زما غوندی ورور لری، هلته به هيڅوک نه لری اونه به يې پيژنی زما په ګمان په پايتخت کی به هم لوڅ ياووژل سی».
کينوچيغه کړه «نورنوزڅه وکړم، دوی سادغه کارته مجبوره کوی، زمازوی يوازې يو چانس لری، هغوی او دهغوی ټول اجتماعی سستم دهم دغه يوه چانس په ضد جنګيږی. زما ملګرې به زما سلاتر وکړی؟».

جان توماس وويل: «تر هغه وخته پورې چی هغوی ته کوم ازار او تاوان ونه رسيږی اوياد کار څخه ونه وزی» تانه پريږدی

تردی وروسته پورته سو اودپورته کېدو په وخت کی يې وويل : «خدای دی وساته!».

کينو هم وويل : «خدای دی وساته» دبيلدو په وخت کی يې بوه اوبل ته سره ونه کتل ، څکه ددی خبرو په کولو سره ددواړو چرتونه ډېرخراب اوپه هډو کی يې دډار اوويری اثر پروت وو ،

دجان توماس له تګ څخه وروسته تر ډېره وخته پوری کينو همداسی په لمخی ناست پا ته سو ، چرتونه يې وهل ډېر ترخه اودسرګ فکرونه يې په مغز و کې ګرځيدل اودلېری نا اميدی سره مخامخ سوی و ، هره لاری يې په ځان تړلی ليدله . په مغزو کی يې يو ازې دغليم دموزيک آواز اوريدل کيده ، اعصاب يې ډېر خراب و ، خوحواس يې دخيالی نړی څخه مادی نړی ته راګرځول ، دا هغه ميراث وچې د پلرواونيکو څخه ددې ته پرته ورپاتی و .

کينو دشپی تول آوازونه چې دشپی چپتيا او کراری يې له منځه وړه اوريدل ، د هغو مرغانو دخوځيدو آواز چې و يده کيدو ته نږدی وو ، دبيشوګانو دسعاشقی آواز - داوبو د کوچنيو څپو آواز چې دسيند دغاړی سره نيښتی ، دلری زوړ اواز ، دبحر دو رستو سوو نباتاتو تند بوی چې دسيند په غاړه پاتی و ، ديخ هوا بوی ترسره کيده اوپه هډی شيبو کی په نغری کې د کوچنيو ځانګوشغلوته ځير و اوداور په شغلو کی يې د لمخی ليکی په سترګو کی ګرځيدی .

جانا په الوتی بڼه کينو ته کتل ، خو هغی کينو پيژاندا و پوهيده چې د کينو سره دامرسته ده چې پته خوله پاتی سی اود هغه څخه لری نه سی . جانا هم دغليم موزيک اوسندره اوريده ، داد هغی سره په جګړه کې و . ، نوله هډی کيله يې د کورنی سندره

اودکورنی دخوندی ساتلو دتودوالی اودوستی سندره زمزمه کوله . هغی کوښتو په غیږ کی نیولی و ، اوهمدغه سندره یې ورته ویله ، ددی دپاره چی غلیم د کورنی څخه لری وساتی ، آوازیې ډیر زړه رسو اودغلیم تود موزیک یې له خپلومغز و څخه لری کاوه .

کینودخپل ځای څخه ونه خوریده اونه یې دساختمن ډوډی وغوښته .جانا پوهیده چی ښه داده چی کینو پخپله ډوډی وغواړی ، اوهروخت چی یې ډوډی وغوښته ورته یې کړی .

دکینوستړگی و چی کلکی پاتەوی نه خوښیدې، ده خطرحس کاوه چی دشپږی په شاوخوا غلیمان راګرځیدلی دی ، فکریې کاوه چی دشپږی شاوخوا یې تورشیان پټ ناست دی، اودده دراتلو انتظار باسی . دې دارووڼکو تورو شیانو کینو د باندی ورپاڼه سره اه دی چی کینو په دار او زحمت کې و ، دې ته یې مجبوره کاوه چی دنوی ژوند اونوی نړی څخه لاس واخلی ، ښی لاس یې ترکمیسه لاندی نښووت اودچپی لاستی یې ونیو ، ستړگی یې ړوند سوې — پورته سو دشپږی دوره خواته روان سو .

جانا غوښتل چې دی ودروی ،په داسی حال کې چی خوله یې د ډ پری و یر پ او ډ ا ر څخه خلاصه پاته وه خپل لاس یې د کینو د منع کو لو د پاره پـو ر ته کړ . د ډ پر و خت د پا ره کینو د با ندی په تو ره تیا ره کی کتل ، و ر و سته پسی و ر و و ت جا نا ددووکسود پښو ترپ ، د هغوی زګړی اووارونه چی یوډه بل یې وکړه واوریدل .جا نا د بوی شیبی دپا ره د ډ پری ویری اوډارڅخه په خپل ځای وچه کلکه پاتې سوه ،خوورسته یې شونډی دغاښوڅخه

ټولی سوي او غاښونه يې سپين وځليدل. کوينتيتو يې په ځمکه کيښود ، له نغرې څخه يې يوه بره راواخسته اود باندې په ځغاسته ووته . خو اوس کار تمام و، کينو په ځمکه پروت و، هڅه يې کوله چې ځان اوچت پورته کړي کينو ته نږدې هيڅوک نه و، هيڅ شی نه ليدل کيده بې له تورو سيورو دسيندد څپوآواز ، هغه زوږ چې له لاړ ی راتو خوغليم بيا هم په هر ځای کې و ، دځپړې شاته پټ و، دځپړې دشاوخوا په سيورو او هوا کې چورې يده. جانا ډيره وغورځوله اودواړه لاسونه يې دکينو تر بغل لاندې تېر کړل اود هغه سره يې په پورته کيدو کې مرسته وکړه، دځپړې دنيه بې را ووست ، دسرڅخه يې وينې راروانې وې، په مخ کې يې يولوی زخم چې وينې تر بهيدې اوله غوږ وڅخه بيا تر زنې پورې رسيده پيداسوې و، کينونيم يې واکه و، سر يې شوراوه ، چې ځان دبيهوشۍ څخه وساتي، کميس يې څيرې سوې و او نيمايې برخه يې ورڅخه شکول سوې وه . جانا ، کينو په لمڅې باندې کيناوه، اوهغه و يې چې دده په مخ کلکې سوې وې ، پخپله لمن يې ورپاکې کړې . جانا پلکود څښلو دپاره په يوه کوچنۍ جام کې راوړه، خو کينو اوس هم لاسرښوراوه چې بې واکه نه سې.

جانا پوښتنه ورڅخه وکړه «څوک و ؟» ،

کينو وويل :«مانه وپيژانده اونه سې وليد» .

وروسته بيا جانا يو خاورين لوښې له اوبو څخه ډک راوړ او د کينو زخم يې وسينځه ، کينوسم په واک نه و، سخاسخ يې بې له دې چې سترګې ورهوې کتل .

جانا په زړا سوه او دکينو سترګې په هغې ونښتې« کينو زماسره يه ! کينو ته زما خبرې اورې» کينو په غمجن آوازسره وويل :«اورم يې» .

«کینوداسرغلره ناپاکه اوبلاده ، دسخه تردی چې سوبله منځه یوسی ، هغه به له منځه ورکه کړو ، ددووډبرو په منځ کې به یې توتې توتې کړو ، یا به یې بیرته هغه خپل ځای چې سیندی وغورځوو ، کینوداسرغلره نجسه ده سوبرته بدسرغی راوړی» دجانا دخبرو په اوریدو سره یې یووارسترګی زنې سوی او عجیبی ولیدی وجود یې په لړزه سو عضلی یې شخی سوی خپل زور اوقووت یې بیاوسوند .

کینووویل : «دغلیم سره به وجنګیږم ، زه به هغه سات کړم ، خپله نیک سرغی اونوی ژوند به وساتم » په داسی حال کی چې لمخی یې په سوک وواهه ویې ویل : « هیڅوک زسره ژوند اوشتمنی راڅخه اخستی نه شی ، بیایی نا هاپه ستر ګی ولیدی او اراسی سوی او په ډیر سحبت سره یې یولاس دجانا په اوږو کینښود ویې ویل : « په ما باندی تکیه اوباور و لره زه غیرتمن انسان یم » ، بنه یې جدی غوندی سوه «سهار به په خپل کینوی کی سپارسود سیند اوغروڅخه به تیرسو ، پایتخت ته به ورسیږو ، هیڅوک داحق نه لری چې زسره پشتمنی په زور راڅخه واخلی. زه غیرتی سړی یم » جانا په ډاډن آواز سره وویل : « کینوزه ډاډیږم غیرتی سړی هم کیدای سی چې ووژل سی ، راڅه چې مرغلره بیرته دسمندر اوبو ته واچو و» .

کینو په قهر سره وویل : « زه غیرتی ځوان یم ، نورچپ سه » .

جانا نوره پته خوله سوه ، ځکه د کینو خبری دا سرکولو غوندی ښکاریدی ، هغه وویل : « پریږده چې لږڅه و یده سو ، په سپیده چاودبه حرکت وکړو ، ته خوبه دتلو خخه نه ډاریږی ؟ » .

نه ! زه نه ډاریږم .

اوس د کینو سترګی اراسی اودجانا دمحبت څخه ډکی پریښیدی ، دهغی په مخ یې لاس راکش کواو ویې ویل : « راڅه چې لږڅه ویده سو » .

پنځم فصل

ناوخته سپوږمۍ داول چرګ غږ دسخه راپور ته سوه، کمنوپه تیاره کی سترګی
ڼی کړی، دامی ورته معلومه شوه چی په شاوخوا کی یې کوم شی خو ځپوی ،
خوله ځای څخه پورته له سو یوازی سترګی یې په تیاره کی وغړولې دسپوږمی
په خاورینه رنا کی چی دځپړی له دروازی څخه څړی ته رالویدلی وه، کینوجاناولیده چی
په ډیره کراره اوورو یې له څنګ څخه پورته سوه اوویی لیده چی دنغری خوا ته لږدی
سوه جانا په دوهمه کراره اوورو خپل کار پوره پشپړ کړ چی کینو یوازی هغه کوچنی
آواز چی دنغری دډبری څخه پیدا سوا وریده، وروسته له هغه دسپوری په شان دروازی
ته پورته سوه ، اودکو یتیتو دځانګو سره یوه شپیه ودریده - بیادا سپوری هغسی په
کراره در وازی ته ورسیده او دبانډی ووت .

د کینو تول وجود دقهراوغضب څخه لړزیده ، ځان یې را تول کړ ، را پورته سو ، څرنګه چې جانا ورواو بې آوازه وتلی وه ، دی هم دهغې په شان ورپسې ووت. کینو دجانا دپښوآواز چې تېز اواوچت ګامونه یې دسیندد غاړې و لورته ا خستل اوریدل ، کینو په پته خوله دهغې پل واهه اوله ډیره قهره یې اعصاب خراب و جانادځپریو څخه ووته اودسیند غاړې ته ورسیده ، دسیند دغاړې په ښو یو ډ بر و وښوییده اوترشا یې د کینو دپښو څرپاواوریده ، نودسمندر خواته په ځغا ستې سوه جاناخپل لاس پورته کړ اوغوښتل یې چې مرغلره سیندته واچوي او په سیند کې لا هو کړي . خوپه همدې وخت کې کینو ورور سیده ، توپ یې کړه اومرغلره یې د جانا دلاس څخه واخسته ، اوهغه یې یوه محکمه څپړه په مخ ووهله. جانا دسمندر په غاړه په پستو شګو کې ولو یده او کینو څو لغتي هغه په ډډه کې پسې ووهله ، دسپورمۍ په خاور ینه رنا کې کینو لیدل چې دسمندر کوچنۍ کوچنۍ څپې دجانا په بدن باندې راماتیږي اولمنه یې دخپود پورته کیدو په وخت کې لامبووهې څه وخت چې په څپې کې نسته یې لمن به یې بیرته په ورځو ونښته .

د کینو غاښونه لوخ بر یښېدل ، دماړه شان بې دشا اچولو په وخت کې جانا غاړله ، جانا هم هغه ته په ډډو ستر ګو بې له دې چې دویرې اوډار علامې په کې وې کتل ـ دامنظره پسه اوقصاب ته ورته وه ، جانا پوهیده چې دوژلو ړ ده ، خو خبره په خیر تیره سوه ، جانا دامنلې وه چې ښایې دوژ لو په مقابل کې هیڅ ګیله

او مقا و مت ونه کړی ، د کینوقهر کینوست اودقهر په ځای یې ټول وجو د درد لرونکي قي و نیو .

کینود جانا څخه مخ وګرځاوه ، دساحل له شګوڅخه تېرسو ، لوخوته ورننووت، له ډېری پریشانی څخه یې حواسوبښه کارنه کاوه په دي وخت کې یې دچاد پښوتر پ ترغوږ وسو، چاړه یې په لاس کې ونیوه اوبه هغه تورشی باندی یې غوټه وکړه ، ډډه سوچې چاړه ټوله په تورشی کې ډنوتله،وروسته له هغه کینو هم په ګا نډ وسو اوبه ځمکه وویستل سو، په دی وخت کې دبل چاګوتو د کینو په کالو کې دمرغاری په پلټلو پیل و کړ کینه کښنو او پخپلو ګوتو کینو لټ په لټ اراوه ترڅوچې مرغاره په کالو کې پیدا کړی خو مرغاره یې دحملې په وخت کې له ګوتو څخه لویدلې وه په لارکې یې د یوی ډېری شاته پټ ځای نیو لی و، اود سپو ږمې په لیږد نه کې هم بنه ځلیده .

جانا خپل ځان دسمندر دغاړې له شګو څخه پورته کو ،مخ اوږ ډ یې سخت د رد کاوه ،لاسونه یې په ځنګنو چې د کمیسه لاندی پټ وو تکیه کړه ، لمن یې همداسی دڅو شیبو دپاره په ځنګنو باندی ښښتی پاتې سوه ،جانا د کینو څخه خپه نه وه ځکه کینو وپلی و زه ډېر مړنی او غیرتی سړی یم.

دی پورته کلمو دجانا دپاره خاص اوغوره معناوی درلودی دجا نا دپا ره کینونیم لیونی اونیم رب النوع ا یسیده جانا پوهېده چې کینو به په ټول قوت او قد رت سره دغره اوسیند سره وجنګیږی.

جانا پخپل ښځنی منطق سره د امنله ،چې غربه په ځای ولاړوی،خوسړی به په شاوهل

سوی اوبات سوی وی اودابې هم سنله چې ددریاب څپې ځی اور اخی خوسړی به په کی ډوب سوی وی . همداشیان وو، چې د کینو څخه یې دجانا دپاره یو سړ نی نیم لیونی اونیم رب النوع جوړ کړی و، اوجانا هم یوه داسی سړی ته اړتیا درلوده او بې داسی یوه سړی بې گذاره نه سوای کولای . خو سره له دی هم جانا دنارینه اوښځی په توپیر ښه نه پوهیده ،خونارینه یې سانه او هغه ته یې غاړه ا یښی وه او ضرورت یې ورته درلود .

البته په دی کی کوم شک نسته چې جانابه په هر کارکی پخپل سپره پسی ولاړه سی، خوددی ښځیتوب، هوښیاری، پام اواحتیاط ، محافظه کاری اودلیل ښایې چې کله کله په کینو باندی تاثیر وکړی ،اوتوله کوانی دخطرڅخه وژغوری جاناچې وجودیې درد کاوه ،په پښو باندی ودریده ،لاس یې دسند په کوچنیو څپو کې ډوب کو، تروی اوبه یې په ورغوی کی راپورته کړی اوخپل زخمی او ژو بل سوی مخ یې پې ومینځل ،دهغه وروسته کینو دپلتلو دپاره دسیندله غاړی څخه راروهی سوه په اسمان کی دختیځ له خوا اوریځی راپورته سوی چې کله دسپوږمی مخ پټ او کله بیا ښکاره وی ،نوجانا هم کله په تیاره او کله دسپوږمی په رڼا کی تله. له ډېره درده څخه یې سلا کړو په اوسریې څوړندو ، څه وخت چې جانا دسمندر دغاړی پټواو لو خوته را ورسیده ،سپوږمی تراوریځی لاندی پټه وه کله چې سپوږمی بېرته ښکاره سوه جانا په لارکی دیوی ډبری پښې ته ځلانده اولویه مرغلره ولیده .

جانا ور ټیټه سوه او مرغلره یې راپورته کړه،سپوږمی بېرته داوریځو شاته پټه سوه ، جانا هم هغسی په ټیټه سلاپاتی سوه اوله ځان سره یې چرت واهه چې دسرغلری دډوبدوا

په‌سینه کی د لا هو کړه و د پا ره بېرته د سمند ر غا ړی ته و لاړه سی او یادا چې له دی کار څخه تېره شی ، په دی وخت کی چې جانا خپل تصمیم نهو ، سپوږمی بیاداو ریځو څخه راووته ، جانا دسپوږمی په‌رڼا کی دوه‌تور شیان ولیدل چې په لار کی‌ددی‌سخامخ پراته‌وو ، جاناسخ ته‌ټوپ کړ ویې لیدل چې‌یو دهغوڅخه کینو دی‌اوبل یې کوم پردی سړی دی چې د پېرتوریخونی وینی یې دهغه‌زخم‌څخه‌چې په‌ستونې کی یې پیدا شوی ورابهیږی .

کینوخپل لاس‌اوښې داسی ښورول‌لکه کومه‌چیچونکی خزنده چې دی‌له‌ځان څخه‌لری کوی ، له‌خولې‌څخه یې‌بی‌معنی کلمی‌یې‌واکه‌وتلی په همدی شېبه کی جانا ښه سوه چې زوږژوندددنل دپاره ولاړ ، په‌لار کی‌سړی وژ ل‌شوی‌دی ، د کینوچارې یې په‌څنګ کی په‌وینو ککړه پرته‌ده ، د ي‌بېښې‌جانا وپوهوله چې‌د ژوند پاڼه بدله سوه . هروخت جانا کوښښ کاوه‌چې د پخوانې ژوند کړا ره اوارامه‌فضا وساتی ، خو اوس هغه له‌لاس‌وتلی وه ، نوپه تېرژوند باندی‌یې دنفې خطراکش کو ، اوس د جانا دپاره یوازې داکارسهم وچې څنګه خپل‌سېره اوځان‌خوندی وساتې .

دجا نا درد او سستی‌ورکه سوه په‌مغزه یې‌وژل سوی‌سړی‌پوتو او خاشوته کش کو ، بیا کینوته راغله دهغه سخ یې په‌لنده‌لمن‌باندی وراوند کو . کینو ورو ورو په واک راغی‌اوله ځان سره‌یې کرار اوپه ورو وویل : «هغوی‌سرغړه‌راڅخه‌واخسته هغه دمازلاس څخه ووته . نور دښه ژوند خیال پایی ته ورسید ، سرغړه‌ورکه‌سوه» .

جانا هغه د کوچنی ماشوم په شان کرار اوه اوورته یی وویل: «چپ! ستا سرغلره دغه ده ، ما هغه په لاره کی پیدا کړه . ته اوس زما خبری اوری ستاسرغلره دغه ده ، پو هیږی . موږ باید هرو مرو ددغه ځای څخه ولاړ سو ، دوی به زموږ نیولو دپاره راسی پو هیږی که نه ؟

«موږ باید حتمی تر لمر ختو دمخه له دی ځای څخه تللی یو » .

کینو په سختی سره وویل : «په ما باندی حمله وشوه ، ما دخپل ژوند سا تلو دپاره په هغه گذار وکو» .

جانا پوښتنه ورڅخه وکړه ؟ «پرون ورځ دی هیرمسوه ، دخارد خلکو خیری دی په یادنه درځی ، ته فکر کوی چی هغه ستا خبری هغوی ته بس دی ، هغوی به کله تا داسی زر پر یږ دی» .

کینوسا ونیولـه ، ضعف و ، بی واکه پروت و ، سره له دی یی هم کوښښ کاوه چی پورته سی و یی وویل: «ته ریښتیا وایې» . کینو په ډیر زور او زحمت سره را پورته سو ، بیا دخپل ځان او خپلی ښځی دپاره ځوان سړی سو .

وییوویل : «ځه کورته ولاړسه ، کو یتیتو ر اواخله ، ټول هغه جوارچی په کور کې یې لرو هم درسره راوړ ، زه به کینو «کشتی» اوبوته واچوم اوولاړ به سو» .

کینو خپله چاړه را واخیسته او دجانا ځخه جلاسو — په د ا سی حا ل کې چی زنگېده دسندغاړی په شگو کی خپلی کینوی (کشتی) ته راغی ، خو کله چی بیاسه وپسی بیگاړه شوه دسپوږمی په رنا کی یې ولیدل چی د کینوی په بیخ کی چا یولوی سوری پرې کړی دی دسوری په لیدو یې ټول وجود له قهره لړزیده ، پخوانی زور او قوت بیا په کی

راوپاریده ، اوس یې په کور تورو تیارو راګرځیدلی وه . دغلیم سوزیک تولهشپه غږ یدم دونو دهانو آواز ، دسمندرد څپوآواز لهدی سوزیک سره سالګرتیا کوله ، ددې نیکه په کینوی کې چې څوکووارې پلسترشوی وه اوس یو لوی سوری په کې سو ی دی دایو داسې لوی جنایت اوګناه وه چې دهیڅکله تصور نهشو کولا ی .

د کینو اود هغه دقوم په فکر اوذ هنیت د کینوی له منځه وړل دسړی تروژلو دپر بد کاروه ، ځکه کینوی زامن نه لری دلځان څخه دفاع نشی کولا ی ، ز خم یې هم پخپل سرنه جوړیږی .

کینو دقهراوغضب په وخت کې دپر غمجن پر یښپده . خو د کشتی له منځه تللو هغه په یوه نه ماتیدونکی سړی باندی بدل کو کینواوس یوه چالاکه اوغښتلی ځناور ته ورته و ، چې باید غلی اوپټ شی اویا په غلیم باندی ور توپ ا و حمله و کړ ی چې خا ص دخپل ځان او کورنی دساتلو دپاره ژوند وکړی ، دزخمی سر د ردیې هېر سو ، دسمندر دغاړې څخه یې په ونواو لوخو کې دخپلې څپړ ی خواته راسنه وکړه . کینو کولا ی سوای چې د کوم ګاونډی د کشتی څخه کار واخلی په هغه کې سپور اووتښتی ، خود اسانه اوساده فکر یې په مغزو کې نه را ګرځیده ، د کشتی د منځه وړل خوښ ښځې په خیال اوتصور کې نه و ، اوهغه یې لوی جنایت باله ، ځکه د ده د قوم دپاره کشتی یوازینی دډوډی د پیدا کولو وسیله وه .

چرګانو آزادګونه ګول . سهارته دومره ډیروخت نه وپاته ، دوختی اورونودود د څپړیو څخه پورته کیده اودتودو سوړسکوبوی ترسپږموکیده سهار مرغان په بوټو او لوخو کې ړپېدل ، دسپوږمی رڼامخ په کمیدووه اوریځ دختیځ په لور یوځای او

تولیده باد دسمندر په غاړه کی په لګیدو و، دباد جریان منظم نه و دبوی څخه یې سملو سیدل چې هوا به طوفانی شی، هوا هم وار په وار بدلیده.

کینو د څپړی خواته څغاست، ځان یې آرام او هوسا حس کاوه، نورپریشانه اووسواسی نه و، ځکه اوس دده دپاره یو کار وچې هغه باید وکړی لاس یې اول په لویه مرغاره د کمیسه لاندی راکش کو او بیا یې خپله چاړه چې هغه هم تر کمیسه لاندی وه په لاس کی ونیوه.

په دی حال کې یې میخامیخ داوریوه کوچنی لمبه ولیده، خو هغه تریوی شیبی وروسته په توره تیاره کی په یوه لویه لمبه چې دلرګو دسولو ټکا په کی خته بدله سوه، او س لمبه د یوه لوی تعمیر غوندی ښکاریده، لاره یې رڼا کړی وه. کینو په منډو سو دا دده څپړی وه چې سوځیده، اودی په دی پوهیده چې دا څپړی یوازی په څودقیقو کی په ایروبدلیږی ـ کینو هم هغسی په څغاسته و، یوه تورشی د کینو وخواته ور ودانګل، دا تورشی جاناوه چې کویټتو یې په غیږ کی نیولی و، او د کینو شړی یې ترلاس راتاو کړی وه. د کویټتو دډار اوویری څخه زګر وی و، دجانا ستر ګی هم دډار اوویری څخه ړدې پاته وی. کینو لیدل چې کور و ران سو، نو دجانا څخه یې کوسه پوښتنه ونه کړه دی پوهیده، خو جانا بیا هم وویل: «څپړی ورانه اوویجاړه سوی وه، غولی یې کینډل سوی و او د کویټتو څانګو یې هم په بل مخ اړولی وه هغه وخت چې زه څپړی ته ورسیدم دبا ندې له خوا یې اور ورته و اچاوه».

د څپړی تیز اورد کینو سخ روښانه کو. کینو وویل: «چا څپړی ته اور واچاوه؟».

جانا وویل: «زه نه پوهیږم، بنایې تورو غلیمانو اوشیطانانو دا کار کړی وی».

گاونډیان دځپریو ځخه را ووتل » داور وروستی لمبی یې چې د ځپر ی ځخه پورته کیدلی لیدلی، ځینوژرژراورسره کاوه چې خپلې ځپر ی له سوځلوځخه وژغوری ، کینو ناڅاپه وډارسو اوپه یاد یې راغله چې په لار کې یې یوسړی و ژ لی د ی کینو جا نا ترلاس ونیوله اود یوی ځپر ی ترسیوری لاندی له رڼا ځخه پټ سول ، ځکه په رڼا کې کیدا ی سوای چې کینو دچا له خوا ولیدل سی د یوې شیبې د پاره یې فکر و کو اوتصمیم یې و نیو ، بیا یې ځانونه د ځپریو په سیورو کې دخپل ورور جا ن تو ما س کورته ورسول . کینو په دروازه ورننوت اوجانا یې ورپسی کش کړه . د با ند ی ځخه یې د هلکانو زوږ اودگاونډیانو چیغې اوریدلی ، ځکه دده ملگروداسی فکر کا وه چې ښایې کینو د ځپرې په سنځ کې سوی وي دجان توماس کو ر کټ ست د کینو د کورپه شان و ، تقریباً ټول دځپریو کورونه یوشان وو ، اوټولو پوره هوا او ر ڼا نه درلوده . کینواوجاناچې دجان توماس دځپر ی په کونج کې ناست وو ، د ځپر ی د د یوالو دسوروځخه یې داور سري لوړي او یاغي لمبې لیدلي ، چې د ځپر ی د دو ر اود یوالو ځخه پورته کیږي ، ویې لیدل چې د ځپر ی بام یې رنگ سو .

دوي د ځپلو دوستانو او اپولینا (۱) نر ی اوتیزي چیغې چې د دوی د سوځیدو په سبب یې کو لی اوریدی .

اپولینا دجان توماس ښځه وه او تر ټولو دوستانو یې کینو ته ځان نږدی باله ، د کورنۍ د مړو د پاره یې د ښلودوعا ګانې هم کولی د اپولیناخپل معمولی ټکری په سرو ، کله چې یې ټکری ته فکرسو ، نوپه مناره بیرته ځپری ته راغله چې یو بل ټکری چې د داسی

---

(۱) اپولینا دجان توماس ښځه ده چې د کینو و رنداره کیږی .

ورځی سره لګیږی په سر کړی ، ګنه چې اپولینا په خپل تکری پسی په هغه صندق کی چې دیوالته تکیه سوی وګرځېده کینو وروپه اپولیناغږو کړ اوورته ویی ویل :

«اپولیناد ومره مه ژاړه سود جګ جوړیږو » .

اپولیناوویل :« تاسی څه وخت دلته راغلی یاست ؟»

کینووویل : «اوس پوښتنه مه کوه، څه ولاړمسه جان توماس دلته را ولیږه دا کارموږته ډیرمهم دی ، اپولینا ګوره چاته څه ونه وایې ». اپولینا یو ه ښه شمیه چپه ولاړه وه ، لاسونه یې بې اختیاره ځوړند وو ، وروسته یې ووېل :«بښه زما لیوره !» یوځو دقیقی وروسته جان توماس دهغی سره یوځای څپړی ته و رښوت ، ځراغ یې رنا کواودوی ته چې دخپړی په کونجك کی غلی نلست وو ورغی و یې ویل :

«اپولیناد روازی ته پام کوه ، هیڅوك دننه مه راپریږده ». جان توماس تر کینو مشرو ، نوله همدی کبله دده خپرو دامراوفرمان شکل درلود هغه وویل: «زماورورې !».

کینووو یل:«په ماباندی حمله وسوه ، په نتیجه کې ما پوسړی ووژه » .

جان توماس ژر تری وپوښتل :«څوك ؟».

کینو وویل «زه نه پوهیږم ، توره تیاره وه ټول شیان تیاره اوتوربنکاره کیده» .

جان توماس وویل :«دامرغلره ده ، په دی سرغلره کی شیطان نښتی دی، تاباید خرڅه کړی وای ، داشیطان اوبلادی له ځان سره تیره کړی وای ،بنایی ته او س هم هغه خرڅه کړای سی اودخپلی کورنی دپاره آرامی وګټی» .

کینووویل :« اه ! زماورورې ماته دومره تاوان رارسیدلی دی ، چې د هغه په مقابل کی خپل ژوند هم دومره راته ګران نه دی د سمندر په غاړه کی یی کشتی له سینه وړی ده ، کوریی راته وسو ، برسیره په دی ما په خپله په لاړ کی

یوسړی مړ کو، نوله دی سببه دتېښتی هره لاره په ځان باندی بنده او تړای وینم ، وروره ته حتمی یا ید سره پټ کړی » .

کینوچی په ځپر سره دخپل ورور ښی ته کتل ، دهغه په مخ کی یی دو یر او غم علامی لیدلی ، فکر یی کاوه چی ورور به یی داهیله ترسره نه کړی نوژریې وویل : «دلیروخت دپاره ، یوازی دیوی ورځی دتمریدو د پاره ، چی بله شپه را غله سره به درخځه ولا رسو » .

جان توماس وویل : « ښه ده ، زه به تا سی پټ کړم » .

کینووویل : « زه نه غواړم چی ته په خطر کی ولویږی ، پوهیږم چی زه جذامی ناروغ ته ورته یم خو بیا هم سباشپه به درخځه ولاړسم اوته به هم خوندی پاته سی» .

جان توماس وویل : « زه به تاسی وساتم» اوبیایې غږ کو« اپولیناد روازه وتړله هیڅوک باید خبر نسی چې کینو دلته دی» . دوي دځپری په تیاره کی تولو ورځ تېره کړه او دګاونډ یانو خبري یې چی ددوی په باره کی یې کولی اوریدي ، د ځپری د سوروځخه دوي خپل ګاونډ یان لیدل چی د ځپری ایری یی دسړو د سړو کو د پیدا کولو د پاره سره راولی .

دوي چی دجان توماس په ځپر ی کی غلی ناست وو ، دایې هم واوریدل چی دګاونډ یانو په منځ کی دیاتی سوی کشتی آوازه څرنګه خپره سوه . جان توما س د ګاونډ یانو په منځ کی ګرځیده اود هغو شکځ به یی لری کاوه ، هغه به ګاونډ یا نو ته مختلف نظرونه دکینو ، جانا او کوچنی کویتیتو په باب وراندې کول .

یوه ته به یې ویل : « زه فکر کوم چی دوی به دسمندر په غاړه د جنوب خوا ته د

هغی بلاخبره چی په‌دوي باندي کیوتي وه‌تللی وی.

اوبل‌ته به‌یې ویل :وښایي کینو هیڅکله دسیندر له‌غاړي‌څخه لرې‌نسي ».

اویاوه‌یې‌یوه‌بل‌ته ویل:« اپولینا سخته تبه لري ».

په‌دې‌روځ زورور باد د خلیج په‌مخ راالوتی و، داوبو څپو سیندري نباتا ت د سیندر غاړو ته راوړل اود څپې له‌ارخو سره په‌لوړ آواز تیرپده ، په خلیج کې یې تولې کشتۍ بې‌ځایه کړې‌وې .نوجان توماس‌دګاونديانوپه منځ کې وویل :« کینو تبلی دي ، که‌هغه سندته تللی وي اوس به هروبرو لادوخته ډوب سوي وي».خو چې جان توماس به هروارله ګاونډ یانو څخه بېرته څېرې ته‌راتو ،یویوشی به یې په‌قرض اویاامانت ورسره راوړه ،هغه یووار یوه ګچوړه‌سره لو بیا ،یوه ګاسه‌وریځې د ځان سره راوړې .بیایې یو‌توته مالګه اویوه پیاله مرچ په‌پور راوړه بل‌واریې دځان سره یوه لویه توره چې اتاس انچه اوږده ،چې دیوه کوچنی تبر غوندي درنه وه،چې هم کار تری اخستل کیدای سو اوهم جارحه وسله وه دځان سره څېرې ته‌راوړه، داویې چې په‌لیدلوسره‌د کینوستر ګی‌وبریښیدي هغه‌یې ور پورته کړه او په‌بته ګوته یې دهغی تېره والی وکوت .

طوفانی بادد خلیج په‌مخ تېز روان‌و ، دډېرتېز والی څخه یې داوبو مخ سپین ګرځولی و، دسانګروزونی لکه دا رسوی ژ وی‌په‌یوه‌خوا کېږي سوی وي ، خاورینی دوړي‌دوچې‌له‌خوادا وبوپه مخ لکه داوریځو په‌شان‌پرتی وی،بادداوریځی سره تولولی او اسمان یې شین کاوه ، شګی یې هم دواوري په‌شان مخ په‌وراندی ځغلولی .

ماښام سوخو دجان توماس خبری «دخول ورور سره خلاصی سوی نه وي خو

په آخیر کی یې دارنګه ورته وویل : «ته کومې خواته ځی ؟»
کینوو ویل : زه به د شمال خواته ولاړ سم او ویدلی سی دې چې هغی خواته ځینی ښارونه سته ».

جان تو ماس و و یـــل : « د سمنـــدر د غاړې څخه لـــرې گرځـه »دوې د سند غاړه تر څا رنی لاندې نیســـی همداوس دښار خلک په تاپسی گرځـــی مر غاړه لاتراو سه پوری درسره سته ؟

کینوو ویل : «زما سره ده ،سابه هغه چاته ښښلی وای، خو اوس هغه زما ژوند او بدبختی گرځېدلی ده، زه به یې هرومرو ډخانه سره وساتم» .د کینو ستر گی څخی اوبې رڼمه غوندې گرځید لی وې.

کویتیتو سره وغو نځېده، خو جانا دهغه د کرارو اود پاره په هغه باندې خوابنه دجادوگرې او راد وویل. جان تو ماس وویل : «بادبنه دی دتاسی د پښو پل پتوی».

کینو، جانا چې کو یتیتو یې په څنګ کی و د سپو ږ سی تر څټلو دسخه په توره تیاره کی ووتل، دجان توماس د کورنی غړې په درې احترام اوعزت سره و لاړوو،

جانا کو یتیتو په خپل تکری کی شاته اچولی و، کویتیتو ویده و ،جانا هغه په تکرې کی پټ کړی و، اود تکری یوه څنډه یې پخپله ږه را تاو کړی وه، چې لخان له توی اوشیطا نی هوا څخه وساتی.

جان تو ماس دواړه دوه واړی په غیږ کی غبرګ ونیول، اوپه دواړو باړخو ګا نو بې ښکل کړل او وې ویل : «څې خدای سوملسه» ورپسې یې په غمجن، زړغونی اوسړڅوا ندی آواز سره و ویل : (ته نه غواړې چې سرغاړه له لاسه ور کړې؟».

کینو وویل : «دا سر غاړه زما روح گرځېدلی ده که زه چیرته دا سرغاړه له لاسه ور کړم ،گوا کی روح سی نسته څه په سخه دښه خدای دی دتا هم سل سی».

شپږم فصل

دشپې سخت باد لګیده د کینو اوجانامخ ته یې خاشي ،شګې اوکوچنۍ ډبرې ور پاشلې ، کینواو جانا چې ځانونه یې تینګ په کالو کې نغښتي او پزې یې پټې کړې وې. دنامعلومې او بردې نړۍ په خوا رهي شول ، یاداسمان داوریځو څخه ستره او پاکه کوه ، ستوري په تیاره اسمان کې ځلیدل، دوی دواړوپه ډېر احتیاط سره تګ کاوه ، دښارله مخ څخه تېر نه سول ، ډار یدل چې د هغو خلکوله خوا چې په دروازو کې ویده غوندې ولاړ اوپیره کوي ونه ویدل سي ،په ښار کې چې دشپې خلک په درانه خوب ویده،وې اېر خلک په واتونو کې ګرځي نو که کوم سړی دشپې له خوا په دې واتونو کې تېرېږي،دا ید واو پېژندو امکان یې ډېردی ،کینودښار په څنډه کې تېر سواودستورو په واسطه دشمال خوا ته راوګرځېده، هغه خاصه اوشګلنه لارچې د «باکره جادوګر» ښارته تللې وه پیدا کړه ،دخاورواو دوړووطن ته یې سخه کړه .

کینوخوشحاله وی په لنگو یې دشگو پاشل حس کول او په دی پوهیدو چې پل یې دباد په واسطه ور کیږي . دستورو په کمه رنا یې په بوتو او شگلنو ځمکو کی لاړلیدله اودجانا دپښو تړپ اوتروپ یې چې ترشاورسیږي وهم اوریده دی اوچت یې غږه او غوږه روان و ، جانا هم چې دده څخه پرتم ته پاتې نه سی کنه کله به یې تریکی پسی وهلی .اوس کومه سپراثي اوارثی غریزه په کینو کی راپیداره سوی وه . د تورې تیاری او دشپې ګرځیدونکوشیطا نانو دا ر یې دوجود څخه ولا ړه ای یې د خوشحالی یوې خپې وینو ، یو عجیب قدرت یې وجود ته ننووت دچې هغه په واسطه کینو دیر محتاط ځیرک او خطر ناک وګرځیده ، دخپل قوم اجدادی غریزه یې بیا په وجود کی راژوند ی سوه .پادته یې شاوه، دستورو په رنا کی یې نری لاړپیدا کوله ، په پوتو او ونو کی دباد آواز پورته کیده ، خو د کینو کور نۍ بی له درید و څخه ګړی په ګړی په سخ تله ، دوی د هیڅ اسره مخامخ نه سول او هیڅ هم ونه لیدل،سپو پسی هم چې دپر ه کمه رنایې درلو ده راپورته سو ه دسپوږمی د ختو سره سم باد هم په درید وسو ، شاو خوا یې کراره کرا ری سو ه .

اوس دوی هغه نری لاره چې دد ووعرابو زوري کرښې په کی تلای وې لیدای سوای . د باد په دریدو سره ښایې ددوي د پلو ټبنی اونښانی په لاره کی پاته سی ، خو دوی اوس دښا ر څخه دپر لری ووا وهم ښایې چې ددوی پلوته دچاپام نه سی . کینو په دپر احتیاط سره په یو ه کرښه کی خپل پلو نه ښو دل اوجانا هم دد ه په پلو باندی پل ښود . که په سهارګی کومه لو یه کراچی ښا رته په دی لا ره ولاړه سی ، کیدای سی چې دد وی د پلو ټولی ټبنی نښانی له منځه یوسی .

دوی ټوله شپه یې له دی چې خپل ګا مونه و رو کړی لا ر وو هله ،
یووازی کویټه ټو ویښ سو ، خوجاناهغه له خپلې شاه خځه دمخی خو اته راواړاوه
اوترهغو یې للولوورته وپل څوچې کویټه ټوبیرته ویده سو،دبوټوپه منځو کی دصحرایې
لیوانو انګولااوریدل کیده، کو نګانو یې دسر د پاسه الوتنی کولی ، یو وارلوی ځناور
چې بوټی اولوخی یې ترپښولاندی په لوړ آواز سره ماتیدل ښکاره سو، کینو هم خپلې توری
ته لاس کواو دخپلې کورنۍ څخه یې ددفاع حالت ونیوه د سرغاری موزیك پـه
پریالی ډول سره دکینو په سرکی چور ریده، خود کورنۍ موزیك هغه لاپسی اوړاوه
او دواړه دکینو دکناوو په منظمه ټکا کی سره یوځای کیدل ، دوی ټوله شپه مزل
وکو اوکلاه چې سپیده چاو دسو او دسهار رڼا ورو ورو خپریدله ، کینو دلاری پـه
څنګ کی دکوم خوندی ځای د پیدا کولو د پاره چې ورځ په کی تیره کړی په
لټه کی سو، کینو همدغسی ځای لاری ته نړدی پیدا کو .
په دی ځای باندی نری او کوچنی ونی د پردی په شان ګردچاپېره راګرځیدلی
وی ،دسترګو څخه پټ ځای و، ښایې په دی ځای کی او سیو شپه او ورځ تیروله
جانا کالی ځای په ځای کړل، ښایې کویټه ټو پاك کو، کینو هم بیکاره پا ته
نه سو هغه هم دونی یوه څانګه را ټری کړه اوبیرته لاری ته ولاړ ، دځانګی په
واسطه یې خپل پلونه دلاری څخه تر خپل خوندی ځای پوری په ډیر احتیاط سره
جاروکړل ،داسې یې جارو کړه چې د هغوځخه کومه نښه پاته نه سوه. څه وخت وروسته
یې دامرختو په وخت کی دیوی کراچې دعرابو آواز را نړدی کیده واوریده . کینو
ترڅانګولاندی پټ سواولاړ یې څارله، ویې لیدل چې یوه لویه کراچی ده چې یوغښتلی غویې

کشوی ،څه وخت چې کراچۍ تېره سوه ، کینو دلاری لیدوته ولاړ ، کړښو ته ډېر وکتل ، پلوونه ټول ورك سوی وو، بیا ډېر ډېرته خپل پلوونه په احتیاط سره جا رو کړل اوجا نا ته را غی .

جا نا ، کینو ته هغه پوست سور سکټ ورکوچی اړو نینا ورته برابر کړی و.له هغه وروسته د لیږ شیبی دپا ره ږ یواتهخوکینو همغسی ویښپاتی سو مخامخ ډېر د سخکی لوړو او ژوروته کتل کینو میږ یان لیدل چې د تلو او را تلو په حال کی دی د میږ یانو یوه لیکه د ده دپښو ترخنګ تېر یدله ، کینو پښه دمیږیانو په لار کی کینښودلهاوس میږیان د دهپه پښه کتهاو پورته کیدل ، اوخپلهلاریې وهله کینو هم هغسی خپله پښه پر ږښو دهاو د میږیا نو د تګ او راتګ په سیل سو.

لمر هسك را غی ورځ ګرمه سوه ، دوی اوس دخلیج څخه لری وو، هواتوده اووچه وه دبوټو او ونو څخه د قیربوی پورته کیده ، څهوخت چې جانا راپورتهسوه لمر ډېر هسك راغلی و، کینو هغی ته په داسی خبرو پیل وکړ چې جا نا په هغو پاندی له پخوا پوهیده .

پهداسی حال کی چې یوه بوټیږیاو نی تهپهډې ګوته نیوله وېل بهډې:ددی رنګ ونی څخه ځان ساته ، هغی تهلاس مهور وړه او کهلاس ورورې اوبیاهغهلاس په ستړګو ووهی ستړګی به دیږندی کړی ،اودهغی ونی څخه چې اوبه تری بهیږی هم ځا ن ساته ـ ګوره ! هغه ونه چې هلته ولاړه ده که ته هغه ساته کړی وینی تری بهیږی اودا کار د لوېې بد مرغی سبب ګرځی ».

جاناسرو ته ښوراوه اوسل بهډې ، څکهدایهدیخبروپوهیده .

جاناوښتل: « دوي به سوړ وېلتې؟ .

آياته فکر کوې چې دوي به زسوړ د پيدا کولودپاره هڅه وکړي؟ » .

کينووويل :«دوی به هڅه وکړي ځکه سوړ کله هرچا پيدا کړو مرغلرې د هغه ده، آه ! دوی به حتمي داکار وکړي » .

جاناوويل :« کيدای شي چې داخستونکی خبره ونښتيا وی ، سر غلرهلوړه بيه ونه لری،نوپه دی صورت کی به دا زسوړ خوب اوخيال ټول بی ځايه وی» .

کينودخپلوجامو څخه مرغاره راوايسته ،بيا يې دلمروړانګوته ونيوله، ترمغو يې ورته کتل چې د څنګې وړانګو دده ستر ګی وسوځولی نو يې وويل :« نه ! که چيرته دامرغلره خرابه وای دوي يې هم دغلا کولو هڅه نه کوله » .

جاناوويل : « ته هغه څوک چې په تاباندي يې حمله وکړه پيژ نې؟دسرغلرو اخستونکی نه وو؟ » .

کينو ووويل :« زه نه پوهيږم ،ځکه دوی سی و نه ليدل».

کينو دسرغلری په مخ کی خپل بخت کوت اوويل ويل: » کله چې می داخرڅه کړه ټوپک په واخلم ». کينو دسرغلری په زړه مخ کی په ټوپک پسی کتل ،خود ټوپک په ځای يې مړی وليد ، چې پروت واوډستونی څخه يې وينی بهيدی يا يې ژروويل : « سوړ بايدپه لويه کليسا کی دواده مراسيم په ځای کړو» اوبيايې دسرغلری په مخ کی وکتل وبې ليدل چې جانا په پر سيدلی مخ څپری ته ښويږی. بيايې په اړ زيدلی آواز سره وويل : « زسوړ زوی به اوستنه اوليکنه زده کړی ». خوبيايې هم د سر غلری په مخ کی د کو يتيو مخ و ليد چې د ډاکتر ددوا په اثر پر سيدلی اوسوراوښتی د ی .

کينوبيرته زرسرغلرو په جامو کی پټه کړه،دسرغلری سرزيک يې په غوړوکی

وروواوریده چې دغلیم له موزیک سره یوځای را پو رته کیده .

لمر دځمکې سخ وار په وار توداوه، جاناو کینو ځانو نه دونو دپانوسیوری ته کش کړ ه . دد وی د کشید وپه آوازسره هغه سپېره الو تو نکی چې دونوترسیوری لاندې پې ځای نیولی وو وا لوتل ، دورځی په تکنده غرمه کی کینوخپله خوای په سترګو باندې ډاکیوه کړه اوشړ ی پې دمچانولو کیله په سخ راتاو کړه ، بیاویدمسر.

جاناویده نه سوه هغه لکه بت غوندی ناسته وه ، دبنې ځخه پې کوم خاص حالت نه ښکاریده ،سخ پې د کینودخپړ ی ځخه لاتراوسه پر سیدلی وه،خودزنې دزخم په شاوخوا پې څوسچان بنېدل خوسره له دی هم دیوه څاروڼکی په شان آرامه اوپې حرکته پخپل ځای باندې ناسته وه ، څه وخت چې کوینتوو ینبس سوهغه پې راپورته کو او خپلې سخې ته پې په ځمکه پرې ایست، هغه لاسونه او پښې ښو رول ، خوله پې د خندا ځخه ډکه وه او نخری پې کولی تر څو چې جانا هم ورسره و مسل .

جانا یوه کوچنې لنبته را پریګړه اود کوینتو په تخنه وسوه، بیا پې دهغې کوزې ځخه چې په پنډه کې پې ایښې وه لېږغه اوبه ور کړې کینوپه خوب کې وښوریده، اویه غرغره پې دخولې ځخه ووته اولاس پې دجګړې اوحملې په شان پورته کو، وروسته بیاو غوږېدو اونا ځا په راپورته سوسا پې اچوله اوسترګې پې ړې ختلې وې، غوږپې ونیو، یوازې دبوتودتکا آواز اود اړی ځخه پې زوږتر غوږوسو، نورپې هیڅ وانه وربدل

جانا تړی وپوښتل: «خیردی! څه خبره ده؟»

هغه وویل: «چپ !»

ته خوب وینی .

بنایې.

کینو آرام نه درلود. هغه وخت چې جانا دساتل سویو سوړسکو څخه یوسور سک ده ته ورکړ، د هغه د ژولو په وخت کې یې زاسې د ژولو څخه ودریدی اوبیا یې غوږونیو. خپل ځان ته یې وکتل، چاړه یې راواخیسته، د هغې څوکه یې وکتله. کو یتیتو چې په ځمکه پروت و، وچغپده. کینو وویل: «کرار یې کړه.»

جانا بیا تری وپوښتل: «څه خبره ده؟».

«زه هم نه پوهیږم».

کینو بیا غوږ ونیو، ستر گې یې رڼې کړې، په احتیاط سره جگ سو. ډیرورو، بې غږه او په تېټه سلا دونو اوبوتو په منځ کې دلار خوا ته ولاړل، لاري ته ورگډه سو، د یوې اغزی ارونکی ونې شاته پټ سو. او هغې لاری ته ځیر سو چې دې یې راغلی و.

لږ څه وروسته ده ویدل چې هغوی راروان دی، وجود یې زیږسو، سر یې کتله کو اود هغې ځانگې خواته چې په ځمکه پرته وه ځان یې وغزاوه، سر یې دلاری خواته کړ او کواولاړ، یې ترخارنې لاندې ونیوله. ده دلری څخه دری شکلونه لیدلای سوای، چې دوه یې پلې اویوې سپورو، ټول وجود یې ویرې او پا رواخیست، ځکه دی پوهیده چې هغه څوک دی، په همدی لاری واتن کې کینو لیدلای سوای چې هغه دوه پلی سړي د هر و ځې او کله کله لاری ته ټیټیږی، یوبه ودریږد ولاری ته به تیټسو، بیا به هغه بل ورسره یوځای سو. هغوی پل وهونکی وو، او کولای یې سوای چې دغرشه پل دغروبه ډیرو کې ووهی، چې هغه تعقیب اودتگ لاره یې پیدا کړی. د پل وهو نکو حواس د

پوليسود سپوخواسوته ورته دی دلته کيدای سی چی ددوی پلونه دگاډی دعراپوله کړينو څخه دباندی پاته سوی وی. دي دوچی او صحراخلکو، دانسانانو ښکاريانو کولای سوای چی دوی تعقيب کړی هغوی دخاشو اوبوتودماتپدو اودلاری دخاوری دلږو بی ځايه کيدو څخه پل واهه ددوی ترشايو تور سړی چی پزه يې په پټو باندی پټه کړی وه په آس سپورو، دزين سره يې دلمر په وړانگو کی تپوپک هم ځليده.

کينو دځمکی په سخ پريووت، سايې سوکه سوکه ايستله اوسترگی يې په هغه ځای کی خښی وی چی خپل پلونه يې جارو کړی و، همدغه د ځمکی په سخ دپلونو جا رو کول دپل وهو نکو دپاره دليل کيدای سوای ،ځکه ده داپل وهونکی ،دادځنگله ښکاريان پيژندل، هغو په هغه خاوره کی چی ښکار کم پيدا کيده ،خو بيا يې هم ددغه ښکار څخه خپل ژوند کاوه ، دا ځکه چې دوی د ښکار کولو ښه زيرکتيا درلوده،خوهغوی اوس دځناورو په ځای کينو اودهغه کورنی ښکار کوله .

دوی دډبرو بدوځناورو په شان دښکار په ژبو پسی ترپکی وهلی ،اوپه نښواو علامو به سره يو ځای کيدل ، لاری ته ډتپه پدل اوسپور سړی به ددوی ترشا ريده.

پل وهونکو چی به کومی نوی نښی اوعلامی پيدا کړی نودښکا رل سو يو ځناورو غوندی به سره غورپدل اوسرونه به يې تپتول.

کينو ورو چاړه په لاس کی تينګه کړه اوځان يې تيارکو، کينو پو هيده چی څه وکړی ، که چيری ښکاريان جارو سوی ځای پيدا کړی، نودوی حتماً بايدډډه سپاره سړی ورتوپ کړی ، هغه زرووژنی اوتوپک تری واخلی ، کينو دخپلی کورنی دساتلو دپاره همدغه يوه لاره درلوده اوبس. کله چی هغه دری کسه رانژدی سول

کینو د کنډاوو په واسطه ترپښولاندی لیږ ځای کډی اوژور کوچی د توپ و هلوپه وخت کی یې پښی ونه ښو یږی چی بی غږه اوغوږه ورتوپ کړی ،خودی پرتی خانګی دلاندی څخه یې دوسره ډبره لاړه نه لیدله .

چانا په خپل خوندی ځای کی ناسته وه ، دآس دسوو آواز یې واوریده ،په دی وخت کی کویټټوپه ژړاسو چانا زرهغه راپورته کو، ټکری یې پې وغوږاوه اوتی یې په خوله کی ورکو، کویټټو کرارسو.

څه وخت چی پل وهونکی نږدی راغلل ،کینو د پرتی څټی دلاندی څخه یوازی د پل وهونکو اوآس پښی لیدلی ، دآس دزین او د سلونوآواز یې اوریده پل وهونکی جارو سوی ځای ته ودریدل اود هغه په کتوسول ،په آس سپورسړی هم ورته راغی اوودریده ،آس سرپورته غور ځار کو، دقیضې اوسپنه یې ترژبی لاندی ټینګه سوه اووپې شیشنل پل وهونکو مخ را واړاوه اودآس غوږوته یې په ځیر ځیر و کتل کینو سانیولی وه ، ملا یې کوپه کړی وه ، دلینګو او لاسو عضلې یې شخی سوی وی په مخ یې خولی راسانی سوی په تندی یې خولی رغړیدی پل وهو نکو د ډبر وخت د پاره لاړی ،همسره نه ټیټ نیولی وو، بیاورومخ په وړاندی وخوځیدل چی نورهلار

تر کنټی لاندی ونیسی ،دآس سپور هم په دوی پسی روان سو، پل وهونکی ټیټیدل ،همسکیدل ،دریدل اوپه مخ تنل کینو پوهیده چی دوی به ډبر ته همدغه جاروسوی ځای ته راسی ،دوی به له لیدو ،دریدو اوله ډبرو ګرځیدو څخه ور وسته د دوی د پلو ورك سوی ځای ته ډبرته راوګرځی .

کینو په منډه باندی بی له دی چی د خپلو پلو نښی پاکی کړی راغی ،ده دا

کار دلته اوس نه‌سوای کولای،څکه دوی دلته ډېری لوبې اووړی نښی او علاسی پری اینښی وی انکه‌مات سوی بوتی اوځانګی ،دډبرو دځای بدلون ددوی د ناستی ځای،دشګواو خاورو‌بدلون‌اوداسی نور، دکینو وجود ناڅاپه ډارواخیست او دتیښتی په‌فکر کی مشغو لسو .چی باید څرنګه و تښتی ،کینو په‌تلوار اوبی غږه ځا ن د جانا خوندی ځای ته ورساوه د جانا دښې ځخه معلومیده چی د ټینبی‌په‌باره کی معلومات اوبیان غواړي ،نوکینو وویل :«راڅه ! پل‌وهونکی دی» ،په‌کینو باندی دنا‌امیدی‌ءاویوازیتوب احساس راغی ،مخ یې تور،او بښت، په سترګو کی یې د غم ځپی رانښکاره سوی «ښایې ښه به داوی چی دوی ټریږدم ماونیسی ».

جانا ناڅاپه په پښو ودریده اولاس یې دکینو په‌لاس کی کینښود ، په زوره او قهرجن‌آواز سره‌یې وویل :«ته سرغلره‌لری ،که‌ورته ووایې چی‌هغه یې‌راڅخه غلا کړه ښایې تاژوندی ټېرته ښارته بوزی ».

لاس‌یې ورو ترجاسو لاندی هغه‌ځای ته‌چی مرغلره په کی پرته وه وغزیده او په ستومانه آواز سره یې وویل :«دوی به یې پیدا کړی».

جانا وویل :«راڅه داکار وکړو راڅه ! ».

کینو ځواب‌ورکوا وورته‌ویی‌ویل :«ته فکر کوی چی مابه ژوندی پریږدی ؟ اودا فکر هم کوی چی زموږ کوچنی زوی به‌ژوندی پریږدي ؟».

دجانا خبری دستنی‌په‌شان دکینو په مغزو ولګیدي ،سوله‌ی یې سره‌ټولی‌سوی په‌سترګو کی یی دقهراوغضب لمبی راپورته سوی ویې‌ویل «راڅه موږ به غروته ولارسو ګوندی په‌غروکی ددوی ځخه خپل پل‌او لاره ورکه کړو ».په ټټر ټټره

يې دوريځو کښورې اوغوتې چې ددوی تو له شتمنی وه سره راټولې کړی او په کينو لاس کې يې ونيولې ،او څټه چاره يې يوازې په ښې لاس کې ځوړنده کړه، کينو دجانا دپاره په بوتواواغزو کې لاړ جوړوله،په ځغاسته دلودیز لورته چې اور غرونه ووتلل .

کينو نو رد خپلو پلو د ټولو او په هغه کسې نه و ، په لا ر کسې هغه بوتې ،د و نوځا نګې ا و د بر ی چې د د ه د لا ري خندو ی لر ی کو ل . اوپرېکول يې ، يوازې دتيښتې په فکر کې و . دغرمې امر په ټوده او و چه کلکه ځمکه لګيده ، بوتې اووني يې وچول .مخ ته يې دګرانيټ د ډبرې غرونه ديوې جګې ډبرې په شان داسمان وخواته نيغ ختلي ولاړوو، کينوبه ډيره ښه دغر و هسکې ته ځغاست ، دده ځغاستل وهغو حيواناتو ته پاته کيدل چې دجګارپانو له خواتهقيبيږي.

د ی ځمکو يوازې د ککټي بوټي چې دد پروخت د پاره اوبه ساتلې سې اوپاهغه اغزې لروزکې بوتې چې اوږدې ريښې لري اولږواوبوسره ځان ساتې دراوږل ، تر ډيرولاندې يې دخاورو په ځای سستطيل اومربع شکله لويې اووړې ډبرې چې تيرې ځو کې يې درلودې پرتې وي ، نري او کوچني واښه چې يوازې يوه ښه څانګه يې درلوده دډبرو په منځ کې لږدل کيدل ، داښوتې اوواښه د باران په ځاځکو لوټيدل اوشاو خوا ته يې تخمونه شيندل اوبياشنه کيدل په دې ډول يې خپل ژوند اونسل ته دوام ورکاوه.

دغره کربو ړو ددې کورنۍ نندارې کوله اوخپل دمارپه شان سرونه به يې ورته ښورول ، ددې کورنۍ له تيريدو سره به سويان دخپلو بغريو څخه راپورته کيدل اودنورو ډبرو شاته به يې ځانونه پټول دلمرتودو خې داصحرا اوځمکه خوتوله، خو

دهغی شاته غرونه ساړه او هوسا ښکاریدل .

کینو په تیښته کی و ، هغه پوهیده چی څه شی به پیښ سی . د ډیری لاری تلو څخه به وروسته هغوی خبرسی چی پل یې ورک کړی دی ، دوی به بیرته راوګرځی اوله لرې پاتینی وروسته به هغه ځای چی کینو اوجانا خپله ستوماني اوسټړیا په کی لری کړی وه پیدا کړی ، له هغه ځایه وروسته به دپل وهونکو دپاره کار اسان سی .

ځکه کینو اوجانا ترشاپې ځایه سوی پانې ، ډیری ، ماتې خانګی ، مات بوتې اود پښودښو بیدو ځایونه پری ایښی وو کینو هغوی پخپل فکر کی لیدل چی په پله پسی شویږی ، سره درییږی ، سره غږیږی اوترشایې یوتور سړی چی توپک ورسره دی په آس سپور ولاړ دی ، چی دپل وهونکو د کار سره دوسره مینه اواړیکی نه لری .

د کینو کارپای ته رسیدلی و ، ځکه ده هغوی سره دوسره واټن نه درلود غایم سوزیک د کینو په غوږو کی شرنګیده ، دلمرله وچی تودوخی اوسارانو دښور ید و له آوازسره یوځای کیدو ، کینو دېر ستړی نه و خوبیایې هم زړه درنېدو اوفکر یې کا و ه چی ټول وجودیې سستی نیولی دی .

لاړښ په لاړېدو وه هره کوچنی دېره غټه بریښیده ، خواوس کینو دځان اوپل وهونکو ترمنځ څه واټن پری ګړی و ، نو په یوه او چه اولو یه دېر ه پا ند ی یې سا و نیو له ا و خپل غلیمان یې تر نظـــر لا نـــدی و نیـــو ل خو دهغه څخه یې یوهم ونه لید ، حتی هغه سپور او جګ سړی یې هم دبوټو په منځ کی ورک کو ، جانا داویې دېری شاته کینا ستله ، داوبوبوټل یې د کویټو شونډوته نږدی کو. دهغه کوچنی اوله تندی وچه ژبه د بوتل په خوله ونیښته اوپه ډیره دهغه په زیښلوسو.

کله چې کینو راغې جانا دهغه خواته وکتل اوهغه یې ولیده اودهغې په وینو ککړې پته یوته چې دلاری ډیرو اوبوتووهلې وې ګوری .جانا زرخپلې پټنۍ ژړلمنې لاندې پټې کړې، بیایې داوبو بوتل د کینو خواته وړاندې کو ،خو کینو نه خبیلو سر وښوراوه ، دجانا سترګې د کینو په سترې او ستوماینه بڼه کې خښې شوې، کینو خپلې وچې او چاودلې شونډې په ژبه لمدې کړې اوویې ویل:«جانا زه به ځ په وړاندې ولاړ سم ، او ته به دایته پته او غلې سې ،زه به دوی په خپل ځان پسې غروته کش کړم ، کله چې دوی تیر سول ته به دښمال خواته لوریتوالو یا ساتنا روسلیا ته ولاړه سې ، او که زه دوی څخه وتښتیدلای سوم ،زه به هم هلته درسم. دازمونږ دخلاصون یوازینې لاره ده او بس » .

جانا تر ډیر و پورې په ځپرځپر سره د کینو سترګوته کتل او وې ویل: « نه، سوې هم ستا سره ځم » .

کینو په قهر سره وویل :«زه یوازې اوچت تلای سم ، که ته زما سره ولاړه سې د کوچنۍ ژوند په ډیر لوی خطر کې لویږې » .

جانا وویل:«نه ،زه درسره ځم » .

«ته باید هر وسرو هم د غسې وکړې، دا سم کاردی، په دې باب زه هیله درڅخه کوم» .

جانا وویل :«نه ،زه هرومرو درسره ځم » .

کینو هغې ښې ته ځپرسو چې دستومانې ، دار او یا دبې باورۍ نښې یې به مخ کې وګوری خو یوه هم ورڅرګنده نه سوه ، دجانا سترګې رنې ځلیدلې ،اوږې یې پورته غورزارې کړې ، دجانا دخپرې څخه د کینو په وجود کې زور اوقووت راپیدا سواو

مخ په ورانديدی رهی سول آښته يې نوره ديوال او ويری تښته نه وه .

دغه مخ وار په وار پدليدم ، اوس لويې لويې ډګرانيت ډبری چې يوه بلی څخه په لويو ژورو سره ويلېدلی برتې وی او د کينوچې په همدغو سختو او زيړو ډبروسره په هر خای کې ښه ښه پدې بڼه يو ډ بری څخه په بلی ډبری تپه توپ وا هه ، کينو هيڅه هر کله چې پل وهونکی ډډه پل ورک کړي ، مجبور دی چې په دې لويو ډبرو زاوګرځي . ديبا پيدا کوو دباره يې ليږ وخت تير کړی ، نوله همدی کبله کينو سيخ اوسيږه نه تو ، کيږو ، لاړيې وهله او کله به بيا هرته د جنوب خواته راګرځيده ، او کومه ټبه به يې له ځانه څخه پريښوده ، بيا به هرته په ډبرو کی د شمال خواته رهی سو . لاراوس ډيره ښه مخ پورته سوی وه . د تللو په وخت کی يې لږ څه سا اچوله .

له مرد غره د لوڅو ډبرو د غاښو خواته کتله ويده ، کينو به غره کی د يوې تورې سيوری ارونکی ژوری خواته مخه کړه ، که چېرې په دغه غره کی اوبه وجود ولری ، نو هغه هر و مرو بايد په دی خوړ کی موجود وی ، ځکه ده دلری څخه اتکل کا وه چې په دی خوړ کی به اوبه وی ، او که چېرې په دی ډبر ين غره کی لاروی هغه به د همدی خوړ او ژوری څخه تېره سوی وي د ژ و ري يو لوی تا وان هم درلود ، ځکه کيدای سی چې پل وهونکی هم همدا ر ا ز ا تکل وکړی . څرنګه چې داوبو بوتل تش شوی و . نو د پل وهو نکو فکر دوسره غټ

ته پر ښېښده ، داوبو تش بو تل نوروفکروته ځای نه ورکاوه .

کله چې لمرلوېده ، کینواو جانا دهسک شره څخه دخور خواته په ډېرکړاو او زحمت سره راکښه سول دخړ وغروپه لورو څوکو کې دیوي څوکې څخه داوبو یوه کوچنۍ چینه ډېرو په چاک کې رابهېده ، داچینه به له هغو واو رو څخه مړ یده چې د کمرو تر سیو ری لاندې به پاتې وې او په اوږې به و یلیدې ، داد اوبو ری لښتې به کله کله وچېده په ښېخ کې یې وچ واښه اوښوي ډېرې پرتې وې . خوسره له دې هم خوږې ، رنې او خوندورې اوبه تری خوڅېدې دباران په وخت کې دې چینې کولای شوای چې خپلې خوږې اوبه دسېل سره یو ځای کړې په خورکې خپرې کړې ، خوبیابه هم تل دیوې کوچنۍ چینې په شان پاتې کیده .

چینه په یوه کوچنۍ ډنډ کې توییده اوبیابې اوبه دهغه نه دیرش متره کښه په یوه بل ډنډ کې توییدې له دې ډنډ څخه اوبه په نورو ډبروتو یېدې اودخړې په پای کې په شګو کې ورکیدې ، اودوسره زیاتې اوبه نه تری پاتې کیدې او که به لېږ څه ډنډ څخه زیاتې شوې هغه به په وچو ښو اوتودې هوا کې وزښېل شوې ، دد ې شاو خوا ټول ژوی اوڅناوران به دې کوچنیو ډنډ وته راټول اودهغوڅخه به یې اوبه څښې ، دغرڅه ، هوسې ، پرانګ اولېوه نورو ټولو څناوروداډ څنا ځای و ،

هغو-رغانوچې دورځې به آواری ته کتهکېدل شپه به يې ببرتهدي ډنډوته چې په غره کې دزينو په شان ښکاره ووارسوله .

ددی ښندوايزبوپه شاوخوا کې ليږ څه خاوره تولهسوی وه چې يوی اوبلی خواته وا ښه تری راپورته سوی وو . پهشاوخواکې يې ياغی انګور د خر ما کو چنی و نی او پرد ه ټـل ا و لـو خې چـې د بـنـو غو ټـدی پـا ټـې يـې د رالـو دی

شنه سوی وو، داوبو په منځ کې چنګښې ، چنجی او کوچنی کبا ن تاويدل ، دهرڅوندی شی چې داوبو څخه يې ښه راتلل همدغو دووڅورو ځايو ته يې ځانونه رارسول ، صحرايې پيشوګانو دخپل خوراک کوچنی خوندور مرغان دهمدی ډنډوپه شاوخوا کې ټيول ، په داسې حال کې چې په خوله کې به يې ښې نښتې وې ، په وينو ککړ وغا ښو سره به يې ددی ډنډو څخه اوبه څښلې . دادوه کوچنی ډنډونه ډڑوندون اوڅوندی کيدو سبب وو ، ډڑوندون ځای وځکه او هـ يې دراودی ، دوڅلو او مرګ ځای هم وځکه چې اوبه يې دراودی .

دلاندينی ډنډ څخه ديرش متره کتـه چې هلته ددی ډنډ زياتی سوی اوبه په وړو ډبرو اوشګو کې ورکيدی چې دشګو اوډبرو څخه يې هوار ځای جوړ سوی و. په ډنډ کې ديوه پنسل په اندازه ژوی اوبه تويـدی ، چې دي اوبو ډنډ ډک ساته ، او ددنډ شاوخوا وا ښه به شنه وديا غی انګورو يوتاك د اوبو څخه د کمره خواته هسک ختلی و دی شنو وښوته پوره اوبه رسيدلی ، شنوونواوبوتو ډنډو په غاړه يو کوچنی ساحل جوړ کړی و ، چې دهغو په منځ کې ډنډو اوبه ځليدلی ، په لنډو

شګو کی شنه بوتی راپورته سوی وو ،دډنډو غاړې دژوبو ،ځناورو اومرغانو دپلو دنبو څخه چې داو بو دښتلو دپاره راغلی ووډکی وي.

هغه و خت چې کینو اوجانا دواړه په ډېرزحمت ددې تاور تاو کمرو څخه دې خورته راکنده سول ،لمرهم د لوړوغرو شا ته پټ سو ، له دې ځای څخه دوې لمر سوځلی ځمکه اوپه لرې واټن کی اوبه رګه خلیج لیدلای سوای. دوې ستړي اوستومانه اوبوته راورسیدل ،جانا اوبوته ورتیته سوه اود کوینټو سخ يې په اوبو پرې وول وروسته يې بوتل داوبو څخه ډک کو، کوینټوته يې اوبه ورکړې ، کو چنی هم ستړي اوستومانه و،وروا و سو که غونډېده جانا تې په خوله کې ورکو، کوینټو يووار وغوړيده، بیاتینګ په تې پورې ونښت .

کینو ډېرې اوبه په یوه ساوښتلی اودیوی شیبی دپاره داوبو په غاړه اوږد وغزیده اوپرېوت ځان يې سره وغزاوه، ټول انداسونه يې سره پرېښودل اودجانا په نندارې سو،وروسته پورته سو،دډنډ پای ته چې اوبه کته تری تویېدی ولاړ او هغې لاری ته چې دوی پرې راغلی ووځیرسو، سترګی يې په یوه نقطه ونښتی وجود يې یخ کړخ سو،دغره په لمن کې يې دواړه پل وهونکی ولیدل چې د کوچنیو میرۍ بانو څخه د ښکار یدل اود هغوی شاته یوغټ میرۍ لیدل کیده .

جانا را وګرځیده چې دی وګوری ،خو کینو يې ولید چې سلا يې شخه نیولی ده.

جانا ورو ویو ښتل : » څومره لرې دی ؟ » .

کینوو ویل :« دوی به مانښام دلته را ورسیږی » . کینو د ډېرو هغه لوړ یوال ته چې اوبه تری را ووتی وکتل اوویې ویل: « سبا هرومرو باید دلوبدیځ خوا ته

ولاړسو ، ستړګی یې دلوی کمره دپلټلو دپاره واړولی ،لس متره اوږې څوسوری چې باد اوبارا ن په کمره کی جوړ کړی وو ولیدل ،کینو خپلی کنډاوی وا یستلی اوپه لوڅو پښو غاروته ورپورته سو، غارونه یې وکتل چې دڅو فټو څخه زیات ژور نه وو ، غارونه لیږغه لاندی خواته شیوه وو ، کینو هغه لوی غارته ننوت او ځان یې په کی وغزاوه ، ورته معلومه سوه چې دباندی څخه نه بربښی بهاڅر بیرته جاناته راستون سو کینو وویل :« ته باید هرومرو غاروته وخیږی ، ښایې هلته سوړپیدا نه کړی » جانا بی له دی چې څه ووایې بوتل یې داوبوڅخه ډک کو، بیا کینو دهغی سره کومك وکوچې هغه غارته پورته کړی ،وروسته یې ډوډی اوڅو ری غه تې دغارخولی ته ورورسولی.جانا دغاږه خوله کی کیناسته او دکینو په نندار ه سوه . دی ولیدل چې کینو هڅه ونه کړه چې دپښو نښې ا و نښانی په شګو او خټو کی ور کی کړی ،هغه په هغه کمره باندی وخوت چې واښه پې شنه سری وو کینو هڅه کوله چې دتا کوخانګی او واښه سره پری اوزوبل کړی ،سره له دی هم دیرش متره لوړو خوت او بیرته راکته سو اوپه ډبر څېر سره یې بیا هغی شوی ډبری ته چې غارونه په کی وو ، وکتل چې وګوری چې دپورته کیدو کومی نښې او علا سی په کی پیدا کیږی او که نه ، تردی کار وروسته بیا غارته پورته سو او دجانا په څنګ کی یې ځای ونیو.

کینو وویل :« څه وخت چې دوی دلته را ورسیدل ،موږ به بیرته کته سو، خوزه ډار یوم چې کوچنی به وچغیږی، ته هرومرو هغه باید چپ وسا تی».

جانا وویل: « ګوندی ونه ژاړی» د یې دکوچنی مخ راپورته کو اوخپل مخ

ته يې نږدی کواو دهغه ستر گوته ځير سوه ، هغه هم ددی ستر گو ته ځير سو . نو بيا يې ووېل : « دی هم پو هيږی چی خبره څه ده ».

کينو دغار په خوله کی ځان وغزاوه سرېی په مړوند وبا ندی کينښود . کتله يې دغره اوبان سيوری کوت چی داغزو اوبو توه که صحرا يی واو ورولاندی کوله ، دی ژنداری ته يې ترهغو پوری کتل څو چی داسيوری خليج ته ورسيده اودماښام تيار ه په ټوله ځمکه وغوړيده .

پل و هونکي ډېر ناوخته سول ، هغوی د کينو چل ول اوگورو وو ټگ ټپر ا يستی و و خو بيا هم دشپی اول مال کوچنيو ډلو ته راورسيدل . دری واړه پلی وو ، ځکه آس دغره د کمرو څخه راټېرېدای نه سوای ، په شپه کی د پورته څخه د کينو په ستر گو کي هغوي نری او کوچنی بريښيدل . اول دواړه پل و هونکی د ډلو غاړی ته راواوچت سول هغوي داوبو ترمخ د کينو پل اونښانی ولیدی چی کمره ته په وښو اوتا کو کی پا س ختلی و ټوپك په لاس سړی کيناست دسه يې وکړه ، پل و هونکی هم هغه ته نيږد ی په گانډو سول ، دسگرټواو ر يې په توره تيار ه کي ځليده . وروسته کينو دوی ولید ل چی په خوړلو لگيا سول ، د هغوی زور يې هم اوريده ، ليږوروسته په ټول خوړ کي توره تيار ه پريوته . هغو ځناورو اوسرغانو چی ددی ډندو اوبه څښلی راتلل خوچی د انسان بوی به يې ولگيده بيرته به په شا په توره تيار ه کی وتوريدل .

کينو ترشا بنگی واوريده ، جاناوه هغه يې کوله چی کوچنی کرار کړی هغی کوچنی کويتيتو ته زار ی کولی چی بټه خوله سی . کينو بيا د کوچنی آواز واوريده

چې چغيده ، غوږې نيولې پورته کيده ، کينو وپوهيده چې جانا دهغه سره به شړې کې تاو کړې دې .

کته دې نه په غاړه اور لګيت ږنا سو ، په همدې شو ثانيو ږنا کې يې خپل غليمان ولېدل ، چې دوه يې دېدن اورغوندې يوموټې ويده سوې وو او دريم يې وېښ ناست و ، په ږنا کې يې توپک هم وبريښيده ، څارې کاوه اورلګيت يې سوخو کينو په ستړګو کې ددرېو واړو ځای اوخرڼګوالی پاته سو . اوس ده هغوی په خپل تصور کې پوره ليدل ، چې دوه يې موټې ويده اوبل يې په شګو کې ناست ، توپک يې دځنګونو په منځ کې نيولې دې اوځار کوي.

کينو وروشاته په غار کې وښوييده ، دجاناستړګې په توره تياره کې لکه دا سمان دې نوره ستورو غوندې ځليدلې کينوبې څر په دجاناخواته ورنږدې سواوخپل سوناه ان يې دهغې زنې ته نږدې کړه او بيايې وويل :« يوه لارشته» «هغوی به تاسره کړي» .

کينو وويل : «که ما اول هغه سړی ته چې توپک لرې ځان ورساوه، اوزه حتماً هغه ته بايد ځان ورسوم ، نو ږنو زما کار جوړ دې ، ځکه هغه نوردواړه ويده دې .

جاناخپل لاس دټکرې څخه راوايست اوکينو يې ترلاس ونيو . دوې په ستاسې ينې جاسې دستورو په ږنا کې ووينې هغه ووېل :«زه بايد دا کار دسپوږمۍ تر ختو دمخه سرته ورسوم » کينو په يوه خوږه اومهربانه جمله پسې گرځېده خوپيدا يې نکړه نوو يې ووېل: «که ما سره کړي ته دلته ځان غلې اوپټ کړه اوهغه وخت چې دوې ولاړل بيالور يته ولاړه سه» .

دهغې لاس چې دکينو لاس يې نيولې و ولړزيده «بله لار بيخې نسته همد غه

یوازینی لارده، هغوی به سهار سوبه هرومرو پیدا کړی» په داسی حال کی چی غږ یی لړ زیده ویی ویل : «خدای دی وساته ».

کینو دهغی ښی ته ځیرسو ، دجانا غټی ځلیدونکی سترګی یی ولیدی ، بیا یی دلاس په ټپولو سره کوچنی پیدا کو ، اود څو شیبو د پاره یی لاس د کو یتیتو په سربالدی پا ته سو ، وروسته یی لاس دجانا په مخ راتېر کو ، جانا په همدغه وخت کې خپله سانیولی وساته .

دغا ره خوله کی جانا ، کینوولیدچی خپلی سپینی جامی باسی ، که څه هم داجاسی خیرنی او په لارکی ځیری سوی وی خوبیا هم په توره شپه کی د تورو د برو په مقابل کی ښکاریدی ، د کینو سپېره لمر وهلی پوټکی د د بر و رنګ ته و رته و دی یې دلیدو څخه خوندی ساته ،وروسته یې دهغه تعویذ په بندپوری چی په غاړه کی یې پروت و ، دخپلی لو یې چر ی لاستی وړپوری وټړه ، اوس یې چاړه ترسخ خورنده سوه ، دواړه لاسونه یې د کته کیدو د پاره خوشی سول کینو بیرته جانا ته راونه ګرځیده تریوی شیبی دغار په خوله کې تور ښکاریده بیاورو کته وغزیده اوبی غږه غوږه و لاړ .

جانادغار خولی ته را ویټویده او د کونګ غوندی یې دباندی ځارل ،کو یتیتو چی تر شایی په پټو کی نغښتی و ویده و، جانا مخ یوی او بلی خواته یې له دی چی اوږی وښوروی اړاوه اود کو یتیتو سایې یخپل پوست باندی حس کوله، جانا خپلی تولی دعاګانی چی دشر اوبلا ددفع کولو د پاره ګټوری بللی ویلی ،پاکه سر یمه یې هم

ستا یله او خپلی زړی دعاګانی چی دتیاری اوشیطان داری کولود پارهګتوری وی په خوله راو ړلی .

هغه وخت چی دی دباندی وکتل شپه ایره شه زنا ښکاریدله ،دختیز و خواته دسپوږمی دراختلوڅای روښانه ښکاریده په داسی حال کی چی دڅارونکی سړی دسګرټو زنا یې هم تر سترګو کیده .

کینو ورو دچرسټکی په شان دکمره څخه کتله سو ، ده په غاړه کی دتعویذه تار داسی تاو کوچی لویه چاړه یی په شا باندی ولویده ، ددی دار ورسره وچی چاړه دډبری سره ونه ټینلی او کوم آواز تری پور ته نسی . دلاسو ګوتې یې په کمره کې خښی کړی او په لوڅو پښو یې دتم کیدو څای په کمره کې پیدا کو، سینه یی هم په کمره پوری وسپلوله چی ونه ښوئیږی هر آوازلکه دکوسی کوچنی ډبری ښویدل ،د لوړی سا ښکلوآواز ، یا دعضلودښویدوآواز د څارونکی پام او ستر ګی دکمرې خواته را اړولی . ځکه هرهغه آواز چی دشپی دآوازو سره توپیر ولری دری واړه را پورته کوی .

شپه هم دومره آرامه نه وه ، هغه چنګښی چی په ډنډ اود هغه په شا وخوا کی اوسیدلی پرله پسی کورړیدې، دمچرو اونورو حشراتو آوازهم په ټول غړه کې پورته کیده ، خود کینو په مغزو کې دغلیم خاص موز یک چورړیده دا د غلیم موز یک کله کله شکیده خو په مقابل کی یې دکورنی موزیک بې رحمه یوڅای ورسره دوامل کیده ، اوهم دغه دکورنی دموزیک نغمه وه چې دی یې دتور غلیم خواته کشاوه او ژوندی یې ساته ، دمچرو آواز دموزیک یو څای ورسره تکرار اوه اودچنګښوآواز

دې سوزيك څخه يو يو بند سرته رساوه .

کينو دسيوری په شان ورو ورو په ښوی کمره راکته کيده ، يوه لوخه پښه خوا نچه ر کته کوی د پښو گو تی د کمره سره ښلوی او ټينگوی يې بيا بله پښه خوا نچه کته کوی را پويږی ، وروسته يولاس او ورپسی بل لاس له هغه اندازه راکنه کوی ، ټول وجود يې په همد ی شان کته راځی ، يې له دی چې ښو يېده يې معلوم سی کينو خوله وازه نيولی وه چې دسابنګلواوازيې پورته نسی د ی هوهيده چه دخارونکی له مترګو پټيدای نسی که چيرته خارونکی حرکت او ښو يېده ووينی او حس يې کړی ، هغه به کمره ته وګوری ، په کمره باندی به يو تورشکل نيښتی ووينی چې هغه تورشکل به پخپله کينووی نودی بايد دوسردورو وښو يږی چې خارونکی يې دخوځيدو اوسکون ترمنځ توپيرونه کړی او په دی باندی پوه نه شی چې څه شی خوځيږی او کوم نه ؟.

کته کيدو اودخرسادونی شاته پټيدو د کينو ډير وخت ونيو . زړه يې په زوره زوره در ټيده لاسونه اوښ بې له خوا و لانده وو . ځان يې غلی و نيو او د ځان د کرار يدو د پاره يې اوږدی ساوی وايستی .

اوس کينو د غليم څخه داوومتر وړه اندا زه اری ؤ ، اوهغه يې کوله چې د غه اووه متره ځمکه په خيال کی ترنظر تيره کړی چې کومه ډيره خوبه په منځ کی نه وی چې هغه د کينو دمنلی اوتوپ وهلو سخه ونيسی . ددی د پاره چې دځنګنود لږ زيدا وسخه ونيسی ، ځنګنو نه يې دواړه يوځای سره ونيول ، خو په دې سوچې ټول عضلات يې د ډير کار څخه ستومانه وی دی ، بيا يې غمجن دځنګ خواته وکتل وې ليدل چې

پوړ سی یه لیږ شیبه وروسته راوخیږی، ، کینو حتماً باید دسپوږمی ترختو دمخه په غلیم باندی حمله وروړی، کینو دځارونکی شکل لیده ، خو هغه نوردوه یې ترستر گولا دی نه راتلل ، بیا هم دغه ځارونکی وچې دهغه کار ترتولولو سړی او په بیړه باید پای ته ورسوی ،نو یه ډیر احتیاط سره یې دتعو یذه تار دشاله خوا اوږی ته راواړاوه او چړی لاستی یې تری خلاص کو .

کینو ډیر ناوخته سو، ترڅو چې یې ځان دبوټو دشاخه راپور ته کاوه سپوږمی هم دختیځ څخه راپورته سوه ، کینو بیرته دبوټو په منځ کی پټ سو .

دسپاښتی وروستی ورځی وی، سپوږمی چندانی رڼا نه دراوده ، خو سره له دی یې هم په کمره باندی رڼا معلومیده ،اوس کینو دځارونکی شکل چې د دنډ په غاړ ناست و ښه لیده ځارونکی سپوږمی ته وکتل اوسګرټ یې ولګاوه اود هغه رڼا دده مخ د لیږ شیبی دپاره رڼا کو . اوس نور ځنډ په کار نه و څه وخت چې ځارونکی خپل مخ واړوی دی باید ورټوپ کړی د کینو پښتی دغږ په شان شخی ولاړی وی په دی وخت کی د پاسه یو آواز واو. یدل سو خا رونکی مخ واړاوه غوږ یې ونیو اوبیا ېور ته سو. په دی وخت کی دویدو سړ وخخه یوو ښوریده اووروبې و ېوښتل: «څه شی دی؟» .

ځارونکی وویل : «نه پوهیږم خود زړاغوندی آواز ودانسان آوازو کټ مټ د کوچنی انګولاته ورته و» .

پروت سړی چې دوباره دویده کیدو په حال کی و ویې ویل: «نه! داسی نه ده کوم دلهوه بچی به وی ځکه مادلیوه دبچی آواز او ریدلی دی چې کټ مټ د کوچنی انګولاته ورته وی» .

د کینو په تندی دخواو څاڅکی راورغږ یدل خولی یې ستر گوته ننوتلی اوستر گی یې وسوي .

ژرا پیا واوریدله سود او څارونکی پاس په کمره کی تو رغا ر ته و کتل هغه وویل : « که داد لیوه بچی هم وی » کینو دتوپک دسپر لووچ آواز وا و ر یده څارونکی په داسی حال کی چی توپک یې په نښه کاوه وویل: « که دا دلیوه بچی هم وی اوس به یې پته خوله کړ م » .

هغه وخت چی دتوپک درب سو کینو هم په نما یې توپ کی و که څه هم دتوپک د آواز تر تاثیر لاندی راغلی وخواویې چری دخپلی خولی هوا پریکړه دخار ونکی په غاړه باندی له درانه آواز سره راکته سوه اوهغه یې ترسینی پوری څیري کو. کینواوس په یوه خطرناک اتو ماتیک ماشین باندی بدل شوی و توپک یې ترلاسه کو په بل لاس کی یې چاړه په ازاده توګه خوځوله د کینو تیزی اوچابکی دماشین په شان وه کینوزا تاوسواود توپک په کنداغ (کنداق) یې هغه ناست سړی ته داسی ګذارور کو چی سر یې د هندوانی په ډول بادبادسو . دریم سړی دچنګابش په شان داوبو څخه تیرسو دلیونی غوندی په کمره باندی په ختلوسو به هغه ځای باندی وخوت چی اوبه تری زاوتی خوښنی اولاسونه یې په تاکو اونو روښو کی بندیدل دا راوویری بی واره کړی ودختاو په وخت کی یې غورمبل چتیات اوپرته خبری یې له خولی څخه و تلی .

خو کینو د ډولادوپه شان کلک و، په پوره ډاوراو کراری سره یې توپک د ک اوسپور کو لیږ شاته ولاړ هغه خپل غلیم ولیدچی ډیر ته داوبو ډنډ ته راولویدل . کینو هم اوبوته ورګډ سود سپوږمی په رڼا کی یې د هغه سترګی لیدی چی دویری اوزاریو څخه

د کی وی خو کینو بیا هم توپک د ک اوسپور کو اود د واړو ستر گو په منځ کی یې وویشت
د توپک له غږ سره چنگښی اوچیر چرکی هم پته خوله سوی. د کینو فکر د وینو تویولو
له میدان څخه واوښت غږیې واوریده چی کوکی اوچیغی وهی د سړي ځیگر یې خوړغیر
انسانی آوازو د هغه غار څخه چی په کمره کې وراپورته کیده آوازو خود سرگ آوازو .

دلاپاز د ښار هریو اوسیدونکی د دی کورنی پېرته راتگ په یاد و ، ښایې ځنی خلک
په ښار کی لاتراوسه پوری ژوندی وی ، چی هغود کورنی راتگ په خپلو ستر گو لیدلی
دی ، هغه چاچی نه دی لیدلی د خپلو پلارو اونیکه گانو څخه یې کیسه او ریدلی ده
دا داسی کیسه ده چی تول تر ی خبر دی.

یوه ورځ لور سازدیگر د کوخو یې کاره هلکانو هاخوا دی خوا په ښار کی څغاستل
اود کینو د راتگ خبره یې کوله ، تولو پېره کوله چی دوی وویني ، لمر د لوید یځو
غرو شاته مخ په کته کیدو و ، سیوری د ځمکی په مخ اوږده لویدل ، ښایې د دغی
خاصی منظری په خاطر وچی د دی مېړه اوښځی کیسی په تولو باندی ژور اود روند
تاثیر کړی و دو ی په هغه لویه لارچی ښار ته نیوتل ، یوتړمخ اوبل ترشا رهی نه وو ،
یخوا یه کینو ترمخ اوجانا ترشاسره تلل خواوس یې تگ توپیر د رلود . د واړه څنگ
په څنگ روان وو لمړ د دوی ترشاو ، اوږده سیوری یې چی د تورو برجو په شان مخی
ته لویدل د ځان سره کشول ، کینو توپک په سینه پوری نیښتی نیولی و ، جانا خپل
ټکری د کښوړی غوندی په اوږه اچولی و ، د جانا په ټکری کی یوه غوټه چی لنده
نرمه اودرنه وه ځای په ځای سوی وه . ټکری یې په وینو سور او کلک سوی وغوټه
یې د تگ په وخت کی لږ څه څنگیده ، د جانا څیره ستړی اوستو ما نه ښکاریده

داستړتیا د ډېرمزله ،ویری اووحشت سره ډېجګړه کی ورډه برخه سوی وه غټی ستړګی یې په کاسو کی کتې لویدلی وی ،یوه نامعلوم ځای ته یې کتل،دا ځای ددی ځخه دومره لری وتاپه فکر کاوه چی جانا یوه ډېرپاك اومقدس ځای ته ګوری د کینو شولډی نری اوزاسی یې سره نښتی وی ،وایې چی دډاراوغضب علاسی یې په ځېره کی ښکاریدی دطوفان په ځېر خطرناك و، خلکو کیسه کوله اوویل یی: هغوی دومره ځوریدلی وو، چی دانسانیت له سرحد ځخه اوښتی وو دوی په غم اوډوحشت کی نټوتل اوبېرته د هغه له هغی ښلی خواځخه ووتل ،چی د هغه هغه ښله خوادانسانیت له چوکاټ ځخه وتلی ځای و،دوی نکل کاوه چی ډټو اونامعلومو شیانو یې شاوخوا نیولی وه.

اوهغه خلک چی ددوی لیدوته وروتلی وو، بی له دی چې کومه پوښتنه تری وکړی، دډار اوویری ځخه بېرته په شاتلل اودوی ته یې لار خلاصوله .

کینو اوجانا په دی شان دښار ځخه تېرسول ګواکی چی دوی هغه پخوا هیڅ نه ولیدلی ،هغوی نه ښی اونه کښی، نه پورته اونه کته خواته کتل ښی یې دځمکی ځخه لږزیدونکی غونډی پورته کیدی، سړی داسی فکر کاوه چی کوڅ سوی ناوکی دی ، په شاو خوا یې دتور ډارشغلی له ځانه پریښودی، دوی چی دښارځخه تېریدل دوکاندارانو ددوکانو ددروازو او سزدور انو یې ددروازو دچولوځخه ورته کتل خوسیندو به خپل کوچنیان ددوی کتلوته نه پریښودل اوددوی دتېریدلو په وخت کی به یې ترلمنو لاندی پټول .

کینو او جانا دسمټو او پلستر سوی ښار ځخه تېر سول اود کب نیو و نکو

اوصدف نمووتکو په څېړیو ورتوتل ګاونډیان څنډوته سول ،دوی ته یې دتلولار خلاصه کړه. جان توماس د دوی دهر کلی دپاره لاس پورته کو خو دوی دهغه د هرکلی دپاره څه ونه ویل او لا س یې دلیږ شیبی دپاره هم هغسی یې تصمیمه پاتی سو.

دکینو په غوږو کی اوس دکورنی سندره په زوراو غضب سره تاویدله ،دی په یوه تکړه اونه ساتیدونکی انسان باندی بدل سوی وسندري یې هم غښتلی ،دمبارزی اوجګړی سندری وی .دوی دیومربع شکله ځای څخه چې یوازی ایرټ پرتی وی اویوه ورځ ددوی کورنۍ هم تېرسول ،خودهغه دلیدو دپاره یې هم ستړګی کړی نه کړی ،هم هغسی میخامخ روان وو،دلوخوخخه تېرسول ،اوډسمندر غاړی ته ورشپوه سول دوی خپلی ماتی سوی کشتی ته هم ونه کتل .

هغه وخت چې دوی اوبوته ورسیدل اوخلیج یې ترستړګو تېرکو ،وروسته کینو توپک په شګوباندی کیښود ،په خپلو جامو کی یې لاس دنته کو، هغه لوپه مرغاره یې دجامو څخه راواېستله ده مرغلری مخ ته وکتل دمرغلری مخ یې سپېره او اسکرلی تر ستړګو راغی .

ملعون اومردار مخونه یې په کی ولیدل چې کینو ته یې ږدږه کتل، دمرغلری په زنه مخ کی یې دهغه سړی مخ چې دډار اوزار یو څخه ډ کړ و اوپه ډنډ کی

لویدلی ووایده ،د هغې په مخ کی یې په غارکی کوینتیتو پروت ولید چې سریې د توپک په کارتوس باد باد سوی دی سرغاړه د کینو په سترګو بدشکله ورغله ، خاوری رنګه وه ،بوی چټلی اوناپاکی دانی ته ورته وه ،کینود سرغلری سوزیک اوریده، چې په زوره غږیده،د کینولاس لرزیده، دجانا خواته نږدی سو اوسرغاړه یې هغی ته وپاندی کړه ،جانادده په خندګ کی ولاړه وه اودسپه زوی کښوړه یې لاپه اوږه نیولی وه ، خوشیبی یی سرغلری ته چې د کینو په لاس کی پرته وه وکتل ،وروسته د کینوسترګو ته ځیره سوه اوورو یې ووېل :«نه ،نه».

کینو خپل لاس بیر ته راټول کو په خپل ټول زور اوتوان سره یې سرغاړه د اوبو خواته وویسته دوی سرغاړی ته په هوا کې چې د کنه کید ونکی امر تروپا نګولاندی ځلید له وکتل .

د وی د سرغاړی چې چې دسمندر په اوبو کی ولوبده واوریده؛ دواړه په خندګ ولاړوو او د ډیروخت دپاره یې هغه ځای ته کتل .

سرغاړه دسند په شنواو ژورو اوبو کی ډوبه سوه، بیاد سمندر بیخ ته ورښوسوه، د نریو سمندری وښولو خوایې هرکلی وسو ، د شپوه کیدو په وخت کی نریو خانګو په خپل حرکت سره د هغی احترام په ځای کاوه ،د سرغلری په مخ شنی اوزړه وړونکی نانځا کوله،

مرغلرې دسند په شګلن ښیخ کې د بحرې نباتاتو په منځ کې ولویده، دسند مخ هم د څپو څخه ودریده اوشنې بخونې آ ئینې غوندې وبرېښېده، مرغلره دسند په ښیخ کې ځای په ځای سوه دسند په ښیخ کې یوه چنګاس دځان سره شګې کشوای، دمرغلرې په مخ تېر سو ، دمرغلرې په مخ شګې ولویدې اوتړې لاندې پټه سوه

دمرغلرې موزیك هم وروورو په تېتیدو سو اوښیا ښیخې پسې ورك او چپ سو .

ضروری یادونه :

دمحترمو لوستونکو څخه هیله کیږی چی مخکی له لوستلو څخه دغه موهمی غلطی سمی کړی

شماره	نا سم	سم	مخ	کرښه
۱	سپیده چادو	سپیده چاود	۱	۱
۲	وپیدی	ورپیدی	۲	۱۱
۳	یی	یی	٦	۸
۴	یوځی	یوځای	٦	۱۴
٥	نیسنس	نیښنس	٦	۱۷
٦	ر او	ا و	۷	۷

شماره	ناسم	سم	مغ	کربنه
۷	اپولونیا	اپولنا	۹	۱۷
۸	چوانه	چوپانه	۱۳	۲
۹	چنی	چینی	۱۳	۵
۱۰	توربخوند	توربخن	۱۳	۱۴
۱۱	سترگر	سترگو	۱۷	۶
۱۲	اوسیدونکو	اوسیدونکو	۱۷	۹
۱۳	کشی	کشتی	۱۸	۴
۱۴	وبو	اوبو	۲۲	۲۰
۱۵	ویتکوتو	کویتوتو	۲۴	۱
۱۶	داسی	داشی	۳۳	۲
۱۷	ه	هفه	۳۵	۳
۱۸	۴	به	۳۵	۵
۱۹	حا ت	حالت	۳۵	۶
۲۰	نیاره	تیاره	۳۵	۱۴
۲۱	خیر	خیر	۳۶	۱۱
۲۲	کا	کار	۳۷	۱۱

شماره	نا سم	سم	مخ	کر نبه
۲۳	سندی	سندری	۳۸	۱۴
۲۴	خپله	په خپله	۳۹	۱۰
۲۵	وښوولی	وښورولی	۴۷	۶
۲۶	هیدل	بهید ل	۴۷	۹
۲۷	شاه	ساه	۵۰	۱۱
۲۸	۰۰	۵۰	۵۰	دمخ نمبر
۲۹	څرګنه	څرنګه	۵۳	۱۶
۳۰	دما زلاس	زمادلاس	۸۲	۱۷
۳۱	لښته	لښته	۹۶	۱۳
۳۲	خواسو	حو ا سو	۹۸	۱
۳۳	ژند	ژوند	۹۸	۱۰
۳۴	ته ه	ته به	۹۸	۱۳
۳۵	غه	هغه	۹۸	۱۸
۳۶	پروت	پریوت	۱۰۷	۱۱

شماره	ناسم	سم	مخ	کربنه
۳۷	تویبدی	توئیدی	۱۰۷	۱۲
۳۸	بادی	باندی	۱۰۹	۳
۳۹	پودسی	سپودمی	۱۱۴	۱
۴۰	«نه،نه»	«نه،ته»	۱۱۹	۷

دهشتی انخورد نصیر — هنر

The Pearl

by:

JOHN STEINBECK

Translated by:

ENGINEER MOHAMMAD NABI

PUSHTU ACADEMY
KABUL AFGHANISTAN
1978
دولتی مطبعه